

swAmi deSikan's
gopAla vimSati

Translated into Tamil by

"deSika darSana durantarar"

VaikuNTha vAsi PudukkoTTai U.Ve Sri. A. SrlnivAsarAghavAchAriAr swAmi

Sincere Thanks To:

1. 'SrI nrsimha sevA rasikar' Oppiliappan Koil SrI VaradAccAri SaThakopan swAmi for hosting this title in his eBooks series
2. SrI HayagrIva likhita kaimkarya goshTi for eBook assembly

CONTENTS

சுலோகம்	பக்கம்எண்
முன்னுரை	1
கண்ணனின் லீலைகள்	3
1. ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வணங்குதல்	8
2. தொட்டிலில் இட்டு சீராட்டும் பிரகாரம்	12
2வது சுலோகத்தின் விசேஷ அர்த்தம்	12
2வது சுலோகத்தில் அடங்கியுள்ள மந்திரம்	14
3. பூதனை வதம்	18
4. வெண்ணய்க்காக ஆடிய நர்த்தனம்	23
5. வெண்ணயைத் திருடி அகப்பட்ட கண்ணனின் நிலை	29
6. ஸ்ரீபாலக்ருஷ்ண ஸ்துதி	34
7. ,, ,, ,,	38
8. ஸ்ரீபாலக்ருஷ்ண லீலைகளை தியானித்தல்	45
9. மோக்ஷத்துக்கு உபாயனான குழலூதும் கண்ணனை அனுபவித்தல்	50
10. தேஜோருபமான க்ருஷ்ணனின் திருமேனியை மனதில் கொள்கிறார்	53
11. கருணை பொழியும் திருக்கண்கள்	59
12. அந்திமதசையில் நினைக்கவேண்டிய கண்ணன்	63
13. புறக்கண்களுக்கு அகப்படும் கண்ணன்	66
14. அகக்கண்களுக்கு புலப்படும் கண்ணன்	71
15. கண்ணனின் அழகுக்குத் தோற்று வணங்குகிறார்	75
16. கண்ணனுடைய அழகுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்	78
17. கண்ணனின் அழகு	84
18. கண்ணன் கோபியுடன் சேவை சாதிப்பதை வர்ணிக்கிறார்.	89
19. கண்ணன் செய்த ஜலகீடையை அனுபவித்துப் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.	95
20. வஸ்த்ராபஹரண லீலை	101
21. பலச்ருதி	

sadagopan.org

mannArguDi SrI rAjagopAla swAmi

Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

श्रीः

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी।

वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि॥

ஸ்ரீமான் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரி

வேதாந்தாசார்யவர்யோமே ஸந்நிதத்தாம் ஸதாஹ்ருதி

GOPALAVIMSATI

ॐ

கோபாலவிம்சதி என்பது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பற்றி ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிசெய்திருக்கும் ஓர் அழகான ஸ்தோத்ரம். இது லலிதமான பதங்களும் கம்பீரமான அர்த்தங்களும் நிரம்பிய இருபத்தோரு சுலோகங்கள் கொண்டது. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் கோபாலனாகக் கோகுலத்தில் எழுந்தருளியிருந்து செய்த லீலைகளை இருபது சுலோகங்களால் கூறுவதால், இது கோபாலவிம்சதி என்று பெயர் பெற்றது. கண்ணனுடைய அவதாரத்திலிருது ஆரம்பித்து அவன் செய்த பால லீலைகளை அநேகமாக அதே க்ரமத்தில் வர்ணித்துக் கடைசியான இருபதாவது சுலோகத்தில் கோபிகா வஸ்த்ராபஹரணம் என்னும் திவ்ய லீலையுடன் முடிவு பெறுகிறது. இருபத்தோராவது சுலோகம் பலச்ருதி.

THE TWENTY ON GOPALA

Gopala-vimsati in twenty one slokas in praise of sri Krishna who is often described as Poorna-Avatara. He is not only the cow-herd boy of Brindavan and darling of Gopa damsels, but Paramatma also, often manifesting His supra-human qualities. Sri Desika revels in portraying Krishna as an infant, child, boy, lad and pre-adolescent youth. The second sloka contains the Gopala-mantra which is said to be highly efficacious.

The various pranks of Gopala are portrayed in the slokas - the infant suckling the milk of the life of Poothana, the pseudo-mother, the dancing child for a handful of butter, the trembling boy before the angry mother for having stolen the butter, the crawling child dragging the mortar and passing through the two-fold trees, the water sport in the waters of Yamuna with Gopa-girls, playing on the flute with the girls keeping rhythm with their hands, the naughty boy stealing the clothes of the girls bathing in the Yamuna kept on the bank and

begging them to join both their hands in anjali to get their garments instead of their beseeching him to return them.

The beauty of the dark blue cloud like body and the auspicious nature of the qualities of Sri Krishna (Gopala, the cow-herd boy) are captivating enough. The charm is enhanced by the lovely flute held by the lotus like hands near the rosy lips and the multi-coloured plumes of the peacock on his head. Even the immemorial Vedas with their infinite knowledge, fail in their attempt to describe Him fully since they are beyond the reach of the mind and words.

The poet Sri Desika is charmed by the beauty of this Gopala and with love and devotion prays that He must be in his heart always and bless him with his vision even at the time of his final departure from this mortal world (sloka12)

Sage Narada enters the stage in ACT IX in the Drama Sankalpasuryodaya, written by Sri Desika, singing this sloka. Four other slokas from Gopalavimsati have been incorporated in that drama. (slokas 5 & 20 in ACt VI and slokas 8 and 16 in Act VII)

The words of the last sloka (the colophon) are of great significance. Sri Desika himself pays a compliment to the composition that it is a stuti par excellence which defies the addition of an attribute. He says he composed it with a mind that was free from any other thought. He declares in conclusion that a mere reading of the stotra will bless a person with the direct vision of the Flute-loving Lord who is the beloved of the young Gopa-girls of Brindavan

முதல் ஐந்து சுலோகங்களும் கண்ணன் அதிபாலனாக இருக்கையில் நந்தகோபனுடைய திருமாளிகைக்குள்ளேயே செய்த லீலைகளை வர்ணிக்கின்றன. அவற்றுல் முதலாவதில்:

1

वन्दे बृन्दावनचरं वल्लवी जन वल्लभम्।

जयन्ती संभवं धाम वैजयन्ती विभूषणम्॥

வந்தே ப்ருந்தாவநசரம் வல்லவீ ஜனவல்லபம்

ஜயந்தீ ஸம்பவம் தாம வைஜயந்தீ விபூஷணம்

To Him, I bow, the wanderer of the woods of Brinda,

The darling of the cowherd-maids

The splendour that on Jayanti's day appeared

Bedecked with wreaths of flowers wild - the Vaijyanthi

ஜயந்தீ ஸம்பவம் ஸ்ரீஜயந்தீயன்று தோன்றியதும்

ப்ருந்தாவநசரம் ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவனும்

வல்லவீ ஜனவல்லபம் ஆயர்குலப் பெண்களுக்குப் பிரியமான பர்த்தாவும்

வைஜயந்தீ விபூஷணம் வைஜயந்தீ மாலையை ஆபரணமாக உடையதுமான

தாம தேஜஸ்ஸை

வந்தே வணங்குகிறேன்.

முதல் சுலோகம் அவதாரத்தோடு தொடங்குகிறது. வந்தே - வணங்குகிறேன். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய கல்யாண குணங்களைக் காட்டும் அவனுடைய லீலைகளை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே மனம் அவனிடம் தாழ்ந்து வணங்குகிறேன் (வந்தே) என்றே ஸ்தோத்ரத்தை ஆரம்பிக்கிறார்.

இப்படி தம்மையும் தம் மனத்தையும் ஈடுபடுத்திய குணங்களை மேலே கூறுகிறார்.

3

ப்ருந்தாவநசரம்: ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருப்பதும், நித்ய விபூதி, லீலா விபூதி இரண்டுக்கும் தனி நாயகனாய் நித்யஸூரிகள் புடைசூழப் பரமபதத்தில் வீற்றிருந்தாலும் அதனால் திருப்தி அடையாதவனாய் ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுள்ள பரிவினால் அவர்கள் இருக்கும் இடமான ஸம்ஸார மண்டலத்துக்கு வந்து காடும், மேடும், கல்லும், முள்ளும் நிரம்பிய ப்ருந்தாவனக்காட்டில் கரிய திருமேனி வாட, குடையும், செருப்புமின்றி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவன். அதனால் அவர்கள் மனத்தையும், ஆத்மாவையும் கொள்ளை கொண்டு அவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்கிறவன். அத்தோடு நிற்காமல் “திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி” என்று ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டு அருளிச் செய்வது போல பசுக்களையும், கன்றுகளையும் புல்லும், தண்ணீரும் வாய்ப்பாக இருக்கும் இடங்களுக்கு போகவிட்டு அவற்றின் பின்னால் குழலூதி கொண்டே சென்று இனிது பறித்து நீருட்டி இதையே பெறாப்பேறாக கருதியிருப்பவன். இதனால் கண்ணனுடைய அநந்த கல்யாண குணங்களுக்குள்ளே வாத்ஸல்யம் என்னும் குணம் காட்டப்படுகிறது.

வல்லவீஜநவல்லபம்: ஆயர்குலப் பெண்களுக்குப் பிரியமான நாதனாயிருப்பவன். நாகீகமும் கபடமும் இல்லாத ஆயர்சிறுமியர்களுக்குத் தன்னைப் பரதந்த்ரனாக்கி வைத்து அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்வானாய் அதனால் அவர்கள் அன்பைப் பெற்றவன். தன் ஞானசக்திகளால் எல்லாவிதத்திலும் மேம்பட்டவனாய் ஒத்தாரும், மிக்காரும் இல்லாத மாமாயனாக இருந்தும் அறிவொன்றும் இல்லாத ஆய்க்குலப் பெண்களோடு வித்யாஸமில்லாமல் பழகுகிறவன். இதனால் ஸௌகீல்யம் என்கிற குணம் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

ஜயந்தீ ஸம்பவம்: ஸ்ரீஜயந்தீயன்று அவதரித்தவன். ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் எட்டவொண்ணாத பரமபதத்தில் இருந்தானாகில் தன்னையை ஸூரிகள் அவனை அநுபவித்துக் களிப்புறுவார்களேயொழிய அதனால் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஜீவர்களுக்குப் பிரயோஜனம் இராது. அதனால் அவர்களுக்கு

எளியனாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக வடமதுரை மைந்தனாக ஸ்ரீ ஜயந்தீயன்று வந்து அவதரித்தவன். ஆவணி மாதத்துக் கிருஷ்ணபக்ஷ அஷ்டமியோடு சேர்ந்த ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தன்று நள்ளிரவில் உலகூய்யத் தோன்றியவன். இது அவனுடைய ஸௌலப்யத்தைக் காட்டுகிறது.

தாம: என்றால் தேஜஸ், ஒளி உபநிஷத்துக்களில் “ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கெல்லாம் ஜ்யோதிஸ்” என்றும் “பரம்ஜ்யோதிஸ்” என்றும் ஓதப்படுகிறவன்.

‘ஜயந்தீ’ ‘ஸம்பவம்’ ‘தாம’ என்று பதங்கள் சேர அமந்திருப்பதைப் பார்த்தால் பிறந்து ஒளியிழந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரிகள் போலன்றி பிறந்தும் குன்றாத ஒளிபொருள்வான். “நிலைவரம்பிலபல பிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநலம்” என்று ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

வைஜயந்தீ விபூஷணம்: வைஜயந்தீ மாலையைப் பூஷணமாக உடையவன். ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ள பல நிறமுள்ள மணம் கமழும் புஷ்பங்களைப் பறித்து நீண்ட மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்துகொண்டு தானும் மகிழ்ந்து பிறரையும் மகிழ்விப்பவன் கண்ணன். அவ்விதமான மாலையை வைஜயந்தீ வனமாலை என்பார்கள். வைஜயந்தீ என்பது ஸ்ரீமந்நாராயணன் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் மாலைக்கும் பெயர். இங்கு வைஜயந்தீயைச் சொன்னது அதுபோல் கிரீடம் முதலிய பூஷணங்களையும் அவற்றுக்கேற்ற சங்கம், சக்ரம் முதலிய ஆயுதங்களையும் உடையவன் என்பதைக் குறிக்கும். இது பரமபதத்தில் அவனுடைய இருப்பை ஸூசிப்பிக்கிறது. உபய விபூதிக்கும் நாதனாகத் திகழும் ஸர்வேச்வரன் நம்பால் உள்ள அன்பால் இறங்கி வந்தான். அவன் ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியாதலால் தன் சொத்துக்களான சேதனா சேதனங்களை அழிந்துபோகாமல் ரக்ஷிப்பதற்காக வருகிறான். இதனால் பகவானுடைய ஸ்வாமித்வம் என்கிற குணம் சொல்லப்படுகிறது.

ஆம் நிகரில் புகழாய்! உலகமுன்றுடையாய்! என்னையாள்வானே நிகரில் அமரர் முனிகணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே! என்ற பாசுரத்தில் ஆழ்வார்

நான்கு சம்புத்திகளாலும் (விளிகளாலும்) முறையே வாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், ஸ்வாமித்வம் என்கிற நான்கு குணங்களை அருளிச் செய்தது போலவே ஸ்வாமி தேசிகனும் கண்ணனுடைய நான்கு குணங்களை இந்த சுலோகத்தில் அருளிச் செய்கிறார். தாம் என்பதால் அவனே எழில்கொள் சோதியாகத் திகழ்கிறான். எம்போலியற்காக இப்படித்தன்னத் தாழவிட்டுக் கொண்டு நிற்கும் கொழுஞ்சோதியை வணங்கிக் கொண்டு நிற்பதாக ”வந்தே” (வணங்குகிறேன்) என்கிறார்.

இந்த சுலோகத்தை வந்தே என்று ஆரம்பிப்பதில் ஒரு ரஸம் இருக்கிறது. இது ஸ்வாமி தேசிகனின் பணியும் என் நெஞ்சம் வணக்கத்துக்கு விஷயமான தேவதையை முதலில் சொல்லிப் பிறகு வணங்குகிறேன் என்பதே வழக்கம்.

“ பிணியவிழ் தாமரை மொட்டலர்த்தும் பேரருளாளர்கொல் யானறியேன், பணியும் என் நெஞ்சம்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பது போல. ஆனால் ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு வணங்கும் தெய்வம் வருமுன்னமேயே நெஞ்சு வணங்கிக் கொண்டே நினைக்கிறது. ஆகவே வந்தே என்றே ஆரம்பிக்கிறார். ஸ்வாமிக்கு கண்ணன்பாலுள்ள பக்தியும், ப்ரீதியும் இதனால் விளங்கும். அதனாலேயே தசாவதார ஸ்தோத்ரத்தில் கண்ணனுடைய அவதாரத்தைப் பற்றிக்கூற முற்படும்போது நாதாயை நம: என்று நாதன் ஒருவனே, அவன் தான் கண்ணன் என்று பொருள்படும்படி அருளிச்செய்கிறார்.

இந்த சுலோகம் ஸ்வாமி தேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட யாதவாயுதயம் என்ற மஹாகாவ்யத்தின் மங்கள சுலோகமாகவும் அமைந்துள்ளது. இந்த காவ்யத்தின் பெருமையை உணர்ந்த சின்னதிம்மராஜன் என்ற மஹாராஜனுடைய நியமனத்தின் பேரில் மஹாவித்வானும் ஆசார்யச்ரேஷ்டருமான அப்பையதீக்ஷிதர் இதற்கு ஒரு சிறந்த வியாக்யானம் செய்திருக்கிறார். அதில் இந்த சுலோகம் யுகம் விபுலா என்ற விருத்தத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகிறார். ஸாதாரணமாக இது அனுஷ்டுப் என்னும் விருத்தத்தில் இருப்பதாக நினைப்பது வழக்கம்.

நம் ஸம்பந்தாயத்தில் கண்ணன் என்றால் நீர்மைக்கு எல்லை நிலம். அதாவது ஸௌலப்யம் மிகுந்தவன் என்று பொருள். ஆனால் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் அவதரித்த க்ஷணத்திலிருந்தே பரத்வம் (மேன்மை), ஸௌலப்யம் (நீர்மை) ஆகிய இரண்டும் கலந்தே இருக்கின்றன என்பதைக் காணலாம். அவற்றுள் கோபர்கள் கண்ணனின் ஸௌலப்யத்தைக் கண்டு நெருங்கிப்பழகுவதையும், கம்ஸாதிகள் பரத்வத்தையே கண்டு வயிற்றில் நெருப்பென்ன நிற்கும் நெடுமாலை நினைத்து நடுங்குவதையும் பார்க்கிறோம்.

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் முதல் சுலோகத்தில் இவ்விரண்டு குணங்களையுட்க அநுஸந்தித்தார். ப்ருந்தாவநசரம், வல்லவீ ஜனவல்லபம் என்று சுலோகத்தின் முற்பாதியில் முந்தி நிற்கும் ஸௌலப்யத்தைக் குறிப்பிட்டார். தாமவைஜயந்தீ விபூஷணம் என்கிற பிற்பாதியால் ஸௌலப்யத்திற்குப் பேரணியாக பரத்வத்தைக் குறிப்பிட்டார். ஜயந்தீஸம்பவம் என்கிற நடுவில் நிற்கும் பதம் தேஹளிதீப ந்யாயத்தால் ஸௌலப்யம், பரத்வம் இரண்டுக்கும் பொருத்தமுள்ளதாக இருக்கிறது.

2

இனி இரண்டாவது சுலோகத்தால், அவதரித்த கண்ணனுக்குப் பாலூட்டித் தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டி யசோதை தொல்லையின்பத்திறுதி காண்பதை வர்ணிக்கிறார்.

वाचं निजाङ्क रसिकां प्रसमीक्षमाणो

वक्रारविन्द विनिवेशित पाञ्चजन्यः ।

वर्ण त्रिकोण रुचिरे वर पुण्डरीके

बद्धासनो जयति वल्लव चक्रवर्ती ॥

வாசம் நிஜாங்க ரஸிகாம் ப்ரஸமீக்ஷமாண:

வக்த்ராரவிந்த விநிவேசித பாஞ்சஜன்ய:

★வர்ணத்ரிகோண ருசிரே வரபுண்டரீகே

பத்தாஸனோ ஜயதி வல்லவ சக்ரவர்த்தி

★(வர்ணத்ரிகேண ருசிரே என்றும் பாடம்)

Gazing at the lips that utter words, sweet with the impress of His own glory

With the Divine Conch (Panchajanya) applied to His lovely mouth,

And sitting on a charming lotus-couch tastefully designed with a painted triangle

He doth shine triumphant encircled by the cowherd folk.

நிஜாங்கரஸிகாம்

தன் பெயரை அடையாளமாகக் கொண்டிருப்பதால்

ரஸம் நிரம்பிய

வாசம்

வார்த்தையை

ப்ரஸமீக்ஷமாண:

மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனும்

8

வக்த்ராரவிந்த	தாமரை போன்ற வாயில்
விநிவேசித	வைக்கப்பட்ட
பாஞ்சஜன்ய:	பாஞ்சஜன்யம் என்ற சங்கையுடையவனும்
வர்ணத்ரிகோண	பலநிறங்கள் கொண்ட முக்கோண வடிவத்தால்
ருசிரே	அழகான
வரபுண்டரீகே	சிறந்த தாமரையில்
பத்தாலன:	வீற்றிருப்பவனும்
வல்லவ சக்ரவர்த்தி	கோபர்கள் சூழ இருப்பவனுமான கண்ணன்
ஜயதி	வெற்றியுடன் விலங்குகிறான்

நிஜாங்கரஸிகாம் வாசம் ப்ரஸமீக்ஷமாண: தன் திருநாமங்களைக் கொண்ட தாலாட்டை விருப்பத்துடன் கவனித்துக்கொண்டு இருக்கிறான் கண்ணன். “ஆலை நீர் கரும்பன்னவன் தாலேலோ, அம்புயத் தடங்கண்ணினன் தாலேலோ, வேலை நீர் நிறத்தன்னவன் தாலேலோ, வேழப்போதகமன்னவன் தாலேலோ, ஏலவார்குழல் என்மகன் தாலேலோ” என்று வாயிடை நிறையத் தாலொலித்துப் பாடுகிறான் யசோதை. தன் குணங்களைக் கொண்ட தாலாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு அதைப் பாடும் தாயான யசோதையையும் அன்புடன் பார்த்துக்கொண்டும் இருக்கிறான் குழந்தையான கண்ணன்.

வக்த்ராரவிந்த விநிவேசித பாஞ்சஜன்ய: தாமரை போன்ற வாயில் வைக்கப்பட்ட சங்கையுடையவனாக இருக்கிறான். நீலமேக சியாமளமான திருமேனியில் வாய் கமலம் போல் இருக்கிறது. பால் புகட்டுவதற்காக யசோதை வைத்த வெள்ளையான சங்கு அன்னம் போல் அழகாக இருக்கிறது. செங்கமல நாண்மலர்மேல் தேனுகரும் அன்னம் போல் என்று ஆண்டாள் சங்கத்தை

அனுபவிக்கும் பிரகாரம் எம்பெருமான் கண்ணனாக அவதரித்ததால் அவன் பாஞ்சஜன்யம் சங்காக வருகிறது. பாஞ்சஜன்யத்தைக் கொண்டு நமக்கு எம்பெருமான் அறிவுப் பாலைப் புகட்டுகிறான். இங்கு யசோதை கண்ணனுக்கு அதைக் கொண்டு பால் புகட்டுகிறாள்.

வர்ண த்ரிகோண ருசிரே வரபுண்டரீகே: அழகிய வர்ணங்களோடு முக்கோணமாயுள்ளதும் மனதைக் கவர்வதுமான சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருப்பவன். கண்ணன் சயனித்திருக்கும் தொட்டிலில் ஒரு அழகிய ஆஸனம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் ஒரு தாமரையும், அதன் நடுவில் ஒரு முக்கோணமும் பல வர்ணங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கண்ணன் அதில் தன்னிஷ்டம் போல் நின்றும், இருந்தும், கிடந்தும் நமக்கு ஸேவை சாதிக்கிறான்.

வல்லவ சக்ரவர்த்தீ : கோபர்களின் கூட்டம் சூழ்ந்து நிற்க கண்ணன் தொட்டிலில் வீறு தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிறான். பேணிச்சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில் காணத்தாம் புகுவார் என்று பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்வதுபோல ஆயர்பாடியிலுள்ள ஆயர்கொல்லாம் கண்ணனைக் காண உள்புகுந்து தொட்டிலைச் சூழ நின்று கண்ணனழகில் ஈடுபட்டு நிற்பர்- ஆயர் கூட்டத்தின் நடுவில் இருப்பவன் அல்லது ஆயர்களுக்குச் சக்ரவர்த்தி

வல்லவசக்ர-வர்த்தீ : நந்தகோபனுக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பெற்ற ஸாம்ராஜ்யம், ஆனாயர்களின் சக்ரவர்த்தியாய் இருப்பது

பத்தாலன: ஜயதி : வீற்றிருந்தபோதே தன் அழகினால் எல்லோருடைய கண்ணையும் மனதையும் கொள்ளைகொண்டு வெற்றியோடு இருக்கிறான் கண்ணன் என்று அருளிச்செய்கிறார் ஆசார்யர். இந்த சுலோகத்திலுள்ள சப்தங்கள் பல பொருள்கள் உள்ளவைகளாயிருப்பதால் சுலோகத்துக்கு அரிய ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் இருப்பதாக பெரியோர் கூறுவர்.

நிஜாங்கரஸிகாம் வாசம் தன் மடியில் இருக்க ஆசைகொண்ட வாக் என்னும்

இடைப் பெண்ணைக் கண்ணன் ஆசையோடு பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். கண்ணனுக்காகவே என்று பிறந்து வாழும் ராதை அல்லது நப்பின்னையாக இந்த கோபியிருக்கலாம். வாசம் என்பதற்கு ஸரஸ்வதீ தேவியை என்றும் அர்த்தம் கூறலாம். ஸரஸ்வதீ கண்ணன் மடியில் இருக்க ஆசையுடன் நிற்கிறாள் என்றும் கூறலாம். ஸ்ரீஹர்ஷன் தன் நைஷத காவ்யத்தில் லக்ஷ்மீதேவியை தனக்கு ஸபத்னியாக ஸரஸ்வதீ நினைத்திருப்பதாக ஒரு சுலோகத்தில் கூறுகிறான்.

பத்மாங்கஸத்மானம் அவேக்ஷ்ய லக்ஷ்மீம்

ஏகஸ்ய விஷ்ணோ: ச்ரயணாத் ஸபத்நீம்

ஆஸ்யேந்தும் அஸ்யா:பஜதே ஜிதாப்ஜம்

ஸரஸ்வதீ தத் விஜிகீஷ்யா கிம் (7.49)

வர்ணத்ரிகோண ருசிரே: சிவப்பு, கறுப்பு, வெளுப்பு ஆகிய மூன்று வர்ணங்களால் அழகாயிருக்கும் சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருப்பவன் என்று அர்த்தம். அல்லது மூன்று எழுத்துக்களால் அழகிய எட்டு தளங்களையுடைய தாமரையில் வீற்றிருப்பவன். மந்த்ர சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படும் யந்திரங்களில் ஒன்றாக இது இருக்கலாம். ஒரு அஷ்ட தள பத்மம் அதன் மத்தியில் தாமரைக்காய் இருக்குமிடத்தில் பகவத் ப்ரதிபாதகமான மூன்று அக்ஷரங்கள். இவற்றை மூவர்ணமும் முக்கோணமும் கொண்ட ஒரு அழகிய விரிப்பில் எழுதி அதைத் தொட்டிலில் விரித்து அதன் மேல் கண்ணனை படுக்கவைக்கிறார்கள். கோபர்கள் மந்த்ரங்களை அறிந்த ப்ராமணோத்தமர்களைக் கொண்டு நந்தகோபர் குழந்தைக்கு ரகக்ஷ செய்வித்து, மேலும் அஷ்டதள பத்மாகாரமான ஆஸனத்தில் தீமைகளை விலக்கக்கூடிய மந்த்ராக்ஷரங்களை ரகக்ஷயாக எழுதி குழந்தையை அதில் படுக்க வைக்கிறார். கோபர்கள் சூழ நின்று குழந்தையின் அழகை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தாத்பர்யம்.

இரண்டாவது சுலோகத்தின் விசேஷ அர்த்தம்

நிஜ	தன்னுடைய
அங்க	க்ளீம் என்கிற பீஜாக்ஷரத்தாலே
ரஸிகாம்	ரஸமுள்ளதான
வாசம்	மந்திரத்தை
ப்ரஸமீக்ஷமாண:	நடுவிலிருந்துகொண்டு நாற்புறமும் நன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு
வக்த்ராரவிந்த:	8 அல்லது 24 தளங்களோடு கூடிய தாமரையின் முகத்திலே (நடுவிலே நின்றவாறு)
வினிவேசித	வைக்கப்பட்ட (எழுதப்பட்ட)
பாஞ்சஜன்ய:	சங்கம் போன்ற ப்ரணவத்தை உடையதும்
த்ரிகோணருசிரே	ஹ்ரீம், பூரீம், க்ளீம் என்று மாயா, லக்ஷ்மீ, மன்மத பீஜங்கள் மூன்றும் சேர்ந்து கீழ்நோக்கியதொரு த்ரிகோணத்தால்
வரபுண்டரீகே	8 அல்லது 24 தளங்களையுடைய வெண்தாமரையிலே
பத்தாஸன:	ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கும்
வல்லவ சக்ரவர்த்தீ	வல்லப சக்கரத்தின் மத்தியிலிருக்கும் கண்ணன்
ஜயதி	விளங்குகிறான்.

வல்லப கோபால மந்திரம்

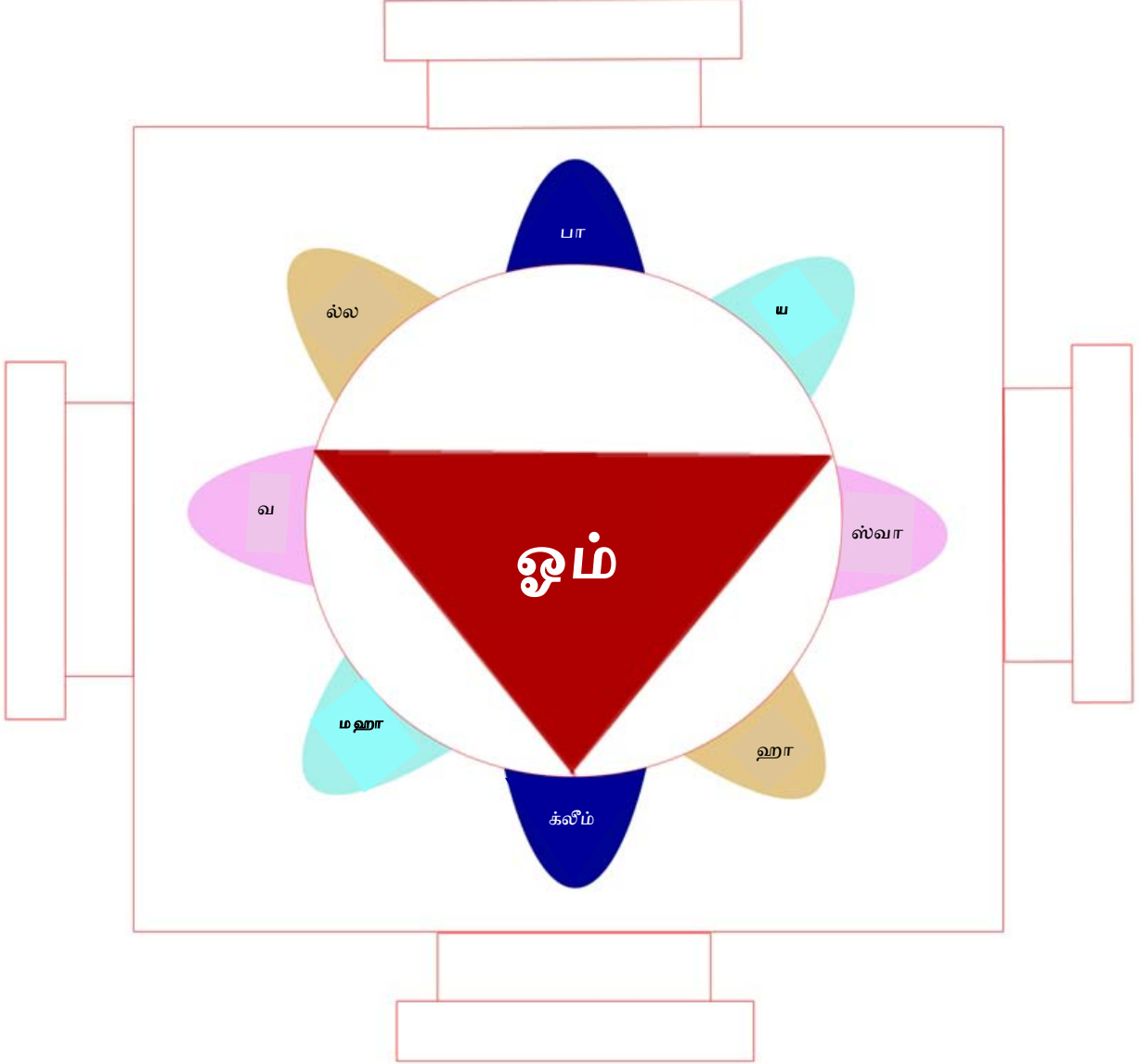
க்ளீம் கோபவல்லபாயஸ்வாஹா (8)

க்ளீம் க்ருஷ்ணாய ஸ்வாஹா (6)

க்ளீம் கோவிந்தாய ஸ்வாஹா (7)

கோபால சக்ரம்

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi in nAcciyAr tirukkOlam
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

க்லீம் கோபீஜன வல்லபாய ஸ்வாஹா (11)

$$6+7+11 = 24$$

வர= அஷ்டே அல்லது 24 (கடபய சம்க்ரை)

க = ஆதி நவ

ட = ஆதி நவ

ப = ஆதி பஞ்ச

ய - ஆதி அஷ்டௌ

நமோ பகவதே க்ருஷ்ணாய கோவிந்தாய கோபீஜன வல்லபாய ஸ்வாஹா

த்யான ச்லோகமாக வந்தே ப்ருந்தாவனசரம் என்கிற முதல் ச்லோகம்

அமைந்திருக்கக் கூடும்

MannArguDi SrI rAjagopAlan in veNNaitAzhi tirukkOlam

Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

saddagopan.org

3

குழந்தையாய் இருக்கும் போதே தாய் போல் வந்த பேய்ச்சியை முடித்த
விருத்தாந்தத்தை வர்ணிக்கிறார்.

आम्नाय गन्धि रुदित स्फुरिताघरोष्ठम्

आस्त्राविलेक्षणमनुक्षण मन्दहासम्।

गोपाल डिम्भ वपुषं कुहना जनन्याः

प्राण स्तनन्धयमवैमि परं पुमांसम्॥

★ஆம்நாயகந்தி-ருதித ஸ்புரிதாதரோஷ்டம்

ஆஸ்ராவிலேக்ஷணம் அநுக்ஷண மந்தஹாஸம்

கோபால டிம்ப வபுஷம் குஹநாஜனன்யா:

ப்ராணஸ்தநந்தயம் அவைமி பரம் புமாம்ஸம்

★(ஆம்நாயகந்தருசிரஸ்புரித என்றும் பாடம்)

The lip that bears the Vedic fragrance, quivering as He sobs,

The eyes with tears clouded followed up by an instant smile,

The seeming cow-herd Babe that sucked with milk the pseudo-mother's life

I know Him indeed as the Lord Supreme

ஆம்நாய

வேதத்தின்

கந்தி

வாஸனையுடையவைகளும்

ஸ்புரித

துடிக்கின்றவைகளுமான

அதரோஷ்டம்

உதடுகளையுடையவனும்

ஆஸ்ர

கண்ணீரால்

ஆவில

கலங்கிய

ஈக்ஷணம்	கண்களையுடையவனும்
அநுக்ஷண	அடுத்த க்ஷணத்திலேயே
மந்தஹாஸம்	புன்முறுவலோடு கூடியவனும்
கோபால டிம்ப	இடைப்பிள்ளையின்
வபுஷம்	வடிவத்தையுடையவனும்
குஹனா	வஞ்சனையால்
ஜநன்யா:	தாயாக வந்த பூதனையின்
ப்ராண	பிராணனோடு கூட
ஸ்தநந்தயம்	பாலையுண்டவனுமான கண்ணனை
பரம்புமாம்ஸம்	பரம்புருஷனாக
அவைமி	அறிகிறேன்.

(ஆம்நாயகந்தருசிர என்ற பாடத்துக்கு வேதவாஸனையால் அழகுள்ள என்று அர்த்தம்).

ஆம்நாயகந்தி ருதித ஸ்புரிதாதரோஷ்டம்: கண்ணனுடைய உதடுகளில் வேத மணம் வீசுகிறது. முதலில் ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்த பரமாத்மாவே இங்கு குழந்தையாகத் திகழ்கிறான் என்று பரத்வத்தை நினைக்கிறார். இவர் வாயில் நல் வேதமோதும் வேதியர் வானவராவர் என்று திரு மங்கையாழ்வார் அர்ச்சாவதாரத்தில் கண்டதை இவர் விபவாவதாரத்தில் குழந்தைப் பருவத்திலேயே காண்கிறார்.

வேதம் மணக்கும் வாயையுடைய இக்குழந்தை ஸாதாரண சிசு போல தாயின் வரவு தாழ்த்தலால் அழுகிறது. அப்போது இரண்டு உதடுகளும் துடிப்பதும் ஒரு அழகாக இருக்கிறது.

ஆஸ்ராவிலேக்ஷணம்: அழும்போது கண்ணீர் பெருகவே கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன.

அநுக்ஷணமந்தஹாஸம்: அடுத்தக்ஷணத்தில் உதடுகளில் புன்னகை தவழுகிறது. கண்களில் கண்ணீர் இன்னும் தேங்கியிருக்கும்போதே ஒரு காரணமில்லாமலேயே உதடுகளில் புன்முறுவல் உண்டாகிறது. இது குழந்தைகளின் ஸ்வபாவம், தாய்வரவுக்காக அழுத குழந்தை, தாயைக்கண்டால் சிரிக்கும்லவா, அது போல் தாய் போல் வந்த பூதனையைக் கண்டு கண்ணன் சிரிக்கிறான் அல்லது பேய்ச்சி வஞ்சனையால் என்னை முடிக்க வருகிறாள், அவள் தானே முடிந்து போகப் போவதைத் தெரியாமல் வருகிறாளே என்று அவள் அறியாமையைக் கண்டு புன்முறுவல் கொள்கிறான். ஆனால் இந்தப் புன்னகையைக் கண்டு பூதனை, இக்குழந்தை என்னைத் தாயாகவே நினைத்துச் சிரிக்கிறது என்று நினைக்கும்படி செய்கிறான்.

கோபால டிம்ப வபுஷம் : இடைப்பிள்ளையின் ரூபத்தை உடையவனாக இருக்கிறான்.

குஹனா ஜநந்யா: - வஞ்சனையால் வந்த தாயான பூதனை பசித்துப் பால் உண்பதற்காக அழுவது போல, பூதனையும் முலைகடுப்பால் பால் கொடுக்காமல் இருக்க முடியாத தாய் போல வருகிறாள். அவள் கம்ஸனால் ஏவப்பட்டுத் தன் ஸ்தனங்களில் கொடிய விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள்.

ப்ராணஸ்தனந்தயம்: ஆனால் இது பேய்ச்சி முலையூடுஅவள் உயிருண்ணும் குழந்தையாக இருக்கிறது. பூதனையின் பாலையும், பிராணனையும் சேர்த்துக் குடித்து விடுகிறது இந்தக் குழந்தை.

அவைமி பரம் புமாம்ஸம்: இவ்வாறெல்லாம் செய்த கண்ணனை பரமபுருஷனாகவே நான் அறிகிறேன் என்றார்.

ஆக மற்ற குழந்தைகள் போல் அழுவதும், அழுகையின் நடுவே புன்னகை பூப்பதும் ஆயர்குலக் கொழுந்துமாயிருப்பதும் கண்ணனுடைய ஸௌலப்யத்தைக்

காட்டும். வாயில் வேதம் மணம் வீசுவதும் தாய் போல் வந்த பேயை முடித்துத் தன்னையும் உலகையும் காத்தளிப்பதும் பரத்வத்தைக் காட்டும். இவ்வாறு பூதனையின் பாலையுண்ட கண்ணனுடைய அற்புதமான லீலையை அநுஸந்தித்தால் அவர்களுக்கு மறுபடி இவ்வுலகில் பிறவியேயில்லை என்பதை ஸ்ரீ தேசிகன் ஒரு சுலோகத்தால் யாதவாப்யுதயத்தில் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்தந்யேந க்ருஷ்ண: ஸஹ பூதனயா:

ப்ராணான் பபௌ லுப்தபுநர்ப்பவாயா:

யதத்புதம் பாவயதாம் ஜநாநாம்

ஸதநந்தயத்வம் ந புநர்ப்பூவ

வஞ்சப்பெண்ணைச் சாவப் பாலுண்ட விருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கவே இவன் பரம புருஷன் என்று நிச்சயித்தார். இனி இவனிடம் பரத்வம் என்ற குணம் உண்டு என்கிற எண்ணமே வராமல் செய்யும் வெண்ணைய்க்கு ஆடும் பிள்ளையின் ஸௌலப்யத்தை அனுபவிக்கிறார்.

4

आविर्भवत्वनिभृताभरणं पुरस्तात्

आकुञ्चितैक चरणं निभृतान्य पादम्।

दध्ना निमन्थ मुखरेण निबद्ध ताळं

नाथस्य नन्द भवने नवनीत नाट्यम्॥

ஆவிர்பவத்வநிப்ருதாபரணம் புரஸ்தாத்

ஆகுஞ்சிதைக சரணம் நிப்ருதான்யபாதம்

தத்நா நிமந்த முகரேண நிபத்ததாளம்

நாதஸ்ய நந்த பவனே நவநீத நாட்யம்

The tossing jewel jingling forth a tune, the splash of the churned curd

keeping rhythmic tune,

With one foot raised and bent above, and the other firmly stamped,.

The Lord, in Nanda's mansion danced for butter,

May that mystic dance present itself before me.

அநிப்ருத

அசைகின்ற

ஆபரணம்

ஆபரணங்களையுடையதும்

ஆகுஞ்சித

தூக்கி மடக்கப்பட்ட

ஏக-சரணம்

ஒரு திருவடியை உடையதும்

நிப்ருத

அசையாமல் (ஊன்றப்பட்ட)

அந்யபாதம்

மற்றொரு திருவடியை உடையதும்

நிமந்த

கடைவதால்

முகரேண	ஓசையுடன் கூடிய
தத்நா	தயிரினால்
நிபத்த	போடப்பட்ட
தாளம்	தாளத்தையுடையதுமான
நாதஸ்ய	ரக்ஷகனான கண்ணனுடைய
நந்தபவநே	நந்தகோபர் திருமாளிகையில்
நவந்த நாட்யம்	வெண்ணையக்காக ஆடிய நர்த்தனம்
புரஸ்தாத்	(என் கண்)முன்னே
ஆவிர்பவது	தோன்றவேண்டும்

இந்த சுலோகத்தை ஆவிர்பவது என்ற பிரார்த்தனையோடு ஆரம்பிக்கிறார். அதாவது கண்ணனுடைய நவந்த நாட்யம் என் கண் முன் தோன்ற வேண்டும். நாம் எவ்வளவு தான் ப்ரயத்னம் செய்தாலும் அவன் அருள் இல்லாவிட்டால் அவனைக் காணமுடியாது. ஆகவே அவனே தன் நாட்யத்தை என் கண் முன்னே காட்டவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். மானுஷம் தனும் ஆச்ரிதம் பரம்பாவம்

அஜாநந்த: மூடா: மாம் அவஜாநந்தி = மனித சரீரத்தோடே இருக்கும்போதே எனக்கு (பரத்வம்)மேன்மை இருக்கிறது என்று அறியாத மூடர்கள் என்னை அலக்ஷியம் செய்கிறார்கள் என்று கண்ணன் கீதையில் கூறினான். அந்த அறிவீனர்களின் கோஷ்டியில் சேராமல்

கோபால டிம்ப வபுஷம்பரமம் புமாம்ஸம் அவைமி - கோபால ரூபத்திலுள்ள பரமபுருஷனாகவே இவனை அறிகிறேன் என்று கண்ணனுக்கு ஆச்வாசம் அளிப்பது போல் அருளிச் செய்தார். அஹம் வேத்மி மஹாத்மானம் (ராமனை தான் பரமபுருஷன் என்று அறிகிறேன்) என்ற விச்வாமித்ர மஹரிஷி கூறியது போலவே தேசிகனும் கூறுகிறார். அந்த பரமபுருஷன் கிருபை செய்து தன் லீலைகளை எனக்குக் காட்டவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

அந்த நவந்த நாட்யத்தின் ப்ரகாரத்தை வர்ணிக்கிறார்.

அநிப்ருதாபரணம் : அசைகின்ற திருவாபரணங்களையுடையது. கண்ணன் யசோதையின் முன் வெண்ணைய்க்கு ஆடுகிறான். அப்போது அவன் திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்களெல்லாம் அசைகின்றன. தலையில் செருகிய மயில் தோகை அசைந்து பிரகாசிக்கிறது. திருக்கழுத்திலுள்ள கோலமாமணியாரமும் முத்துத்தாமமும் முடிவில்லதோரெழிலுடன் பிரகாசிக்கின்றன. திருக்காதுகளில் தாழ்ந்திலங்கு மகர குண்டலங்கள் வில் வீசுகின்றன. திருவரையில் பொன்னரைஞாணொடு மாணிக்கக் கிண்கிணிகள் கலகலவென்று சப்திக்கின்றன. திருவடிகளில் அணியப்பெற்ற சிலம்புகள் மதுரமாக ஒலிக்கின்றன.

ஆகுஞ்சிதைக சரணம்: ஒரு காலைச் சிறிதே உயரத் தூக்கி மடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் கண்ணன் இந்த நாட்யத்தில்.

நிப்ருதான்யபாதம்: அப்போது தான் கலீர் கலீர் என்று சிலம்புகள் ஆர்ப்ப ஒரு திருவடியை பூமியில் ஊன்றியவாறு நின்றான்.

தந்நாநிமந்த முகரேண நிபத்ததாளம்: தாழியில் தயிரை வைத்து அதில் மத்தை வைத்துக் கயிறுகொண்டு கடைய ஆரம்பிக்கும்போது சுழலும் மத்து நின்று நின்று சப்தம் செய்வதைப் பார்த்தால் கண்ணனுடைய நாட்யத்துக்குத் தாளம் போடுவது போலிருக்கிறது என்கிறார். கோகுலத்தில் உள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் கண்ணனுடைய நாட்டியத்தில் ஈடுபட்ட தங்களுக்கு வல்லதொரு காரியத்தை செய்ய முற்படுகின்றன. தயிர் கடையும்போது கண்ணன் இவ்வாறு வந்து ஆடுவதைக் காண்பதில் யசோதைக்கு மட்டுமன்றி எல்லா கோபியர்களுக்குமே பெரிய ஆசை. ஆகையால் தயிர் கடையும் வேளை வந்ததும் கண்ணன் வரவு பார்த்திருப்பார்கள். அவன் வரவு சற்றுத் தாழ்ந்தால் இவர்களுக்கு தயிரைக் கடைந்து வெண்ணையை எடுப்பதில் மனம் செல்லாது. அவனுக்குக் காது கேட்டு ஓடோடிவரும்படியும் கடைகின்றபோது தயிரிலிருந்து அரவத்தை மட்டும் எழுப்பும் நோக்கத்தோடு கடைவார்கள். இதை ஆண்டாள் வெகு ரஸமாக

அருளிச்செய்கிறாள் - “வாசநறுங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால் ஓசைபடுத்தத் தயிராவம் கேட்டிலையோ” என்று தோழியை எழுப்பும்போது கூறுகிறாள்.

நாதஸ்ய: ஸர்வ ஜகந்நாதனான கண்ணனுடைய (நாட்டியம்) ராமன் என்னும் சொல் சக்ரவர்த்தி திருமகனையே குறிப்பிடுவது போலவும் தேசிகன் என்றால் நிகமாந்த மஹா தேசிகனையே குறிப்பிடுவது போலவும் ஸ்வாமி தேசிகனுக்கு 'நாதன்' என்ற சொல் கண்ணனையே குறிப்பிடுவதாக இருக்கிறது.

நந்தபவனே: நந்தகோபருடைய திருமாளிகையில் கண்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றதால் நந்தன் (மகிழ்ச்சியுற்றவன்) என்ற பெயர் நந்தகோபனுக்குப் பொருத்தமுள்ளதாயிற்று. இவ்விற்பத்துக்கு ஆசிரயமான க்ருஹமும் நந்தபவனமாயிற்று.

நவநீதநாட்ய வெண்ணையக்காக செய்த நாட்டியம் பரதமுனி வகுத்த நாட்டியம் போலன்றி புதிதான ஒரு முறையில் செய்யப்பட்ட நாட்டியம் இது.

இப்படி ஆபரணங்கள் அசைய ஒரு திருவடி உயர்ந்து நிற்க மற்றொரு திருவடி நிலத்தில் ஊன்றி நிற்க மத்தினல் ஓசைப்படுத்தப்பட்ட தயிர் தாளம் போட கண்ணன் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் நவநீதத்துக்காகச் செய்த நாட்டியம் என் கண் முன்னே நீங்காதிருக்கட்டும் என்றும் பிரார்த்திக்கிறார்.

யசோதை முதலிய கோபியர்களின் கண் முன்பே வெண்ணையக்காக ஆடிய ஆட்டத்தை வர்ணித்து நந்த பவனம் ஆநந்த பவனமாயிற்று என்றார். அடுத்த சுலோகத்தால் தயிரைக்கடைந்து வெண்ணைய் எடுத்துத் தாழியில் பத்திரமாக வைத்துவிட்டுத் தாயான யசோதை அப்பால் போந்தனையும் ஓராதவன் போல் பொய்யுறக்கம் உறங்கி, பிறகு அறிவுற்று, தாரார் தடந்தோள் உள்ளவும் கை நீட்டி ஆராத வெண்ணை விழுங்க ஆரம்பித்த ஸர்வசக்தனான கண்ணன் முற்றும் விழுங்கப்பெறாத கையும், களவுமாகப் பிடிபட்டு, அன்னை கோல் கொள்ள, தாமரைக்கண்கள் நீர் மல்க பையவே நின்ற நிலையை வர்ணிக்கிறார்.

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

5

हर्तुं कुम्भे विनिहित करः स्वादु ह्यैङ्गवीनं

दृष्ट्वा दाम ग्रहण चटुलां मातरं जात रोषाम्।

पायादीषत् प्रचलितपदो नापगच्छन् न तिष्ठन्

मिथ्यागोपः सपदि नयने मीलयन् विश्व गोप्ता ॥ ५

ஹர்த்தும் கும்பே விநிஹிதகர: ஸ்வாது ஹையங்கவீநம்

த்ருஷ்ட்வா தாமக்ரஹண சடுலாம் மாதரம் ஜாதரோஷாம்

பாயாதீஷத்ப்ரசலிதபதோ நாபகச்சந் ந திஷ்டந்

மித்யாகோப: ஸபதி நயனே மீலயன் விச்வகோப்தா

Covetous of butter fresh and sweet, into the pot He thrust His Hand

And Lo! His eyes beheld the angered mother hastening up to seize a cord

Not escaping, neither standing still, with steps uneasy He lingered closing

up His eyes,

May He protect us, the seeming cowherd, the guardian of the worlds.

ஸ்வாது

இனிமையான

ஹையங்கவீநம்

வெண்ணெயை

ஹர்த்தும்

திருடுவதற்காக

கும்பே

குடத்தில்

விநிஹித

வைக்கப்பட்ட

கர:

கையையுடையவனும்

ஜாதரோஷம்

கோபமடைந்தவரும்

23

தாம	கட்டுவதற்காக	கயிற்றை
க்ரஹண	எடுப்பதில்	
சடுலாம்	பரபரப்பையுடையவளுமான	
மாதரம்	தாயான	யசோதையை
த்ருஷ்ட்வா	பார்த்து	
ஈஷத்	கொஞ்சம்	
ப்ரசலித	நகர்கின்ற	
பத:	திருவடிகளையுடையவனும்	(ஆனால் அந்த இடத்தைவிட்டு)
ந அபகச்சந்	அப்பால் போகாதவனும்	
ந திஷ்டந்	ஒரே நிலையில் நிற்காதவனும்	
ஸபதி	உடனே	
நயநே	இரண்டு கண்களையும்	
மீலயந்	மூடிக்கொண்டவனும்	
விச்வகோப்தா	ஸர்வ ஜகத்தையும் காப்பாற்றுகிறவனுமான	
மித்யாகோப:	பொய் இடையனான கண்ணன்	
பாயாத்	(எல்லோரையும்) ரக்ஷிக்கட்டும்	

ஸ்வாது ஹையங்கவீநம் ஹர்த்தும் : மதுரமான வெண்ணையைத் திருடுவதற்காக, (முதல் நாள் தோய்த்த தயிரைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணையுக்கு ஹையங்கவீநம் என்று பெயர்). அதாவது புத்தம் புது வெண்ணைய். அதனால் கண்ணனுக்கு அதில் மிகவும் ஆசை. அதை எடுத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு

கும்பே விநிஹிதகர: குடத்தில் கையையிட்டுக்கொண்டிருக்கிற கண்ணன்.

கண்ணனுக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும் என்று வழக்கமாக வைக்கும் பாத்திரத்தில் வெண்ணெயை வைக்காமல், வேறு ஏதாவொரு ஒரு குடத்தில் வைத்தாள் யசோதை. கண்ணன் அதையும் தெரிந்து குடத்தில் வைத்த கையளாய் நிற்கிறான். இந்த விருத்தாந்தத்தை திருமங்கை ஆழ்வார் தம் திருமடலில் வெகு அழகாக பின்வருமாறு அனுபவிக்கிறார்.

..... அங்கொருநாள் ஆய்ப்பாடி

சீரார்கலையல்குல் சீரடிச் செந்துவர் வாய்

வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு

ஏரார் இடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்

சீரார் தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை

வேரார் நுதல்மடவாள் வேறோர் கலத்திட்டு

நாராருறியேற்றி நன்கமைய வைத்தனை

போரார் வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும்

பொய்யுறக்கம் ஓராதவன்போல் உறங்கி அறிவுற்று

தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளவும் கை நீட்டி

ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி

இங்கு கண்ணன் அமுது செய்ததாகவே திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஸ்வாமி தேசிகனுக்குக் கண்ணன் செய்து காட்டிய லீலையில் அந்த வெண்ணெயையும் அமுது செய்யப் பெற்றிலன்.

த்ருஷ்ட்வா தாம க்ரஹண சடுலாம் மாதரம்: குடத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே தாயான யசோதை பார்த்துவிட்டாள். உடனே

அவனைக் கட்டுவதற்காக கயிற்றை எடுக்கவேண்டும் என்று எங்கும் துழாவுகிறாள்.

மாதரம் ஜாதரோஷாம் : கோபமடைந்த தாயைக் கண்டு வெண்ணையைக் கண்டபடி அமுது செய்தால் குழந்தைக்கு என்ன தீங்கு வருமோ என்று தாயாகையால் பயப்படுகிறாள். அதனால் கோபமடைகிறாள். இப்படி பயமும் கோபமும்மில்லாவிட்டால் அவள் தாயாகமாட்டாள்.

பாயாத் ஈஷத் ப்ரசலித பத: சற்றே ஓரடியிட்டு சற்றே நகர விரும்பும் கண்ணன் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும். ஒரு தாயின் கோபத்தைக் கண்டு அஞ்சுபவன் நம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று அவன் ஸௌலப்யத்தில் ஈடுபடுகிறார்

ந அபகச்சந்நதிஷ்டந்: அப்பால் செல்லாதவனும், நின்று கொண்டே இராதவனுமான கண்ணன், ஸத்ய ஸங்கல்பனுக்குத் தான் நினைத்தது நினைவேறவில்லை. ஸர்வசக்தனுக்கு தாயின் கோபத்துக்கு முன் ஒன்றும் செய்யவும் முடியவில்லை.

யசோதை கண்ணன் தீம்புகளைக் கண்டு உகப்பவள். அவள் கோபித்தாலும் "உந்தம் அடிகள் முனிவர்" என்றே சொல்லுவாள். ஆகவே 'மாதரம்' (தாய்) என்ற நினைவு வந்தபோது கண்ணன் (ந அபகச்சன்) அப்பால் செல்லாமல் இருந்தான். ஆனால் 'ஜாதரோஷாம்' தாயின் கோபத்தைக் கண்டு ந திஷ்டந் அங்கேயே நிற்கமாட்டாதவனாய் தப்பி ஓட விரும்புகிறான். ஆனால் தாயின் அன்பும் பரிவும் அவனைச் செயலற்றவனாக்கி விடுகிறது.

இவ்வளவும் செய்தது யார் எனில்:

மித்யாகோப: - பொய்யான இடைப்பிள்ளை, ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவில் ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளரும் ஆயர்குலக் கொழுந்து. பகவானுடைய அவதாரங்களெல்லாம் ஸத்யமானவை என்று கீதையில் அவதார ரஹஸ்யப்ரகரணத்தில் பகவான் அருளிச்செய்திருக்கிறான். ஸ்வாமி தேசிகனும் அதை

நன்றாக நிரூபித்திருக்கிறார். அவரே இங்கே கண்ணன் மித்யாகோப: (பொய்யான இடையன்) என்று அருளிச்செய்கிறார். குழந்தைக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்காகக் கூறுகிறார். அல்லது பார்வைக்கு இடைப்பிள்ளையாக இருப்பவன் என்று அர்த்தம். உண்மையில் பரமாத்மாவே இவன் என்று பரத்வத்தை வெளியிடாமல் வெளியிடுகிறார்.

இனி தாயின் கோபத்தைக்கண்டு செயலற்று நின்ற இந்தக் குழந்தை செய்த காரியத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

ஸபதி நயநே மீலயந் : என்று உடனே இரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டான் கண்ணன். தப்பமுடியாத பேராபத்து ஏற்பட்டால் செய்வதறியாது கண்களை மூடிக்கொள்வது மனித ஸ்வபாவம். ஆபத்தைக் கண்டு கண்ணை மூடிக்கொண்டால் ஆபத்தே இல்லாமல் போய்விடும் என்கிற எண்ணம் போலும். அதையே இந்தக் குழந்தையும் செய்தது. என்னே அவதாரத்தில் புரையற்றிருக்கை, அதாவது பொய்ம்மை.

விச்வகோப்தா : உலகத்தையெல்லாம் காத்து அருளுகிற பரமன் என்று அவதார ரஹஸ்யத்தைத் தானே வெளியிடுகிறார் ஸ்வாமி தேசிகன்.

பிரளயம் முதலிய ஆபத்துக்கள் வரும்போது எல்லாவற்றையும் தன்னுள் வைத்துக்கொண்டு காக்கவல்ல தத்துவம் இப்படி செய்வதறியாது தவிப்பதே என்று பரதத்துவத்தின் நீர்மையை அனுஸந்திக்கிறார். ஒரு ஸர்வசக்தி ஒரு அபலைக்கு கட்டவும், அடிக்கவும் இப்படி எளியனாக இருப்பதே என்று கொண்டாடுகிறார்.

இந்த நவநீத சௌர்ய விருத்தாந்தத்தை குலசேகராழ்வார் அநுஸந்தித்து யசோதையின் பாக்யத்தைத் தேவகியின் பாசுரத்தால் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

முழுதும் வெண்ணெய் அளைந்து தொட்டுண்ணும்

முகிழிளம் சிறுதாமரைக்கையும்

எழில்கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு

எள்கு நிலையும் வெண் தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்

அழகையும் அஞ்சினோக்கும் அந்நோக்கும்

அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்

தொழுகையும் இவைக்கண்ட அசோதை

தொல்லை யின்பத்திறுதி கண்டாளே

ஆக இவ்வளவால் கண்ணன் வெண்ணெய் திருடுவதற்காகக் குடத்தில் கையை விட்டுக் கொண்டு நின்றதையும் அப்போது அங்கு வந்து அதைக் கண்ட தாயின் கோபத்தைப் பார்த்து நிற்கவும் மாட்டாமல், ஓடவும் மாட்டாமல் செய்வதறியாது கண்களை மூடிக் கொண்டு நின்றமையையும் கூறி அவன் நம்மைக் காப்பாற்றட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

சாஸ்திரங்களில் தத்க்ரதுந்யாயம் என்று ஒன்று உண்டு. அதாவது எப்படி உபாஸிக்கிறானோ அப்படியே பலன் கிடைக்கும் என்பது. கண்ணன் விஷயத்தில் அந்த நியாயம் மாறிப் போய் விட்டது. கண்ணனைக் கட்டுண்டவனாக நாம் அநுஸந்தித்தால் நம்முடைய கட்டு (ஸம்ஸார பந்தம்) தன்னடையே அவிழ்ந்து போய் விடுகிறது. இதனால் அந்த நியாயம் லஜ்ஜையடைந்து ஆரண்ய கதைகளோடையே நின்று விட்டது என்று வெகு அழகாக யாதவாப்யுதயத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிறார்.

பத்தம் ததா பாவயதாய முகுந்தம் அயத்நவிச்சேதிநி கர்ம பந்தே

தபஸ்வினி தத்க்ரது நீதிராத்யா ஸவ்ரீடம் ஆரண்ய கதாஸி தஸ்தௌ

6

ஸர்வ ஜகத் ரக்ஷகனாயிருந்து வைத்த நவநீத சௌர்யம் பண்ணி முடிக்கமாட்டாமல் திகைத்துக் கட்டுண்டு நின்ற கண்ணன் என்னைக் காக்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்தார். இனி அவன் விஷயத்தில் தாம் செய்ய வேண்டியது ஸ்தோத்ரம் என்று நிச்சயித்து துதிக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

ब्रज योषिदपाङ्गवेधनीयं

मधुराभाग्यमनन्य भोग्यमीडे।

वसुदेववधू स्तनन्धयं तत्

किमपि ब्रह्म किशोरभाव दृश्यम्॥ ६

வ்ரஜயோஷிதபாங்கவேதநீயம்

மதுராபாக்யம் அநந்யபோக்யம் ஈடே

வஸுதேவவதூஸ்தநந்தயம் தத்

கிமபி ப்ரஹ்ம கிசோரபாவ த்ருச்யம்

The target of the side-long looks of cowherd dames, The embodied Fortune of Mathura,

The fountain of delight to single-minded saints, Of Him, I sing, the Supreme Brahman,

Out-topping knowledge and yet visible in the garb of suckling Babe of Vasudeva's spouse (Devaki)

வ்ரஜ

ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள

யோஷித

பெண்களுடைய

அபாங்க

கடைக்கண்களால்

வேதநீயம்

இலக்காகக் கொண்டு அடிக்கப்பட்டதும்

மதுரா	வடமதுரைக்கு
பாக்யம்	ஸௌபாக்யமாக இருப்பதும்
அநந்ய	மற்றொன்றறியாத பக்தர்களுக்கு
போக்யம்	பரமபோக்யமாக இருப்பதும்
வஸுதேவ	வஸுதேவருடைய
வதூ	பத்னியான தேவகியினுடைய
ஸ்தநந்தயம்	இளம்பிள்ளையாய் இருப்பதும்
கிசோரபாவ	பிள்ளைத்தன்மையால்
த்ருச்யம்	கண்ணுக்கினியதாக இருப்பதும்
கிமபி	ஒப்பற்றதுமான
தத் ப்ரஹ்ம	அந்த ப்ரஹ்மத்தை
ஈடே	துதிக்கிறேன்

வ்ரஜயோஷிதபாங்கவேதந்யம் : பிருந்தாவனத்திலுள்ள பெண்களின் கடைக் கண்களால் இலக்காகக் கொண்டு அடிக்கப்படுகிறது. - (இந்த ப்ரஹ்மம்) அஹோ பாக்யம்! அஹோ பாக்யம்! நந்தகோப வ்ரஜௌகஸாம் என்று மஹரிஷிகளெல்லாம் கொண்டாடும்படியான பெண்கள் இவர்கள். அப்பெண்களின் கடைக்கண்களுக்கே இலக்காகி அடிக்கப்படும் தகுதியுள்ளது. (ப்ரணவமே வில்; ஆத்மாவே அம்பு; ப்ரஹ்மமே இலக்கு எனக் கூறப்படுகிறது. மிகவும் கவனத்தோடு அடிக்கவேண்டும், அம்பு போல் அதில் அமிழ்ந்து விடும்) என்று உபநிஷத்து ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டு அதி ஜாக்ரதையோடு அடையவேண்டும் என்று கூறிற்று. அதே ப்ரஹ்மம் இங்கே ப்ருந்தாவனத்தில் பெண்களின் கண்களுக்குத் தன்னை இலக்காக்கிக் கொண்டு நிற்கிறது என்கிறார்.

அபாங்கவேதநீயம் என்று ஒரு பாடம். அப்போது அவர்கள் கடைக்கண்களால் அறிவிக்கப்படுகிறது. வெண்ணெய் திருடியவன் இவன் தான் என்று யசோதைக்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது அல்லது உபநிஷத்துக்கள் கூறும் ப்ரஹ்மம் இதுதான் என்று அவர்கள் கண்கள் காட்டிக்கொடுக்கும். வாலியின் மனைவி தாரை சக்கரவர்த்தி திருமகனை முதன் முதலாகப் பார்க்கும்போதே முன்பே எல்லோராலும் ப்ரஸித்தமாகக் கூறப்பட்ட பரமபுருஷனே இவன். அத்ருஷ்ட பூர்வம் புருஷப்ரதானம் அயம் ஸ காகுத்ஸ்த: இதி ப்ரஜக்னே என்று அறிந்தாள். இவர்கள் கண்களால் அறியும்படி நிற்கிறது பரம்பொருள்.

மதுராபாக்யம்: மதுரா நகரத்தினுடைய ஸௌபாக்யமாகவே இருப்பது. த்வேஷமே வடிவு கொண்ட கம்ஸனுடைய நகரத்துக்கு இப்படி ஒரு ஸௌபாக்யம் ஏற்படுவதே என்று வடமதுரையைக் கொண்டாடுகிறார். மதுரை என்று ஒரு பிரஸித்தமான நகரம்- மிகவும் புண்யமானது, பாபத்தைப் போக்கவல்லது; மங்களமானது. இதில் நித்யமான விஷ்ணு பகவான் வந்து தானே பிறந்தான்.

மதுரா நாமநகரீ புண்யா பாபஹரீசுபா

யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாத

ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு: ஸநாதந:

என்று மஹரிஷிகளெல்லாம் கொண்டாடும்படியான ஒரு நகரம்.

அநந்யபோக்யம் : வேறொன்றில்லாதவர்களுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருப்பது. கண்ணனைத்தவிர வேறொரு பொருளை மதிக்காதவர்களாய் அவனே தமக்கு தாரகம், போஷகம், போக்யம், உண்ணும் சோறும், பருகுநீரும், தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன் என்றிருக்கும் ஆழ்வார்கள் போன்றவர்களே அநந்யர்கள். அவர்களுக்கு எல்லாவித போக்யமுமாயிருக்கிறது இந்த பரம்பொருள்.

ஈடே : ஸ்துதி செய்கிறேன். கீழ்க் கூறப்பட்ட ஸௌலப்யத்தையும் மேல்

கூறப்போகும் பரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்தால் அடுத்துச் செய்யவேண்டியது அதின் ஸ்தோத்ரமே. ஈடே என்கிற பதம் வேதமணம் கொண்டது. அக்நிம் ஈடே என்று ருக்வேதம் ஆரம்பிக்கிறது.

வஸுதேவவதூஸ்தந்தயம் : வஸுதேவருடைய பத்னியான தேவகியின் குழந்தையை வஸுதேவரும், தேவகியும் தவம் செய்து பெற்ற பிள்ளை. கண்ணன் அவதரித்ததும், தேவகிக்கு மனம் குளிர்ந்தது. பால் சுரந்தது. இவனும் சொல்லிற்றுச் செய்யும் பால் மணம் மாறாத (ஸ்தந்தய) குழந்தையாக இருந்தான். கண்ணன் தேவகி மடியிலிருந்துகொண்டு பாலுண்ணாது பிறந்தவுடனேயே அவளை விட்டு நீங்கி கோகுலம் சென்று யசோதைக்கு அந்த பாக்யத்தைக் கொடுத்தான். குலசேகராழ்வார் தேவகியின் மனோரதத்தை ஒரு பாசரத்தால் அருளிச் செய்கிறார்;

‘குழகனே! என்றன் கோமளப்பிள்ளாய்!

கோவிந்தா! என் குடங்கையில் மன்னி
ஒழுகு பேரெழில் இளஞ்சிறு தளிர்போல்
ஒரு கையால் ஒரு முலை முகம் நெருடா
மழலை மென்னகை யிடையிடை யருளா
வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே
எழில்கொள் நின் கண்ணிணை நோக்கம்
தன்னையும் இழந்தேன் இழந்தேனே’

-----பெருமாஸ்திருமொழி 7-7

ஆனால் இந்த சுலோகத்தில் ஸ்தந்தயம் (பாலுண்ணும் குழந்தை) என்று ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார். இதனால் தேவகி ஆசைப்பட்டதையெல்லாம் நிறைவேற்றி வைத்ததாக கண்ணன் தன் லீலைகளை ஸ்வாமிக்குச் செய்து காட்டினதாகத் தெரிகிறது.

தத் கிமபி ப்ரஹ்ம : அந்த ஒப்பற்ற ப்ரஹ்மம் ‘தத்’ என்பதால் உபநிஷத்துக்களில்

'ஸத்', 'ப்ரஹ்ம', 'ஆத்மா' முதலிய சப்தங்களால் ப்ரஸித்தமாகக் கூறப்படும் பரம்பொருள் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'தத்' என்பது பகவானுடைய ஸஹஸ்ர நாமங்களில் ஒன்றாகப் படிக்கப் படுகிறது. கிமபி - ஏதோ ஒன்று அதாவது அதனுடைய பெருமையை இவ்வளவு என்று வர்ணிக்க முடியாது. 'ப்ரஹ்ம' -- பரம்பொருள் ஸ்வரூபம், குணங்கள் எல்லாவற்றாலும் மிகப் பெரியது.

கிசோரபாவத்ருச்யம் : பிள்ளைப் பருவத்தால் அழகாக இருக்கிறது. கிசோர என்னும் சொல் பதினைந்து வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவனைக் குறிக்கும். கண்ணுக்குப் புலப்படாதது என்று உபநிஷத்துக்கள் கோஷிக்கும் வஸ்து பிள்ளைப் பருவத்தின் எழிலுடன் கண்முன் ரமணீயமாக காட்சியளிப்பதே என்கிறார்.

எப்போதும் ஏக ரூபமாயிருக்கும் (ஸ்தா ஏக ரூபாய) என்று சாஸ்திரங்கள் பரம்பொருளைப் பற்றி உபதேசிக்கும். அதே வஸ்து தேவகியின் குழவியாகவும், மறுபடியும் சிறுவனாகவும் தோன்றுகிறது. அதனால் அதை கிமபி ப்ரஹ்ம - இன்னது என்று குறிப்பிடமுடியாத அவ்வளவு பெருமையுள்ள ப்ரஹ்மம் என்று ஸ்வாமி அருளிச் செய்கிறார்.

ஆக இந்த சுலோகத்தால் பரப்ரஹ்மம் மதுரை செய்த பாக்யத்தால் தேவகியின் குழந்தையாகவும் பின்னர் சிறுவனாகவும் ஆகி வ்ரஜத்திலுள்ள ஆயர் சிறுமிகளின் கண்ணுக்கு இலக்காக ஆகி பக்தர்களுக்கெல்லாம் ஆனந்தத்தை அளிப்பதாக இருக்கிறது. அதை நான் துதிக்கிறேன் என்று கூறப்பட்டதாகிறது.

7

பரப்ரஹ்மமே கண்ணனெனும் கருந்தெய்வமாய் வந்து நின்றது. அதைத் துதிக்கிறேன் என்று வாய் படைத்த பயன் பெற்றமையை அருளிச் செய்தார். இனி அடுத்த சுலோகத்தால் அவனுடைய நவந்த செளர்யாதி லீலைகளை அநுஸந்தித்து என் மனதும் அவனையே நினைத்துக் கொண்டு நிற்கிறது என்கிறார்.

परिवर्तित कन्धरं भयेन

स्मित फुल्लाधर पल्लवं स्मरामि।

विटपित्व निरासकं कयोश्चित्

विपुलोलूखल कर्षकं कुमारम् ॥ ७

பரிவர்த்தித கந்தரம் பயேந

ஸ்மிதபுல்லாதரபல்லவம் ஸ்மராமி

விடபித்வநிராஸகம் கயோஸ்சித்

விபுலோலூகலகர்ஷகம் குமாரம்

I meditate on that Boy, His neck, in fright, is now turned round,
And His tender rosy lips now blossom forth into smiles;
Dragging along the unwieldy mortar
He redeemed the two victims from their state as trees.

பயேன

பயத்தால்

பரிவர்த்தித கந்தரம்

திருப்பப்பட்ட கழுத்தையுடையவனும்

ஸ்மித

புன்முறுவலினால்

புல்ல

மலர்ந்த

அதரபல்லவம்	தளிர் போன்ற அதரங்களை யுடையவனும்
விபுல	பெரிய
உலாகல	உரலை
கர்ஷகம்	இழுத்துச்செல்பவனும்
கயோஸ்சித்	ஓர் இருவருடைய
விடபித்வநிராஸகம்	மரமாக இருக்கும் தன்மையை போக்கினவனுமான
குமாரம்	சிறுவனை
ஸ்மராமி	நினைக்கிறேன்

வெண்ணெய் திருட முயன்ற பிள்ளையை கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் உரலோடு சேர்த்துக் கட்டினாள் யசோதை. ஸர்வ சக்தனாயிருந்தாலும் ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் அசேதனமான உரல் போல் அசைவற்று இருந்தான். ஏங்கி இருந்தது மாத்திரமே உரலுக்கும் இவனுக்கும் வித்தியாஸம். இப்படிச் சூழந்தையைக் கட்டிப் போட்டு விட்டு தன் காரியங்களை கவனிக்கும் பொருட்டுத் தாய் சென்றவாறே கண்ணன் நாலா பக்கமும் முகத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தான். சற்று தூரத்தில் இரண்டு மருத மரங்கள் நடுவே சற்று இடைவெளி விட்டு நெருங்கி வளர்ந்திருந்தன. உரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து தவழ்ந்து கண்ணன் அம்மரங்களினூடே அப்பால் சென்றான். பின்னால் உருண்டு வந்த அந்த உரல் மரங்களில் சிக்கிக் கொண்டது கண்ணன் இழுக்க இழுக்க உரல் நகரவில்லை. கண்ணனுக்குக் கோபம் வருகிறது. மறுபடியும் வேகமாக இழுக்கிறான். கயிறு துர்பலமாயிருந்தாலும் யசோதை கட்டியதாகையால் அதை அறுந்து போம்படி செய்யக்கூடாது. உரல் நந்தகோபருடைய ஸொத்தாகையால் அதற்கு அழிவு உண்டாகக் கூடாது. இனி மரங்களை விழச் செய்தாலொழிய தான் மேலே செல்ல முடியாது. ஆகவே உரலினால் மோதப்பெற்று இரண்டு மரங்களும் சடசடவென்ற சத்தத்துடன் முறிந்து விழுந்தன. மருண்ட பார்வையுடன் முகத்தை

திருப்பி அதைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்த கண்ணனை வர்ணிக்கிறார்.

பரிவர்த்தித கந்தரம் பயேந - சத்தத்துடன் முறிந்து விழும் மரங்களைக் கண்ணன் பயத்தோடு திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

ஸ்மிதபுல்லாதர பல்லவம் ஸ்மராமி: புன்முறுவல் பூத்த தளிர் போன்ற அதரங்களையுடைய கண்ணனை மனதால் நினைக்கிறேன் என்கிறார். முதல் கூணத்தில் மரங்கள் விழும் சத்தம் கேட்டுப் பயம் உண்டாயிற்று. அடுத்த கூணத்தில் தனக்கும் தாம்புக்கும் உரலுக்கும் ஒரு ஹானி ஏற்படாமல் கீழே விழும் மரங்களைக் கண்டதும் கண்ணனுடையப் பவளச் செவ்வாயில் ஒரு புன்முறுவல் பூத்தது. அதையே தன் ஸ்மரணத்துக்கு விஷயமாகக் கொள்கிறார் ஸ்வாமி.

விடபித்வநிராஸகம் கயோச்சித் - ஒரு இருவருடைய மரமான தன்மையைப் போக்குகிறவனான கண்ணனை. குபேரனுடைய புத்ரர்களான நளகூபரன் மணிக்ரீவன் ஆகிய இருவரும் மதுபானத்தால் மதி மயங்கி ஸ்தீரிகளுடன் வெட்கமின்றி விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கு தற்செயலாக வந்த நாரதரை கவனியாமல் நிர்லஜ்ஜர்களாக இருக்க நீங்கள் மரங்களாக ஆகக்கடவீர்கள் என்று சபித்தார். பிறகு அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கண்ணனால் உங்கள் சாபம் நீங்கும் என்று சாபத்திற்கு ஒரு முடிவையும் குறிப்பிட்டார். அந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் இருவருமே இப்போது நந்தகோபர் திருமாளிகைக்கருகில் நெருங்கி வளர்ந்த இரண்டு மருத மரங்களாக இருந்தார்கள். நாரதர் வாக்குப் பிரகாரம் அவர்களை சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காகக் கண்ணன் அவ்விரண்டு மரங்களினூடே தவழ்ந்து அப்பால் சென்றான். உரல் மரங்களுக்கு நடுவே சிக்கிக் கொள்ள அது அவர்களுடைய சாப விமோசனத்திற்கு ஹேதுவாயிற்று. அதாவது மரமாயிருந்த நிலை நீங்கி அவர்கள் மறுபடி தேவர்களானார்கள்.

விபுலோலாகலகர்ஷகம் குமாரம் : பெரிய உரலை இழுத்துக் கொண்டு வருகின்ற சிறுவனை. நளகூபரன் மணிக்ரீவர்களுடைய சாப நிவ்ருத்திக்குக் காரணம் இது.

இரண்டு மருத மரங்களுக்கிடையே சிக்கிக் கொண்ட உரலை கண்ணன் இழுத்தான். அதுவே காரணமாக இரண்டு மரங்களும் தடால் என்ற சப்தத்தோடு முறிந்து விழுந்தன. திடீரென்று உண்டான சப்தத்தால் பயந்து கண்ணன் திரும்பிப் பார்த்தான். மரங்கள் முறிந்து விழுவதைக்கண்டு மரமாய் நின்ற இருவருக்கும் சாபம் நீங்கிற்று என்று மகிழ்ச்சியால் கண்ணனுடைய சிவந்த அழகிய அதரங்களில் ஒரு புன்னகை தவழ்ந்தது. கண்ணனுடைய அந்த லீலையில் ஈடுபட்ட ஸ்வாமி தேசிகள் அவனையே த்யானம் செய்கிறேன் என்கிறார்.

MannArguDi SrI rAjAgopAla swAmi in cheTTi tirukkOlam
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

8

மாதாவான யசோதை உரலோடு சேர்த்துக் கட்டின கட்டை அவிழ்க்க முடியவில்லை. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உரலை இழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து வந்து இரண்டு மருத மரங்களினூடே சென்றதையும் அவற்றில் சிக்கிய உரலை இழுக்க அம்மரங்கள் முறிந்து விழுந்து அங்கிருந்த யக்ஷர்களின் கட்டு அவிழ்ந்த போது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய புன்முறுவல் பூத்த திருமுகத்தையும் நினைக்கிறேன் (ஸ்மராம்) என்றார். அந்த ஸ்மரணம் மதுரமாக இருந்தது. அதிலேயே சற்று ஊன்றி நிற்கவே அது ப்ரத்யக்ஷமென்னும் நிலையை அடைந்தது. மனக்கண்ணால் பார்த்ததை விட்டு புறக்கண்ணாலேயே கண்ணனைக் கண்டார். இரண்டு மருத மரங்களைப் பார்த்தார். பிறந்தது முதல் நந்தகோபருடைய திருமாளிகையில் கண்ணன் செய்த லீலைகளையெல்லாம் அவை பார்த்துக்கொண்டே நிற்பதையும் கண்டார். மருத மரங்களை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டு கண்ணன் செய்த லீலைகளையெல்லாம் நான் எப்போதும் பார்க்கிறேன். யமுனை பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் செய்த க்ரீடையையும் எப்போதும் பார்க்கிறேன் என்று அடுத்த சுலோகத்தால் கூறுகிறார்.

निकटेषु निशामयामि नित्यं

निगमान्तैरधुनाऽपि मृग्यमाणम्।

यमकार्जुन दृष्ट बाल केलिं

यमुना साक्षिक यौवनं युवानाम्॥ ८

நிகடேஷு நிசாமயாமி நித்யம்

நிகமாந்தை: அதுநாபி ம்ருக்யமாணம்

யமளார்ஜுன த்ருஷ்ட பால கேளிம்

யமுநாஸாக்ஷிக யௌவனம் யுவானம்

The twin-Arjun trees beheld the sportive miracles of His boyhood

The Yamuna waters witnessed the mystic romance of His Youth;

The vedic hymns do yet pursue their quest of Him,
And still around me I behold Him for ever.

நிகமாந்தை:	உபநிஷத்துக்களால்
அதுநாபி	இன்னமும்
ம்ருக்யமாணம்	தேடப்படுகின்றவனும்
யமள	இரட்டையாக முளைத்திருந்த
அர்ஜுன	மருத மரங்களால்
த்ருஷ்ட	பார்க்கப்பட்ட
பால கேளிம்	பால லீலைகளையுடையவனும்
யமுநா	யமுனையை
ஸாக்ஷிக	ஸாக்ஷியாகக் கொண்ட
யௌவனம்	யௌவனத்தை உடையவனுமான
யுவானம்	யுவாவை
நிகடேஷு	பக்கத்திலேயே
நித்யம்	எப்போதும்
நிசாமயாமி	பார்க்கிறேன்.

நிகடேஷு நிசாமயாமி நித்யம் : பக்கத்தில் எப்போதும் பார்க்கிறேன் என்று தம்முடைய பாக்ய விசேஷத்தை நினைத்து மகிழ்ச்சியும், பெருமையும் தோற்றப் பேசுகிறார் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன். நிகடேஷு என்ற பன்மையால் (பஹுவசனத்தால்) தன்னருகில் நாலாபக்கங்களிலும் கண்ணன் காணப்படுகிறான் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. கீழ் சுலோகத்தில் ஸ்மராமி என்றது நாங்கள் கோலத் திருங்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின் சங்கினோடும் நேமியோடும் தாமரைக்

கண்களோடும் செங்கனி வாயொன்றினோடும் செல்கின்றது என் நெஞ்சமே என்ற ஆழ்வாருடைய நினைவு போலிருந்தது. இந்த சுலோகத்தில் நிகடேஷு நிசாமயாமி (அருகில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் காண்கிறேன்) என்று கூறுவது.

தென்னன் சோலைத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்டபின்

மின்னுநாலும் குண்டலமும் மார்வில் திருமறுவும்

மன்னுபூணும் நான்கு தோளும் வந்து எங்கும் நின்றிடுமே

என்றும்

கண்ணபிரான் என்னமுதம் சுவையன் திருவின் மணாளன்

என்னுடையச் சூழலுளானே

என்றும் ஆழ்வார் தன்னைச் சுற்றிலும் எம்பெருமானைக் காண்பது போல் இருக்கிறது. 'நித்யம்' (எப்போதும்) காண்கிறேன். ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில்தான் மருத மரங்களும் யமுனையும் கண்ணனைக் கண்டன. அவ்வாறின்றி நான் எப்போது அவனைக் காண்கிறேன் என்கிறார். இப்படிக் காண்பது யாரையென்றால் அதைக் கூறுகிறோம்

நிகமாந்தை: அதுநா அபி ம்ருக்யமாணம் : உபநிஷத்துக்களால் இன்னமும் தேடப்படுகின்ற பரமபுருஷனை. நிகமம் என்றால் வேதம். அந்தம் என்றால் முடிவு. அதாவது வேதங்களின் முடிவான உபநிஷத்துக்கள். எம்பெருமானுடைய ஆநந்தம் என்னும் ஒரு குணத்தைக் காண முற்பட்டு முடிந்த வரையில் வேதம் வர்ணித்தது. கொஞ்சதூரம் சென்றதும் 'யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ' (எதிலிருந்து - எதன் முடிவைக் காணமுடியாமல் - மனதோடு வாக்கும் திரும்பி விடுகிறதோ) என்று வேதமும் முயற்சியைக் கைவிட்டு நிற்கிறதோ அந்த பரமபுருஷனை நான் கண்ணால் காண்கிறேன் என்று தன் பாக்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

'இனியறிந்தேன் ஈசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம்

இனியறிந்தேன் எம்பெருமான் உன்னை-

இனியறிந்தேன் காரணன் நீ கற்றவை நீ கற்பவை நீ

நற்கிரிசை நாரணன் நீ நன்கறிந்தேன் நான்.

என்று திருமழிசை ஆழ்வார் ஒரு முறைக்கு நான்கு முறையாக 'அறிந்தேன், அறிந்தேன்' என்று அருளிச் செய்கிறார். இந்தத் தத்துவத்தை அறியமுடியாது, காணமுடியாது என்று தேடித் தேடியலைந்து வேதங்கள் கைவாங்கி நிற்கலாம். அவனாகத் தன்னைக் காட்டி விட்டால் அறிந்தேன் என்றும் கண்டேன் என்றும் சொல்லுமித்தனை. 'நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டுமே என்றவர்களுடைய பேச்சல்லவா இது.'

யமளார்ஜுன த்ருஷ்ட பால கேளிம்: ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய திரு மாளிகையின் முன்பே இரண்டாகச் சேர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்திருந்த மருத மரங்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய பால்ய லீலைகளை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன. அவற்றுக்குக் கண்ணன் சிறுவனாகவே இருந்தான். ஆனால் அவனுடைய லீலைகளோ அதிமாநுஷங்களாக இருந்தன. அவ்வித லீலைகளைச் செய்த அவனை நான் கண்ணால் காண்கிறேன் என்கிறார்

யமுனாலாக்ஷிகயௌவநம் யுவானம் (நிசாமயாமி) எவனுடைய யௌவனத்துக்கு யமுனை லாக்ஷியோ அந்த யுவாவை நான் பார்க்கிறேன் என்னருகில் என்கிறார். இனி யமுனை கண்ட கண்ணனின் யௌவனமாவது பெளர்ணமி இரவு நிர்மலமான ஆகாசத்தில் பூர்ண சந்திரன் நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருக்கிறான். கண்ணன் தன்னிச்சையால் யமுனையை அடைந்து ஒரு மணல் குன்றில் கையில் குழலுடன் வீற்றிருக்கின்றான். தன் திருவதரத்தில் குழலை வைத்து ஊதுகிறான். யமுனையும் அங்குள்ள செடி கொடிகளும் மற்ற ஜந்துக்களும் அதில் லயித்துப் போய் நிலைத்து நிற்கின்றன. குழலோசை கோகுலத்தில் கேட்கிறது. கோபியரெல்லாம் அதைக் கேட்டுப் போட்டது போட்டபடியே யமுனைக் கரைக்கு வந்து சேருகின்றனர். கண்ணனுடைய குழலாதற் சிறப்பைப் பெரியாழ்வார் அனுபவிக்கும் ரீதியைப் பின் வரும் பாசரத்தில் காணலாம்.

நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும் நங்கைமீர்கள் இதோர் அற்புதம் கேளீர்
தூவலம் புரியுடைய திருமால் தூயவாயிற் குழலோசை வழியே
கோவலர் சிறுமியர் இளங்கொங்கை குதூகலிப்ப உடலுள் அவிழ்ந்து எங்கும்
காவலும் கடந்து கயிறுமாலையாகி வந்து கவிந்து நின்றனரே

இப்படி தன்னிடம் எல்லையற்ற பிரியத்துடன் வந்து கோபிகளோடு கண்ணன்
ராஸகீடை செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். கோபிகளை ஒரு வளையமாக நிறுத்தி
கண்ணன் பல திவ்ய ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு கோபிக்கும்
பக்கத்தில் போய் நிற்கிறான். ஒவ்வொரு கோபியின் இருபக்கங்களிலும் இரண்டு
கண்ணன்கள் ஒவ்வொரு கண்ணனுக்கும் இருபுறங்களிலும் இரண்டு கோபிகள்.
இப்படி அழகாக அமைந்த ராஸமண்டலத்தின் நடுவிலும் கண்ணன் குழலுடன்
நிற்கிறான். இவ்வாறு கண்ணன் ராஸகீடை செய்கிறான். யமுனை நதி தன்
கண்ணால் அந்தக் கண்ணனையும் கோபிமார்களையும் அவர்கள் செய்யும்
ராஸகீடைகளையும் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தது என்று கடைசி பாதத்தால்
கூறுகிறார் ஸ்ரீதேசிகன்.

இங்கே ஒரு ஸம்சயம் ஏற்படலாம். ராஸகீடை பிருந்தாவனத்தில் யமுனை
மணலில் நடந்தது. அப்போது கண்ணனுக்கு வயது பதினொன்று கூட
நிறையவில்லை. அதற்குப் பிறகு அவன் கம்ஸனுடைய வில்விழாவுக்காக மதுரை
சென்று விட்டான். மறுபடி கோகுலம் வரவில்லை. அப்படியாகில் யமுனை
கண்ணனை பாலனாயும் அவன் செயல்களை பால்ய லீலைகளாகவும்
கண்டிருக்கவேண்டுமேயன்றி கண்ணனை யௌவன வயது வந்தவனாகக்
கண்டிருக்க முடியாதே. ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் கண்ணனுடைய யௌவனத்துக்கு
யமுனையை லாக்ஷியாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? மங்கைப் பருவத்தில்
உள்ள கோபியர்கள் தங்களுடைய ஒப்பற்ற அன்பினாலும் பக்தியாலும்
கண்ணனைத் தம் நாயகனாகக் கொண்டவர்களாதலால் யௌவனரூபம்
கொண்டான். அவனுடைய யௌவனத்தைக் கோபிகள் மட்டுமே அறிந்தார்கள்.
மற்றவர்கள் கண்களுக்கு அவன் பாலகனாகவே தோன்றுவான். இப்படி

கோபியர்கள் கண்ட யௌவனத்தையுடைய கண்ணன் யுவாதான் என்பதற்கு யமுனையே ஸாக்ஷி. யமுனை கோபியாக இராவிட்டாலும் ராஸகீடை காலத்தில் கோபியர்களுடையவும், கண்ணனுடையவும் திருவடிகளால் துகையுண்ணும் பாக்யம் பெற்ற யமுனை கோபியர்களைப் போலவே கண்ணனுடைய யௌவனத்தைக் காணும் பாக்யத்தையும் பெற்றது. ஸாக்ஷியாக இருப்பவன் தான் ஒரு செயலைப் பார்ப்பவனாக இருப்பானேயன்றி அந்தச் செயலைப் புரிபவனாக இருக்கமாட்டான். யமுனையும் தான் ராஸகீடையில் பங்கு கொள்ளாமல் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்ததால் அதை இங்கே ஸாக்ஷியாக வர்ணிக்கிறார். ஆகவே ஒரே ஸமயத்தில் கண்ணன் கோபியர்களுக்கு யுவனாயும் மற்றவர்களுக்கு பாலனாகவும் கட்சி அளித்தான் என்று ஏற்படுகிறது. இதையே பின்வரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ண கர்ணாமிருத சுலோகமும் விவரிக்கிறது.

ஹே க்ருஷ்ணசந்த்ர! லீலைகள் செய்யும்போதெல்லாம் உன் திருக்கண்களின் கடாக்ஷங்களெல்லாம் கருணையே நிரம்பியிருந்தது. யௌவனமும் குழந்தைப் பருவமும் சேர்ந்தே பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான லீலைகளால் என் கண்களை குளிரும்படி செய் கண்ணா!

காருண்ய கர்பூர கடாக்ஷ நிரீக்ஷணேந

தாருண்ய ஸம்வலித சைசவவைபவேன

ஆபுஷ்ணதா புவநமத்புத விப்ரமேண

ஸ்ரீக்ருஷ்ண சந்த்ர! சிசிரிகுருலோசனம் மே||

யௌவனமும் பால்யமும் கலந்து நிற்கும் வைபவத்தைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை இந்த சுலோகத்தில் காணப்படுகிறது. ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அவை இரண்டும் எப்போதும் தம் கண் முன் இருப்பதாக நிசாமயாமி நித்யம் என்று கூறுகிறார். யமுனை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய யௌவனத்துக்கு ஸாக்ஷி. அப்போதே அவனுடைய பால்யத்துக்கு மருத மரங்கள் ஸாக்ஷி யமுனை கண்ட யௌவனத்தை மருத மரங்களும் மருத மரங்கள் கண்ட பால்யத்தை யமுனையும் காணவில்லை

போலும். இரண்டையும் கண்ட கோபிகளைப் போல ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனும் இரண்டையுமே காண்கிறார். உபநிஷத்துக்கள் எம்பெருமானைப் பற்றி 'யுவாகுமார:' என்றும் பிராட்டியைப் பற்றி 'யுவதிச்ச குமாரிணீ' என்றும் ஓதும். கௌமாரத்துக்கும் யௌவனத்துக்கும் இடையேயுள்ள மனோஹரமான நிலை இது. கோபிகள் மங்கைப் பருவத்திலிருப்பதால் அவர்களுக்கேற்பக் கண்ணனும் யுவாவாகவே தோன்றினான். ஸ்ரீதேசிகனும் கோபியர்கள் நிலையில் நிற்பதால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை நித்யம் யுவானம் நிசாமயாமி (யுவனாகவே எப்போதும் காண்கிறேன் என்று கூறுகிறார். ராஸக்ரீடா காலத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை யௌவன வயதுள்ளவனாகவே கோபிகள் கண்டார்கள் என்பதை ஸ்ரீபாகவதமே கூறுகிறது

9

இதுவரை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பால்ய லீலைகளை அனுபவித்தார். மேல் சில சுலோகங்களால் திருமேனி ஸௌந்தர்யத்தையும் அதிலும் அவன் வேணுகோபாலனாகக் காக்கி அளிக்கும் அழகையும் அனுபவிக்கிறார். குழலூதும் கோபாலனாக நின்று மோக்ஷத்துக்குக் குறுக்கு வழியாக அவன் இருப்பதை அடுத்த சுலோகத்தால் கூறுகிறார்.

पदवीमदवीयसीं विमुक्तेः

अटवीसंपदमम्बुवाहयन्तिम्।

अरुणाधर साभिलाष वंशां

करुणां कारण मानुषीं भजामि ॥ ९

பதவீம் அதவீயஸீம் விமுக்தே:

அடவீ ஸம்பதம் அம்புவாஹயந்தீம்

அருணாதர ஸாபிலாஷ வம்சாம்

கருணாம் காரணமாநுஷீம் பஜாமி

To the goal of deliverance is He the shortest route His lustre Clothes the
forest-wealth with dark rain-cloud's beauty

The delicate flute clings with longing great to His lips of roseate hue;

Mercy divine, manifest in human form to fulfill the will Divine;

To him I resort for service.

விமுக்தே:

மோக்ஷத்திற்கு

அதவீயஸீம்

சுற்றில்லாத (அதாவது நேராக இருக்கும்)

பதவீம்

வழியாக இருப்பதும்

அடவீ

பிருந்தாவனத்தின்

ஸம்பதம்	(செழிப்பான தன்மையாகிற) செல்வத்தை
அம்புவாஹயந்தீம்	நீருண்ட மேகத்தோடு கூடியதுபோல் செய்வதும்
அருணாதர	சிவந்த உதடுகளில்
ஸாபிலாஷ	ஆசையோடு கூடிய
வம்சாம்	புல்லாங்குழலையுடையதும்
காரண	ஒரு காரணத்தால்
மாநுஷீம்	மனுஷ்ய ரூபம் எடுத்து வந்திருப்பதுமான
கருணாம்	கருணையை
பஜாமி	ஆச்ரயிக்கிறேன்

பதவீம் அதவீயஸீம் விமுக்தே: மோக்ஷத்துக்கு நேர் குறுக்கு வழியாக இருக்கிறான் ஸ்ரீகிருஷ்ணன். மற்ற உபாயங்கள் மோக்ஷத்துக்கு சுற்றி வளைத்து அழைத்துச் செல்பவை. நித்ய, நைமித்திக கர்மங்களை சித்த சுத்தியடைந்து நிஷ்காம்யமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அது கர்மயோகம். அதன் பிறகு பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு ஸாதனமான ஞான யோகத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அதன் பிறகு தொடர்ந்து பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டித்து சரீரத்தை விடும்போது அவனையே ஸ்மரித்துக்கொண்டு இருந்தால் அவனையடையலாம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். பல ஜன்மங்கள் எடுத்து அநுஷ்டிக்கவேண்டிய மோக்ஷோபாயம் இது. இதையே கண்ணன் தேர்த்தட்டிலிருந்து அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தான். கீதா சாஸ்த்ரத்தில் முதல் பதினேழு அத்யாயங்களாலும், பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் அறுபத்தினாலு சுலோகங்களாலும் கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் மூன்றையும் உபதேசித்து அறுபத்தைந்தாவது சுலோகத்தில் என்னை மனத்தில் இருத்தி, என்னை ஆராதித்து என்னை வணங்கி என்னிடமே பக்தி செய், நீ நிச்சயமாய் என்னை வந்தடைவாய் என்று ஆணையிட்டு கூறி முடித்தான். அவ்வுபாயத்தின் அருமையையும், எளிமையையும்

நினைத்து அர்ஜுனன் சோகிக்க கருணைக்கடலான கண்ணன் உடனே சரணாகதி என்னும் உபாயத்தை சரமசுலோகம் எனப்படும் அடுத்த சுலோகத்தால் உபதேசித்தான். அதில் தர்மங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு நீ என்னையே சரணமடை, நான் ஸர்வபாபங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவிப்பேன், நீ சோகிக்க வேண்டாம் என்று அர்ஜுனனைத் தேற்றினான். எல்லா தர்மங்களின் ஸ்தானத்தில் தன்னையே உபாயமாகக் கூறியிருப்பதால் கண்ணன் மோக்ஷத்துக்கு நேர்வழியாகின்றான். அதையே ஸ்வாமி தேசிகன் இங்கு மோக்ஷத்துக்கு குறுக்கு வழி கண்ணனே என்று அருளிச் செய்கிறார்.

அடவீஸம்பதம் அம்புவாஹயந்தீம் : காட்டின் செல்வத்தைக் கார்முகிலுள்ளதாக்குவதும். இங்கு காடு என்பது ப்ருந்தாவனம். இதற்கு ஒரு ஸம்பத் அதாவது செல்வம் உண்டு. அதென்னவென்றால் கன்று மேய்க்கக் கண்ணன் இங்கே வந்து அவற்றின் பின் சென்றால், அவனுடைய திருவடிகளிலுள்ள சங்க சக்ராதி ரேகைகளால் முத்திரையிடப்பெற்று அழகு பெற்று விளங்குவது. நீலமேகச்யாமளான கண்ணன் அந்தக் காட்டில் உலாவும் போது அவனுடைய திருமேனியின் காந்தி பசுமையுள்ள மரஞ்செடிகளின் சோபையை அதிகப்படுத்தி முன்னிலும் அழகுள்ளவைகளாகச் செய்யும். தண்டகாரணயத்தில் சக்ரவர்த்தி திருமகன் எழுந்தருளுகிறபோது “சோபயத் தண்டகாரணயம்” என்று காட்டையே மயில் கழுத்தின் சாயையுடையதாக்கினான் என்று வால்மீகி பகவான் கூறுவார். அதுபோல் ப்ருந்தாவனம் இருக்கிறது. அம்புவாஹம் என்று நீருண்ட மேகத்துக்குப் பெயர். நீரைப் பொழிந்து பிறகு மேகம் வெளுத்துப் போகும், நீர் நிறைந்திருக்கும்போதுதான் அதற்கு கண்களைக் கவரும் எழில் உண்டு. கண்ணன் ஒரு பிரதேசத்தில் சென்றால் நீலமேகத்தின் நிழல் படர்ந்தது போல் அந்த இடமே அழகு பெறுகிறது.

அருணாதரஸாபிலாஷவம்சாம்: சிவந்த உதடுகளில் ஆசையுள்ள குழலையுடையதும் மரகதமணித்தடம் போன்ற திருமேனி, தாமரை போன்ற கண், கை, கால், கோவைக்கனி போன்ற அதரங்கள். அவ்வதரங்களைக்கண்டு குழல்

காழுற்று அங்கேயே நெருங்கி இருக்க விரும்புகிறது. அதரங்களின் எழில் - அதைத் தொட்டுக்கொண்டே நிற்கும் குழலின் சோபை; அதை ஏந்தியிருக்கும் கண்ணனின் கையழகு. எல்லாம் ஒருங்கே மனதைக் கவருகின்றன.

கருணாம் பஜாமி: கருணையை ஆசிரயிக்கிறேன். கருணை என்கிற குணம் அதற்கு ஆதாரமான வ்யக்தி என்று இரண்டு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. கருணையே ஒரு மனோஹரமான ரூபம் எடுத்தது போல் இருக்கிறது. இவ்வாறு கண்ணன் கருணையங்கடலாக இருப்பதால்தான் சுலோகத்தின் முற்பகுதிகளில் கூறப்பட்டபடி மோக்ஷத்திற்கு குறுக்கு வழியாகவும், காடுகளின் செல்வத்தை அழகுபடுத்துபவனாகவும் தன்னிடம் ஆசையுள்ள குழலுக்கும் தன் அதரங்களைத் தொடும் பாக்யத்தை அளிப்பவனாகவும் இருக்கிறான். அதிகம் கூறுவானேன்? இந்தக் கருணையே அவனுடைய அவதாரத்துக்கும் காரணம் என்று மேலே ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்:-

காரணமாநுஷீம் பஜாமி : ஒரு காரணத்தால் மனித ரூபத்தில் வந்திருப்பதுமான கருணையை ஆசிரயிக்கிறேன். ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதும் துஷ்டர்களை அழிப்பதும் தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதும் பகவான் அவதரிப்பதற்கு காரணங்களாக பகவத்கீதையில் அவதார ரஹஸ்ய ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மற்றும் சில காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஜ்ஞான சக்தியற்றவர்களுக்கு மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு நேரான உபாயமாக இருப்பது ஒன்று. இதுவே சரம சுலோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது. யாகம் முதலியவற்றால் பகவான் ஆராதிக்கப் படுகிறான் என்று சாஸ்த்ரங்களில் கேட்பதோடு மட்டும் போகாமல் ஆராதிக்கப்படும் ரூபத்தையும் மனிதர்கள் பார்த்து உஜ்ஜீவக்கட்டும் என்பது மற்றொரு காரணம். எம்பெருமானுக்கு பரத்வத்தைத் தவிர ஸௌலப்யம் (நீர்மை) என்கிற குணமும் உண்டு என்று காட்டுவது மற்றொரு காரணம். பூலோகத்தில் ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கண்ணனின் அழகைக் காண்பதற்காக அங்கு மரமும்,கொடியும், புல்லும், பூண்டுமாக அவதரித்து நிற்கும் நித்ய ஸூரிகளை

எல்லாம் தன்னை அனுபவிக்கும்படி செய்வது மற்றொரு காரணம். “பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்ப மதுவாயில் கொண்டாற்போல் மாதவன் தன் வாயமுதத்தைப் பருக” ஆசைப்பட்ட குழலின் மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவது மற்றொரு காரணம்.

எல்லாவற்றும் மேலாய் முக்கியமான காரணம் உலகையெல்லாம் தன் குணங்களாலும், அழகாலும் தன் வசப்படுத்தி அதன் துன்பத்தைப் போக்கி அதற்கு இன்பத்தை அளிக்க வேண்டும் என்கிற கருணை.

ஆகக் கருணையால் மனிதப் பிறவியில் தோன்றி மோக்ஷத்துக்கு நேரான உபாயமாக இருப்பவனும் பிருந்தாவனத்துக்கே சோபையை வளர்ப்பவனும் அதரத்தில் வைத்த புல்லாங்குழலை உடையவனுமான கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வத்தை ஆச்ரயிக்கிறேன் என்றதாயிற்று.

கீழ் சுலோகத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை ஆச்ரயிக்கிறேன் என்றார். ஆச்ரயணத்துக்குப் ப்ரயோஜனம் கண்ணனுடைய திருமேனியழகை அனுபவிப்பது. அதை அவனே கொடுக்கவேண்டும் என்று அடுத்த மூன்று சுலோகங்களால்(10,11,12) பிரார்த்திக்கிறார். முதலில் பத்தாவது சுலோகத்தால் அவனுடைய எழில் கொள் உருவம் என் மனதில் திகழ வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறார்.

अनिमेष निषेवणीयमक्षणोः

अजहद्यौवनमाविरस्तु चित्ते।

कलहायित कुन्तळं कलापैः

करनोन्मादक विभ्रमं महो मे॥ १०

अनिमेष निषेவணீயம் அக்ஷணோ:

அஜஹத் யௌவநம் ஆவிரஸ்து சித்தே

கலஹாயித குந்தளம் கலாபை:

கரணோந்மாதக விப்ரமம் மஹோ மே

Worthy cynosure of unwinking eyes, the form that ages beyond youth,
With locks of hair that combat the peacock feathers,
The rapturous Effulgence that maddens the senses all,
May he for ever appear before my mind.

அக்ஷணோ: இரண்டு கண்களுக்கும்

அநிமேஷ இமைகொட்டாமல்

நிஷேவணீயம் அனுபவிக்கத்தக்கதும்

அஜஹத் நீங்காத

யௌவனம் யௌவனத்தை உடையதும்

கலாபை: மயில் தோகைகளோடு

கலஹாயித சண்டையிடுகின்ற

குந்தளம் கேசங்களையுடையதும்

கரண இந்திரியங்களை

உந்மாதக	பிச்சேற்றவல்ல
விப்ரமம்	விளையாட்டுக்களையுடையதுமான
மஹ:	தேஜஸ்
மே	என்னுடைய
சித்தே	மனதில்
ஆவிரஸ்து	தோன்றட்டும்

அநிமேஷநிவேஷணீயம் அக்ஷணோ: - கண்களால் இமை கொட்டாமல் ஸேவித்து அனுபவிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது. கண்ணென்னும் இந்த தேஜஸ், இமைகள் கொட்டும்போது ஒவ்வொரு க்ஷணமும் கண்களை மூடிவிடுவதால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அனுபவிப்பதற்கு அவை ஒரு இடையூறாக இருக்கின்றன. ஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று கூறுவது போல நித்யஸூரிகள் போல எப்போதும் ஸேவிக்க வேண்டிய தேஜோரூபம் இது.

அஜஹதயௌவனம் - யௌவனம் நீங்காத ஜோதி. இருபத்தைந்து வயதுள்ளவன் என்றும் யுவாகுமார: என்றும் பிரமாணங்கள் அவனுடைய வயதைப் பற்றி கூறும். ஒரு போதும் நீங்காத யௌவனமுள்ளது. அதனாலேயே கண்களுக்கு ஆராவமுதமாக இருக்கிறது.

ஆவிரஸ்து சித்தே மே - என்மனதில் இந்த தேஜஸ் எப்போதும் சுடர் விட்டுக் கொண்டு இருக்கவேண்டும். அது தானாகவே தோன்றவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதின் தாத்தபர்யம் என்னவெனில் எவ்வளவு சிறந்த யோகியாய் இருந்தாலும் அவர்களுடைய த்யானத்தில் எம்பெருமான் தன்னருளால் தானே தோன்ற வேண்டுமே ஒழிய தம் சக்தியால் அவனைக் காண முடியாது. த்யானம் செய்யவும் முடியாது. அவனழகை ஸேவிப்பதால் கண் படைத்த பயனை அடைவது போல அவன் மனதில் தோன்றி மனதும் பயன் பெற வேண்டும்

என்று ஆசைப்படுகிறார்.

கலஹாயித குந்தளம் கலாபை: - மயில் தோகைகளோடு போட்டியிடுகின்ற திருக்குழல்களையுடைய தேஜஸ் கறுத்துப் பளபளவென மின்னுகிறவைகளும். சுருண்டிருப்பவைகளுமான திருக்குழல்களையும் அவற்றின் மேல் செருகிய மயில் தோகைகளையும் ஸேவித்தால், நம் இருவருக்குள் யார் அதிக அழகுள்ளவர் என்று அவையிரண்டும் போட்டி போடுவதுபோல் தோன்றுகிறது என்கிறார்.

கரணோன்மாதக விப்ரமம் மஹ: - இந்திரியங்களுக்கு ஒரு உன்மாதத்தைக் கொடுக்கின்ற அழகிய விளையாட்டுகளையுடைய தேஜஸ் கண்கள், மனம் என்று ஒரோரிந்திரியம் பயன் பெறுகிறது என்று சொல்வானேன்? அவனுடைய லீலைகள் எல்லா இந்திரியங்களையும் தன் வயப்படுத்தி மையலேற்றி மயக்கி விடுகின்றன.

தேஜோராசியாக இருக்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸௌந்தர்யத்தை இமை கொட்டாத கண்களால் தொடர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும். அவனுடைய யௌவனம் எப்போதும் அவனை விட்டு நீங்காது. திருக்குழல்களும் அவற்றில் செருகிய மயில் பீலியும் தம்மில் யார் அழகானவர் என்று ஒன்றோடொன்று சண்டையிடுவது போலிருக்கின்றன. இப்படியிருக்கும் கண்ணென்னும் தேஜஸ் எப்போதும் என் மனதை விட்டு அகலாது இருந்துகொண்டே இருக்கட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

11

என் மனதில் கண்ணன் தோன்றவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். இப்போது கருணை பொழியும் திருக்கண்களால் அவன் கடாக்கித்து என்னைக் காக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

अनुयायि मनोज्ञ वंश नाळैः

अवतु स्पर्शित वल्लवीविमोहैः।

अनघ स्मित शीतलैरसो माम्

अनुकम्पा सरिदम्बुजैरपाङ्गैः ॥ ११

அநுயாயி மனோஜ்ஞவம்ஸ நாளை:

அவது ஸ்பர்சித வல்லவீ விமோஹை:

அநகஸ்மிதசீதளை: அஸௌ மாம்

அநுகம்பாஸரிதம் புஜைரபாங்கை:

Those side-long looks of His

The lotuses that bloom in the fountain of His flowing Mercy;

Followed by the sweet and charming flute;

And delightful with His guileless smiles;

Enchanted all the cowherd girls;

May those glances protect me.

அநுயாயி

பின்தொடர்ந்து வருகிற

மனோஜ்ஞ

மனத்தைக் கவர்கிற

வம்சநாளை:

பல்லாங்குழலையுடையவையும்

ஸ்பர்சித

கொடுக்கப்பட்ட

வல்லவீ

கோபிகளுக்கு

விமோஹை:	மோஹத்தையுடையவையும்
அநேக	தோஷமற்ற
ஸ்மித	புன்சிரிப்பினால்
அபாங்கை:	கடாக்ஷங்களால்
சீதலை:	குளிர்ச்சியாக இருப்பவையும்
ஸரித்	நதிக்கு
அம்புஜை:	தாமரைகளாக இருப்பவையுமான
அஸௌ	இவன்
மாம்	என்னை
அவது	ரக்ஷிக்கட்டும்

அநுயாயிமனோஜ்ஞவம்ச நாளை: பின் தொடர்கிற மனத்தைக் கவரும் புல்லாங்குழலையுடைய கடாக்ஷங்களால் ரக்ஷிக்கட்டும். கண்ணனுடைய கடாக்ஷங்கள் எங்கே செல்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் அவன் குழலும் செல்கிறது. அதாவது கண்ணன் ஒரு கோபியை அநுக்ரஹிக்க நினைத்து அதற்காகக் குழலை ஊதுவானாகில் அந்தக் குழலோசை அவளுக்கே காதில் படும். அவள் பெயர் த்வனிக்கும்படியாகக் குழலின் ஓசை ஒலிக்கும். அல்லது தூதுசெய் கண்கள் கொண்டு ஒன்று பேசி தூமொழியிசைகள் கொண்டு ஒன்று நோக்கி என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்வதுபோல் கண்கள் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் பின் சென்று குழலில் ஓசையும் நோக்கு எனலாம். கண்ணனுடைய குழலுக்கு, அவனுக்கு இருக்கும் சக்தி உண்டு.

ஸ்பர்சித வல்லவீ விமோஹை: - கோபியருக்கு மோஹத்தைக் கொடுப்பவையாக இருக்கின்றன அந்த கடாக்ஷங்கள். கண்ணன் பக்கத்தில் இருந்தால் அவனுடைய குழலோசையும் கடாக்ஷமும் மகிழ்ச்சியை ஊட்டி அவர்களுக்கு மோஹத்தை விளைவிக்கின்றன. அவன் விலகி நின்று குழலை ஊதினால் குழலோசை

கண்ணனையும் அவன் கடாக்ஷங்களையும் நினைப்பூட்டி அவற்றைப் பெறாமையால் மோஹத்தை விளைவிக்கின்றன. ஸ்பர்சித என்பதற்கு கொடுக்கப்பட்ட என்று அர்த்தம்.

அநகஸ்மித சீதளை: தோஷமற்ற புன்சிரிப்பினால் குளிர்ச்சியாக இருக்கும் (கடாக்ஷங்களால்) திருக்கண்களால் குளிர நோக்கினால் வறண்ட பிரதேசத்தில் ஒரு பாட்டம் மழை பெய்தால் எப்படி தாபம் நீங்கிப் பூமி குளிர்ச்சியடையுமோ அவ்விதமே அநாதிகாலமாக ஸம்ஸாராக்னியில் ஏற்பட்ட தாபம் தணிந்து உள்ளும் புறமும் குளிர்ச்சி பெறுகிறது. அநுக்ரஹகருபமான கடாக்ஷமாதலால் திருமுகத்தில் ஒரு புன்முறுவல் பூத்து அத்துடன் கண்ணன் கடாக்ஷிக்கிறான். அநக:-அகம் என்றால் குற்றம். அநக: என்பதனால் குற்றமற்ற என்று ஏற்படுகிறது. கண்ணனுக்கு சுயநலமும் கபட எண்ணமும் இல்லாததனால் சிரிப்பிலும் கடாக்ஷத்திலும் ஒரு விதமான தோஷமும் இல்லை.

அஸௌமாம் அவது இவன் என்னைக் காப்பாற்றட்டும். இவன் என்பதனால் கண்முன்னே கண்ணன் தோன்றுகிறான் என்பது புலனாகிறது. மாம் (என்னை) என்று தம்முடைய எளிமையும், விருப்பமும் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார். குழலூதிக் கோபியரை ரக்ஷித்ததெல்லாம் தம்மை அவ்விதம் காப்பதற்காக முன்கூட்டியே செய்துகொண்ட அப்பியாஸம் என்கிறார்.

அநுகம்பாஸரித் அம்புஜை: அபாங்கை: கண்ணனுடைய கடாக்ஷங்கள் கருணையாகிற ஒரு நதியில் மலர்ந்த தாமரைகள் போல் இருக்கின்றன. திருக்கண்களில் கருணையும், தண்ணளியும் தூய்மையும் கவர்ச்சியும் சேர்ந்து திகழ்கின்றன. தம் துன்பத்தைப் போக்க கருணையும், தாபத்தைப் போக்கத் தண்ணளியும் பாபத்தை அழிக்க தூய்மையும் இதர விஷயத்தில் சென்ற தம்மை வசப்படுத்த அழகும் அவனிடம் இருக்கின்றன என்கிறார். ஆகவே அவனுக்கு எல்லாவிதத்திலும் தகுதியுள்ள ரக்ஷயவஸ்து நான், அவன் என்னைக் காக்கட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களின் அழகைப் பலவாறாக ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அநுபவித்திருக்கிறார்கள். கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாயகண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே என்று திருப்பாணாழ்வாருடைய அநுபவம். அரங்கத்தம்மான் திருக்கண்கள் விஷயமாக ஸ்வாமி தேசிகனும் தம் ஸ்தோத்ரங்களில் பல இடங்களில் திருக்கண்களின் பெருமையை வர்ணித்திருக்கிறார். திருக்கோவலூர் எம் பெருமானுடைய கண்கள் அடியார்களின் வல்வினைகளை எதிர்த்துப் போரிட்டு வெல்கின்றன. ஓளதார்யமும் கருணையும் திருக்கண்களில் தளும்புகின்றன. குற்றமற்ற புன்முறுவலுடன் உள்ளத்தைக் கவருகின்றன. இப்படி மனோஹரமான திருக்கண்களால் வாய் விட்டுப் பேசாமலே என் விஷயத்தில் திருவருளைச் சொரிகிறான் போன்று இருக்கிறான் எம்பெருமான் என்று ஒரு சுலோகத்தில் வர்ணிக்கிறார்.

दुर्वार तीव्र दुरित प्रतिवावदूकैः

औदार्यविद्धिरनघ स्मित दर्शनीयैः।

देहल्यधीश्वर दया भरितैरपाङ्गैः

वाचं विनापि वदसीव मयि प्रसादम्॥ श्रीदेहळीशस्तुतिः श्लोक २३

துர்வாரதீவ்ரதுரிதப்ரதிவாவதுகை:

ஓளதார்யவத்பி: அநேகஸ்மிததர்சநீயை:

தேஹல்யதீச்வர! தயாபரிதை: அபாங்கை:

வாசம் விநாபி வதஸீவ மயி ப்ரஸாதம்

ஸ்ரீதேவநாயகபஞ்சாசத்தில் உலக ரக்ஷணம் என்ற செய்கையில் உத்ஸாஹமுள்ளவையும் அழகிய தாமரை போன்றவையும் ஆநந்தத்தையும் வாஸனையையும் பெருக்குமவையும், அன்பு ததும்பும் வார்த்தைகளை உட்கொண்டவையும், அமுத வர்ஷம் போன்றவையுமான கடாக்ஷங்கள் என்னை

நனைத்து விடுகின்றன என்று தேவநாயகனுடைய கடாக்ஷங்களை வர்ணிக்கிறார்.

विश्वाभिरक्षण विहार कृतक्षणैस्ते

वैमानिकाधिप विडम्बित मुग्धपद्मैः।

आमोद वाहिभि रनामय वाक्यगर्भैः

आर्दीभवाम्यमृत वर्षनिभैरपाङ्गैः ॥ श्रीदेवनायक पञ्चाशत् श्लोक २५

விச்வாபிரக்ஷணவிஹாரக்ருதக்ஷணைஸ்தே

வைமாநிகாதிப! விடம்பிதமுத்தபத்மை:

ஆமோதவாஹிபி:அநாமயவாக்யகர்பை:

ஆர்த்ரீபவாமி அம்ருதவர்ஷநிபை: அபாங்கை:

பெரிய பிராட்டியாரின் கடாக்ஷங்களும் இவ்விதமே பெருமையுள்ளவையாக இருக்கும். அவற்றில் தயை வாத்ஸல்யம் ஸ்நேஹம் இனிமை தூய்மை ஆகிய குணங்கள் எல்லாம் நிரம்பியிருக்கின்றன என்று ஸ்ரீஸ்துதியில் அருளிச் செய்கிறார்.

லாநுப்ராஸ ப்ரகடித தயை: ஸந்த்ரவாத்ஸல்ய திக்தை:

அம்ப ! ஸ்நிக்தை: அம்ருதலஹரீலப்தஸப்ரஹ்மசர்யை:

கர்மே தாபத்ரயவிரசிதே காடதப்தம் க்ஷணம் மாம்

ஆகிஞ்சன்ய க்லபிதம் அனகை: ஆர்த்ரீயேதா: கடாக்ஷை:

கருணை ததும்பும் கமலக் கண்களால் குளிர நோக்கி அடியேனைக் காத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

12

கண்ணனுடைய அழகு கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியையும் மனதுக்கு இனிமையையும் தருவதனால் அவனைப் பற்றிய எண்ணங்களே தமக்கு எப்போதும் இருக்கவேண்டும். முக்கியமாகக் கடைசிக் காலத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

अधराहित चारु वंश नाळाः

मुकुटालम्बि मयूर पिञ्छमालाः।

हरिनील शिला विभङ्ग नीलाः

प्रतिभाः सन्तु ममान्तिम प्रयाणे ॥

அதராஹித சாருவம்சநாளா:

மகுடாலம்பிமயூரபிஞ்சுமாலா:

ஹரிநீலசிலாவிபங்கநீலா:

ப்ரதிபா: ஸந்து மமாந்திமப்ரயானே

The delicate lovely flute applied to the lips,
This wreath of peacock-feathers dangling on His locks
Blue like the sliced-off surface of the sapphire,
May the steadfast picture haunt my mind,
When my last journey I may set out.

அதர அதரத்தில் (உதட்டில்)

ஆஹித வைக்கப்பட்ட

சாரு அழகிய

வம்சநாளா: வேயங்குழலைப் பற்றியவைகளும்

மகுட திருமுடியில்

ஆலம்பி	தொங்கிக்கொண்டிருக்கிற
மயூரபிஞ்சுமாலா:	மயில் இறகுகளின் வரிசையைப் பற்றியவைகளும்
ஹரிநீலசிலா	இந்திரநீலக்கல்லின்
விபங்க	(புதிய) துண்டினுடையது போன்ற
நீலா:	நீலநிறத்தைப் பற்றியவைகளுமான
ப்ரதிபா:	எண்ணங்கள்
மம	என்னுடைய
அந்திமப்ரயானே	கடைசியாகப் புறப்படுகிற ஸமயத்தில்
ஸந்து	இருக்கவேண்டும்.

தம் ஜ்ஞானம் எதைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டும் என்பதை இந்த சுலோகத்தால் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிறார்.

ப்ரதிபா: - ஜ்ஞானங்கள். ஜ்ஞானம் என்றால் அது ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப் பற்றியதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு விஷயமும் இல்லாமல் சூன்யமாக அது இருக்காது. தம்முடைய ஜ்ஞானத்துக்கு எது விஷயமாக இருக்க ஆசைப்படுகிறார் என்றால்-

அதராஹித சாருவம்சநாளா: - திருவதரத்தில் வைக்கப்பட்ட வேயங்குழலை விஷயமாகக் கொண்ட ஜ்ஞானங்கள். ஒன்பதாவது சுலோகத்தில் அருணாதரஸாபிலாஷவம்சாம்-சிவந்த உதடுகளின் அழகைக் கண்டு புல்லாங்குழல் காதல் கொண்டு அதைச் சேர விரும்புகிறது என்றார். ஸ்வாமி தேசிகனுடைய ப்ரதிபை (ஜ்ஞானம்) அந்தப் புல்லாங்குழலின் மேல் காதல் கொள்ளுகிறது. எம்பெருமானுடைய ஆயுதங்களும் ஆபரணங்களும் அறிவில்லாத ஜடமான பொருள்களல்ல; அறிவுடைய சேதனர்கள் என்று சால்த்ரம் கூறும். அதுபோலக் கண்ணன் திருக்கையை அலங்கரிக்கும் புல்லாங்குழலும் சைதன்யமுள்ள வஸ்துவாதலால் ஆசார்யருடைய ஜ்ஞானம் அதன்மேல் காதல்

கொண்டு அதைத் தனக்கு விஷயமாகப் பெற விரும்புகிறது.

கண்ணன் வாயமுதத்தை உண்ணும் குழல் தம் ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாகவேண்டும் என்கிறார். அடுத்து அவன் அணிந்திருக்கும் கருங்கண் தோகை மயில்பீலி தம் ஜ்ஞானத்தில் தோன்றவேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறார்.

மகுடாலம்பி மயூர பிஞ்சுமாலா - தலையில் செருகப்பட்ட மயில்தோகையைப் பற்றியனவாக என் ஜ்ஞானங்கள் இருக்கவேண்டும். கண்ணனுடைய திருமுகமே அழகு, அதன்மேல் விளங்கும் மயில்தோகை அந்த அழகை அதிகப்படுத்துகிறது. தாமரை நாண்மலர் போன்ற திருக்கண்கள், கற்பகக் கொடி போன்ற திருமூக்கு கோலம், திரள் பவளக் கொழுந்துண்டம் போன்ற தொண்டை, வாய், மதனன் கரும்புச் சிலை போன்ற திருப்புருவம், சுடர் வெண்மீன் போன்ற தூய முறுவல், மகரம் தழைக்கும் தளிர் போன்ற திருக்குண்டலக் காதுகள், குளிர்வான் பிறை போன்ற திருநெற்றி, கொழுஞ்ஜோதி வட்டம் போன்ற கோளிழைவாண் முகம், இந்த அழகுக்குச் சிகரம் வைத்தது போல் மயில்தோகை செருகப் பட்டிருக்கிறது. அந்த மயில்தோகையுடன் கூடிய திருமுகமே என் ஜ்ஞானத்தில் விஷயமாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

அதற்குமேல் கண்ணனுடைய திருமேனியின் நீலநிறத்தை ஆசைப்படுகிறார்.

ஹரிநீல சிலா விபங்க நீலா - இந்திரநீலக் கல்லின் கொழுந்துண்டத்தினுடையது போன்ற நீலவர்ணம் என் ஞானத்துக்கு விஷயமாக வேண்டும்.

ப்ரதிபா: ஸந்து மம - எனக்குக் கண்ணனோடு தொடர்புள்ள இவைகளைப் பற்றிய ஜ்ஞானமே உண்டாகவேண்டும்.

மம அந்திம ப்ரயானே - நான் கடைசியாக இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு புறப்படும்போதும் இந்த ஜ்ஞானமே இருக்கவேண்டும்.

ஒருவருக்குப் ப்ராணவியோக காலத்தில் எதைப் பற்றிய நினைவு இருக்கிறதோ

அதையே அவன் அடைவான் என்று கீதை கூறுகிறது. ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் தமக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி இவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்கிறார். அந்திமஸ்ம்ருதி இப்படி இருக்கவேண்டுமானால் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நாளும் அதேமாதிரி த்யானம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆகவே ஸ்வாமி இந்த சுலோகத்தால் கூறுவது என்னவென்றால் - திருவதரத்தில் வைத்த குழலுடனும் மயில்தோகை அணிந்த திருமுகத்துடனும் அப்பொழுதுதான் உடைந்து பளபளவென மின்னும் இந்திரநீலக்கல் போன்ற திருமேனியுடனும் கண்ணன் என் அந்திமஸ்ம்ருதியில் தோன்றவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்த ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் என்ற நாடகத்தில் கோபாலவிம்சதியிலுள்ள ஐந்து சுலோகங்கள் காணப் படுகின்றன. அவற்றுள் இந்த சுலோகம் ஒன்று. தேவரிஷி நாரதர் தம் வீணையை மீட்டிக்கொண்டு மதுரமாக இந்த சுலோகத்தைப் பாடிக்கொண்டு பிரவேசிப்பதாகக் காணப்படுகிறது. நாரதரும் பாடும்படி சிறப்பாக அமைந்துள்ள இந்த சுலோகத்தின் தாத்பர்யத்திலும், அதனால் வர்ணிக்கப்படும் கண்ணன் அழகிலும் ஸ்வாமிக்கு எவ்வளவு ப்ரியம் இருக்கிறது என்பதை நாம் ஒருவாறு உணரலாம்.

13

சரீரத்தை விடும்போது கண்ணனுடைய எழில்கொள் உருவம் தோன்றவேண்டும் என்று கீழ் சுலோகத்தில் பிரார்த்தித்தார். “ சரீரத்தை விடும்போது” என்று ஒரு காலத்தைக் குறிப்பிட்டு தான் சொன்னது தவறு. நான் ஆசைப்படுவதற்கு முன்பே கண்ணன் தன் ஸுந்தரமான ரூபத்துடன் எப்போதுமே என் கண்முன் நின்று தன்னைக் காணும்படி செய்துகொண்டிருக்கிறான். என்னே அவன் கருணை! என்னே என் பாக்யம் ! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

अखिलानवलोकयामि कालान्

महिषाधीन भुजान्तरस्य यूनः।

अभिलाष पदं व्रजाङ्गनानाम्

अभिलापकम दूरमाभिरूप्यम्॥

அகிலான் அவலோகயாமி காலாந்

மஹிலாதீந புஜாந்தரஸய யூந:

அபிலாஷபதம் வ்ரஜாங்கநாநாம்

அபிலாபக்ரமதூரம்ஆபிரூப்யம்

For ever and at all times do I behold,

The Youth whose chest pertains to Goddess Sri,

The prize coveted of the maidens of Vraja,

The Beauty infinite that's far beyond all modes of expression.

மஹிளா

உத்தமஸ்திரீயான லக்ஷ்மீதேவிக்கு

அதீந

அதீநமாக இருக்கும்

புஜாந்தரஸ்ய

திருமார்பையுடைய

யூந:

யுவாவான கண்ணனுடைய

வ்ரஜ	பிருந்தாவத்திலுள்ள
அங்கநாநாம்	சிறுமியருடைய
அபிலாஷ	ஆசைக்கு
பதம்	இலக்காக இருப்பதும்
அபிலாபக்ரம	வர்ணிக்கப்படும் நிலைக்கு
தூரம்	அப்பாற்பட்டதுமான
ஆபிரூப்யம்	ஸௌந்தர்யத்தை
அகிலாந் காலான்	எல்லா காலங்களிலும்
அவலோகயாமி	பார்க்கிறேன்.

அகிலான் காலான் அவலோகயாமி - ஒழிவில் காலமெல்லாம் கண்டுகொண்டே இருக்கிறேன் .கண்ணனை ஒரு காலவிசேஷத்தில் காண கவி ஆசைப்பட்டார். கண்ணனோ தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே எப்போதுமே அவர் கண்முன் நிற்குகொண்டு தன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பதைக் கண்டு தம் க்ருதஜ்ஞதை தோற்ற எப்போதும் காண்கிறேன் என்று அருளிச் செய்கிறார்.

மஹிலாதீநபுஜாந்தரஸ்ய யூந: - உத்தம ஸ்திரீக்கு அதீனமாக இருக்கும் திருமார்பனான யுவாவினுடைய (ஸௌந்தர்யம்) கண்ணன் புருஷோத்தமனாக இருப்பது போல லக்ஷ்மீ ஸ்திரீகளுக்குள் உத்தமையாக இருப்பவள்.அவன் நித்ய யௌவனத்தோடுவிளங்குபவன் போலவே அவளும் நித்ய யுவதியாகவே இருப்பவள். “வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை” என்கிறபடியே “இறையும் அகலகில்லேன்” என்று அலர்மேல்மங்கை நித்யவாஸம் செய்கிற திருமார்பை உடையவன். தன் திருமார்பை அவளுக்கென்று வகுத்து வைத்த ப்ரணயத்தைப் பார்த்து கோகுலத்திலுள்ள பெண்களெல்லாரும் அவனிடம் ஆசை கொள்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்.

அபிலாஷபதம் வ்ரஜாங்கநாநாம் - வ்ரஜவாஸிகளான பெண்களுடைய ஆசைக்கு இடமாக இருக்கும் அவனுடைய எழில். எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் புதிது புதிதாகவே ஸௌந்தர்யம் தோன்றுவதனால் அலுப்பு வருவதில்லை. அதனால் எப்போது ஆசைக்கு இடமாகவே இருக்கிறது.

அபிலாபக்ரமமதூரம் ஆபிரூப்யம் - ஸௌந்தர்ய வாக்கின் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறது. எவ்வளவு வர்ணித்தாலும் இனி வர்ணிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லமுடியாத ஸௌந்தர்யம். ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தைப் பற்றி அது வாக்குக்கும் மனதுக்கும் அப்பாற்பட்டது என்று உபநிஷத் ஓதுகிறது. அது போலவே இங்கே கண்ணனுடைய அழகு பேச்சுக்கு நிலமன்று என்றார் கரிகிரிமேல் நின்று அனைத்தும் காக்கும் கண்ணனான வரதராஜனுடைய ஸௌந்தர்யத்தைப் பற்றி அது மனதுக்கு எட்டாதது - அஸ்ப்ருஷ்டசிந்தாபதம் ஆபிரூப்யம் என்று அருளிச் செய்தார்.

ஆக மலர்மகள் நித்யவாஸம் செய்யும் திருமார்பை உடையவனும் நித்ய யௌவனத்தை உடையவனுமான கண்ணனுடைய அழகு வாக்குக்கு எட்டாதது; கோப கன்னிகைகள் அதை ஆசைப் படுகிறார்கள்; அது எப்போதும் என் கண் முன்னேயே நிற்கிறது என்று கூறியதாயிற்று.

14

பன்னிரண்டாவது சுலோகத்தில் கண்ணன் விஷயமான ஜ்ஞானம் உண்டாகவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தனையாக இருந்தது. பதின்மூன்றாவது சுலோகத்தில் கண்ணன் எப்போதும் என் கண்ணுக்கு இலக்காகவே இருக்கிறான் என்று அவன் தம் புறக் கண்களுக்கு விஷயமாக இருப்பதை அருளிச் செய்தார். அடுத்த சுலோகமான இதில் அவன் அகக்கண்ணுக்கும் விஷயமாகத் தானே தோன்றுகிறான் என்று வர்ணிக்கிறார்.

हृदि मुग्ध शिखण्ड मण्डनो

लिखितः केन ममैष शिल्पिना।

मदनतुर वल्लवाङ्गना

वदनाम्भोज दिवाकरो युवा ॥

ஹ்ருதி முக்த சிகண்டமண்டநோ

லிகித:தேந மமைஷ சிபிநா

மதநாதூரவல்லவாங்கநா

வதநாம்போஜ திவாகரோ யுவா

Who may that artist be,

That has painted on the canvas of my heart,

This youth adorned with the charming plumage,

This sun that bursts into bloom the lotus-face of the love-lorn cowherd maids

முக்த

அழகிய

சிகண்ட

மயில் தோகையை

மண்டந:

ஆபரணமாக உடையவனும்

மதந

மன்மதனால்

ஆதார	துன்புற்ற
வல்லவ அங்கநா	கோபஸ்தீகளுடைய
வதந	முகமாகிற
அம்போஜ	தாமரைக்கு
திவாகர:	ஸூர்யன் போன்றவனுமான
ஏஷா	இந்த
யுவா	வாலிபனான கண்ணன்
கேந சில்பிநா	எந்த சில்பியினால்
மம	என்னுடைய
ஹ்ருதி	ஹ்ருதயத்தில்
லிகித:	எழுதப்பட்டிருக்கிறான்?

மம ஹ்ருதி - என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் மயிற்பீலி அணிந்த கண்ணனைப் பற்றிய ஜ்ஞானம் எனக்கு ஒரு கால விசேஷத்தில் உண்டாக வேண்டும் என்று மனோரதித்தேன். உடனே என் ஹ்ருதயத்தில் அவன் இருப்பதைக் கண்டேன் என்கிறார்.

முத்த சிகண்ட மண்டந: ஏஷ: ஆசைப்பட்டபடியே அழகிய மயில் தோகையை ஆபரணமாக தன் சிரஸ்ஸில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் இவன் “தமருகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே தமருகந்தது எப்பேர் மற்றப்பேர்” என்று பொய்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது அடியேனுக்கு உடனே பலித்தது. மயில் தோகையை அவன் ஆபரணமாக அணியவே அது தான் படைத்த அழகின் பயனைப் பெற்றது. அல்லது அழகிய மயில்தோகைக்கும் அழகு செய்யும் ஆபரணமாக இருப்பவன் கண்ணன்

லிகித கேந சில்பிநா - எந்த சில்பியினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறான்? ஓவியத்து எழுதவொண்ணாத ரூபத்தை யார் இவ்வளவு அழகாக என் ஹ்ருதயத்தில் சித்தரித்து இருக்கிறான் என்று ஆச்சரியப்படுகிறார் கவி. அழகுள்ள ரூபமோ எழுத முடியாதது. எழுதியிருக்கும் இடமோ என் ஹ்ருதயம் - மிகவும் சஞ்சல ஸ்வபாவமுள்ளது. அணுஸ்வரூபமுள்ளது. அசைந்துகொண்டே இருக்கும் ஒரு திரையில் எப்படி ஒரு ஸுந்தரமான சித்திரத்தை எழுதிய சிற்பி யாரோ? என்னே அவன் ஸாமர்த்யம். என்று விஸ்மிதராகிறார். அல்ப சக்தி உள்ள எவனாலும் இவ்வாறு செய்யமுடியாது என்று திருவுள்ளம்.

அல்லது கேந என்பதற்கு பகவானால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் க: என்பதும் பகவானுடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. ஸ்வாமியே தம் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதய நாடகத்தில் இவ்விதமான சித்திரத்தை எழுதும் ஸாமர்த்யமுள்ளவன் ஸர்வசக்தனாய் ப்ரதம் சில்பியான பகவானே என்பதைக் கூறுகிறார்.

மயஸ்த்வஷ்டா அன்யோவா விபுலமஹிமா விச்வஸ்ருகபி

ஸ்வசக்த்யேதம் சித்ரம் கிமபி நவிதாதும் க்ருதமுக:

அகண்ட ப்ரஹ்மாண்ட ப்ரதமதரசில்பிஸபகவான்

ஸ்வயம் பத்மாஜாதி: வ்யலிகதிஹசில்பம் ஸ்வவிஷயம்

(மயனோ அல்லது விச்வகர்மாவோ அல்லது மிக்க பெருமையுள்ள ப்ரஹ்மாவோ தம் சக்தியால் மிகவும் விசித்ரமான இந்தச் சித்ரத்தை எழுதச் சக்தியற்றவர். ஆகவே ஸகல ப்ரஹ்மாண்டங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முதல் சில்பியாயும் லக்ஷ்மீபதியுமான ஸாக்ஷாத் பகவானே தன் விஷயமான இந்தச் சித்ரத்தை எழுதினான்.)

எந்த சில்பியினால் எழுதப்பட்டான் இந்த யுவா? என்ற கேள்விக்கு பகவானே எழுதினான் என்று ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் விடை கூறுகிறது.

ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச் செய்த அம்ருதரஞ்ஜனி ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான

ரஹஸ்யமாத்ருகை என்ற ரஹஸ்யத்தின் முடிவில் பாசரம் யார் எழுதினார் என்ற கேள்விக்கு விடை கூறுவது போல அமைந்திருக்கிறது.

அப்படி நின்ற அமலன் படியெல்லாம்

இப்படி எம்முள்ளத்தெழுதினார் - எப்படியும்

ஓரார் சுருதியொளியால் இருள் நீக்கும்

தாராபதியனையார் தாம் (அம்ருதரஞ்ஜனி-12)

(வேதாந்தமாகிற நிலவினால் எவ்விதத்திலும் அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகிற சந்திரனைப் போன்ற எம் ஆசார்யர்கள் அவ்வாறு நின்ற குற்றமற்ற எம்பெருமானுடைய பிரகாரங்களை யெல்லாம் (அல்லது உருவங்களை எல்லாம்) இங்கே கூறியபடி எம் உள்ளத்தில் எழுதினார்கள்.

இந்தப் பாசரத்தில் உள்ளத்தெழுதியவர்கள் ஆசார்யர்கள் என்று பொதுவாக அருளிச்செய்ததை அப்படி எழுதியவர் ஸ்ரீராமாநுஜரே என்று யதிராஜஸப்ததியில் ஸ்வாமி பின்வரும் சுலோகத்தால் அருளிச் செய்கிறார்.

நாத: ஸ ஏஷ யமினாம் நகரச்மிஜாலை:

அந்தர் நிலீதமபநீய தமோமதீயம்

விஜ்ஞாநசித்ரம் அநகம் லிகதீவ சித்தே

வ்யாக்யாநகேலி ரஸிகேந கராம்புஜே

(யதிராஜரான இந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் தம் நகக்கிரணங்களின் கூட்டத்தால் எனக்குள்ளே உறைந்திருக்கும் என்னுடைய(அஜ்ஞானமாகிற) இருளைப் போக்கி தோஷமற்ற ஜ்ஞானமாகிற சித்ரத்தை வியாக்யானம் செய்வதாகிற லீலையில் ரஸிகமான தம் தாமரைக் கையால் என் மனத்தில் எழுதுகிறார் போல (இருக்கிறது)

தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு என்பதை அடியொற்றி இங்கே சித்தத்தில் எழுதப்படும் ஜ்ஞானம் என்பதை கண்ணன் என்று கொள்வது

சாலப் பொருந்தும்.

மதநாதூர வல்லவாங்கநா வதநாம்போஜ திவாகர: யுவா - மன்மதனால் துன்புற்ற கோபஸ்தீகளின் முகமாகிற தாமரைக்கு ஸூர்யனாக இருக்கும் வாலிபனான கண்ணன். ஆய்ப்பாடி செல்வச் சிறுமியருக்குக் கண்ணன் வாலிபனாகவே காட்சி யளித்தது போலவே ஸ்வாமி தேசிகனுக்கும் கண்ணன் யுவாவாகவே காட்சியளிக்கிறான். இருபத்தோரு சுலோகங்களுள்ள இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஐந்து இடங்களில் கண்ணனுடைய யௌவந்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாவம் காண்கிறது. இதனால் கோபியருடைய ப்ரேமபக்தியை அடைந்து ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனும் ஒரு கோபிகாபாவத்தில் பேசுகிறார் என்று தோன்றுகிறது. கோபாலனையே தம் நாதனாக ஸ்வாமி அருளிச்செய்வதும் நினைக்கத்தக்கது. கண்ணன் மன்மதனுக்கும் மன்மதன். மன்மதனால் பெண்கள் படும் துயரத்தை எல்லாம் மன்மதனே தன் கையி ல் படும்படி செய்ய வல்லவன். அவனால் துன்புறுகின்றனர் கோபகன்னிகைகள். அவர்களுடைய தாமரை போன்ற முகத்தை மலரச்செய்யும் ஸூர்யனாக இருக்கிறான் யுவாவான கண்ணன்.

ஆக இந்த சுலோகத்தால் வரைந்தவன் யார் என்று கேட்கும்படியாக ஸ்வாமியின் ஹ்ருதயத்தில் விளங்கும் ஓவியம் வர்ணிக்கப்படுகிறது. உதித்துக்கொண்டிருக்கும் பால ஸூர்யன், அவனுடைய செங்கிரணங்கள் அவற்றைக் கண்டு மலரும் செந் தாமரைகள் இது த்ருஷ்டாந்தம். அது போல் மயிற்பீலியை அணிந்து எழிலுடன் விளங்கும் ஒரு யுவா அவனுடைய திருமேனியின் நீலச்சுடர், அதைக் கண்டு காமுறும் இளங்கோபச் சிறுமிகளின் மலரும் தாமரை முகங்கள். இப்படி ஓர் ஒப்பற்ற சித்திரம் சித்தரிக்கப்படுகிறது.

15

அழகே வடிவுகொண்ட கண்ணனுடைய ஸுந்தரரூபம் கண்முன்னும்
உள்ளதுள்ளும் தோன்றவே அதன் அழகுக்கும் நீர்மைக்கும் தோற்று அதற்கு
தலைவணங்கி அஞ்ஜலி செய்கிறார்.

महसे महिताय मौलिना

विनतेनाञ्जलिमञ्जन त्विषे।

कलयामि विमुग्ध वल्लवी

वलयाभाषित मञ्जु वेणवे ॥

மஹஸே மஹிதாய மௌலிநா

விநதேந அஞ்ஜலிம் அஞ்ஜநத்விஷே

கலயாமி விமுத்தவல்லவீ

வலயாபாஷித மஞ்ஜுவேணவே

With head bent low, I offer my salute,

To that charming Lustre, dark like collyrium, adored of all the world,

With its sweet flute speaking in tune

to the bracelets of bewitching cowherd lasses.

விமுத்த

அழகிய

வல்லவீ

கோபியர்களின்

வலய

வளைகளால்

ஆபாஷித

பேசும்படி செய்யப்பட்ட

மஞ்ஜு

இனிமையான

வேணவே

புல்லாங்குழலையுடையதும்

அஞ்ஜந

மையின்

த்விஷே	காந்தியையுடையதும்
மஹிதாய	பூஜிக்கப்படுகிறதுமான
மஹஸே	தேஜஸ்ஸுக்கு(கண்ணனுக்கு)
விநதேந	வணங்கிய
மௌலினா	தலையுடன்
அஞ்ஜலிம்	கைகூப்புதலை
கலயாமி	செய்கிறேன்

மஹஸே மஹிதாய - பூஜிக்கப்பட்டுக் கொண்டாடப்படும் தேஜஸ்ஸுக்கு அதாவது தேஜோ ரூபியான கண்ணனுக்கு கீழே பத்தாவது சுலோகத்தில் மஹ: ஆவிரஸ்து சித்தே- என் மனத்தில் தேஜஸ் ஆவிர்பவிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் பிரார்த்தித்தபடியே அந்த தேஜஸ் பிரகாசிக்கிறது. இப்படி சொன்னவண்ணம் செய்யும் எம்பெருமானுடைய நீர்மையைக் கண்டு உலகமே அவனைப் பூஜித்துக் கொண்டாடுகிறது. அதையே மஹிதாய - கொண்டாடப்படுகிற என்ற பதத்தால் குறிப்பிடுகிறார்.

விநதேந மௌலினா - வணங்கிய தலையுடன் உலகமே போற்றும் சுடருக்கு முன் கவியின் தலை தானாகவே வணங்குகிறது. அது மட்டுமல்லாமல் கை குவித்து அஞ்ஜலி செய்யப் போகிறார். பகவானைத் தொழும் கையின் பெருமையைக் கொண்டாடித் தலை முன்னமே வணங்குகிறது.

பத்தேந அஞ்ஜலினா நதேந சிரஸா - கூப்பிய கையோடும் வணங்கிய தலையோடும் என்ற இடத்தில் போன்றது இதுவும். நம் அஞ்ஜலி ஸர்வேச்வரனையும் வணங்கும்படி செய்துவிடும். “நாம் வணங்கத் தாம் வணங்கா நிற்பார் வந்தார்” என்று திருச்சின்னமாலையில் ஸ்ரீஸ்வாமியின் அநுபவம். “அஞ்ஜலி” என்ற சொல்லுக்கு பகவானையும் உருகச் செய்யவல்லது என்று பொருள்.

அஞ்ஜநத்விஷே மஹஸே - மையின் ஒளியையுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு அஞ்ஜலியைச் செய்கிறேன் என்கிறார். கண்ணனுக்கு மையிட்டெழுதினால் கண்ணுக்கு நன்மையும் அழகும் உண்டாகிப் பார்க்கும் சக்தியும் அதிகரிக்கும். அதேபோல இந்த மையும் கண்ணுக்கு குளிர்ச்சியையும் அழகையும் கொடுத்து பக்தியையும் வளர்க்கிறது.

கவியின் அஞ்ஜலிக்கு லக்ஷ்யமான தேஜஸ் இன்னும் எப்படி இருக்கிறது என்கிறால் - விழுத்தவல்லவீ - வலயாபாஷித - மஞ்ஜுவேணவே - அழகிய ஆயர் சிறுமியரின் சீரார் வளைகளின் ஒலி தூண்ட அதனால் ஊதும் இனிய குழலையுடையது. கண்ணன் என்னும் காரொளி கண்ணனின் எழிலைக்கண்டு ஆயர் சிறுமியர் பிச்சேறி நிற்கிறார்கள். அவன் கையில் இனிய குழல் காட்சியளிக்கிறது. ஆய மங்கையரின் கையில் வளைகள் விளங்குகின்றன. வளைகள் குலுங்கத் தாளம் போடுகிறார்கள். அதற்கேற்பக் கண்ணனும் தன் குழலை எடுத்துச் சிவந்த அதரத்தில் வைத்துத் தேனினுமினிய ஓசையை எழுப்புகிறான். இப்படி கோபியர் புடை குழ நின்று குழலுதும் கண்ணனழகுக்குத் தோற்று ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் தலைவணங்கி அஞ்ஜலி செய்கிறார்.

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

16

ஸ்வாமிக்கு கீழ் சுலோகத்தில் ஏற்பட்ட அநுபவம் அடுத்த சுலோகத்திலும் தொடர்கிறது. கோபிகைகளின் வளைகளின் ஒலிக்கும் கண்ணனுடைய குழலுக்கும் பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

जयति ललित वृतिं शिक्षितो वल्लवीनां

शिथिल वलय शिञ्जा शीतलैर्हस्त ताळैः ।

अखिल भुवन रक्षा गोप वेषस्य विष्णोः

अधर मणिसुधायामंशवान् वंशनालः ॥

ஜயதி லலித வருத்திம் சிக்ஷிதோ வல்லவீநாம்

சிதிலவலய சிஞ்ஜாஅசீதலை: ஹஸ்த தாலை:

அகில புவன ரக்ஷா கோபவேஷஸ்ய விஷ்ணோ:

அதர்மணிஸுதாயாம் அம்சவாந் வம்சநால:

In glory shines the tender flute,

Tutored in graceful modes by the claps of hands of the cowherd damsels

Sweetened by the jingle of the loosely moving bangles;

Its rightful share it takes in the nectar of the coral lips of the Lord

Manifest in the role of the cowherd lad to save the world entire.

வல்லவீநாம்

ஆயர் சிறுமிகளுடைய

சிதில

நழுவுகிற

வலய:

வளைகளின்

சிஞ்ஜா

ஒலியினால்

சீதலை:

குளிர்ந்த

ஹஸ்ததாலை:

கைத்தாளங்களினால்

லலிதவருத்திம்

அழகிய கதியை

சிக்ஷித:	கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதும்
அகில	எல்லா
புவந	உலகங்களையும்
ரக்ஷா	ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு
கோபவேஷஸ்ய	இடைச்சிறுவன் வேஷத்தில் வந்த
விஷ்ணோ:	விஷ்ணுவினுடைய
அதரமணி	அழகிய அதரத்தின்
ஸுதாயாம்	அம்ருதத்தில்
அம்ஸவாந்	பங்குள்ளதுமான
வம்சநால:	புல்லாங்குழல்
ஜயதி	ஜயத்துடன் விளங்குகிறது.

ராஸக்ரீடை தொடங்குகிறது. யமுனையின் நீல ஜலத்துக்கருகில் ஒரு மணற் பாங்கான பிரதேசம். ஆகாசத்தில் பூர்ணசந்திரன் பால் பொழியும் நிலவை வாரி வீசிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு மணற்குன்றின்மேல் கண்ணன் இடையில் பீதாம்பரமுடுத்துக் கழுத்தில் வனமாலை தரித்துத் தலையில் மயில்தோகை அணிந்து வீற்றிருக்கிறான். இடுப்பில் செருகியிருந்த குழலை எடுத்து கோபியரைக் கூவி அழைக்கும் முறையில் ஒரு பாட்டை இசைக்கிறான். அவ்வளவுதான். கோகுலத்தில் தம் தம் வீடுகளில் இருந்த இடைப் பெண்கள் எல்லோரும் கண்ணன் இருக்கும் இடம் நோக்கி விரைகிறார்கள். அங்கு வந்து ஜகன்மோஹன வடிவுள்ள புவநஸுந்தரனைச் சூழ்ந்துகொள்கிறார்கள். கண்ணனின் கடைக்கண் பார்வை பெற்றதும் பரவசமாய்த் தாளம் போட்டுக்கொண்டு பாட ஆரம்பிக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஆய்ச்சியரின் உள்ளத்தையும் உடலையும் கொள்ளை கொண்ட குழல் வெற்றி பெற்று நிற்கிறது - ஜயதி.

வல்லவீநாம் சிதிலவலய சிஞ்ஜா சீதலை: ஹஸ்ததாலை: லலித வ்ருத்திம் சிக்ஷித:

வம்சநால: - இடைபெண்கள் தம் கைகளால் தாளம் போட்டு லலித கானம் என்ற முறையைக் கண்ணன் குழலுக்குப் பாடக் கற்பிக்கிறார்கள். தாளம் போடும்போது அவர்கள் கைகளில் அணிந்த சீரார் வளைகள் குலுங்க அதிலிருந்து காதும் மனமும் குளிர ஓர் ஓசை உண்டாகிறது. அந்த ஓசைக்கேற்ப குழல் கான மழை பொழிகிறது. 'காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து வாச நருங்குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால் ஓசை படுத்தத் தயிராவம் கேட்கும். அது கண்ணனை வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளையாக்கும். அங்கே கண்ணன் வருவதற்காக ஓசைப் படுத்துவார்கள். இங்கே எதிரேயுள்ள கண்ணனுக்குத் தம் தாளத்தால் லலித வருத்தியைக் கற்பிக்கிறார்கள். அவன் அதைத் தன் குழலிலிட்டு ஊதுகிறான்.

இப்படிப் பெண்களின் சீரிய வளையொலியால் லலித வருத்தி கற்பிக்கப்பட்ட குழலுக்கு உடனே பலன் கிடைக்கிறது. அதை மேலே வர்ணிக்கிறார்

அகிலபுவநரக்ஷா கோப வேஷஸ்ய விஷ்ணோ: அதரமணிஸுதாயாம் அம்சவாந்

வம்சநால: - ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக இடைச் சிறுவனாக வந்த விஷ்ணுவினுடைய திருவதரமாகிற மணிச் செப்பில் இருக்கும் அமுதத்தில் பங்கு பெற்று திகழ்கிறது குழல். என்னே குழலினுடைய பாக்கியம் என்று கண்ணனுடைய குழலைக் கொண்டாடுகிறார்.

"பதினாறாமாயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்ப

மதுவாயில் கொண்டாற்போல் மாதவன் தன் வாயமுதம்

பொதுவாக உண்பதனைப் புக்கு நீ உண்டக்கால்

சிதையாரோ உன்னோடு? செல்லப் பெருஞ்சங்கே"

என்று ஆண்டாள் கண்ணனுடைய பாஞ்சஜன்யத்தைப் பற்றி அருளிசெய்தது ஸ்வாமி தேசிகனின் திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிறது. ஆக கிருஷ்ணனுடைய அழகிய அதரத்தில் வைத்து இனிமையாக ஊதப்படுகின்ற குழல், ஆயர் சிறுமியரின் கைவளைகள் ஜில்லென்று ஒலிக்கத் தன் இசையைப் பரப்பி அதனால் உலகங்களை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஜயத்துடன் விளங்குகிறது என்று கூறப்படுகிறது

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாக வந்த விஷ்ணுவினுடைய இடைப்பிள்ளை வேஷத்தையும் அப்போது அவன் ஊதிய குழலின் இனிமையையும் கீழ் சுலோகத்தில் கவி அநுபவித்தார். கோபிகைகளின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட அந்த ஆயர்சிறுவன் வேஷம் கவியின் கண் முன் நிலைத்து நிற்கவும் அதன் அழகை வர்ணிக்கிறார் அடுத்த சுலோகத்தால்

चित्राकल्पः श्रवसि कलयन् लाङ्गली कर्णपूरं

बर्हीत्सं स्फुरित चिकुरो बन्धुजीवं दधानः ।

गुञ्जा बद्धामुरसि लळितां धारयन् हारयष्टिं

गोप स्त्रीणां जयति कितवः कोऽपि कौमारहारी ॥

சித்ராகல்ப ச்ரவஸி கலயந் லாங்கலீகர்ணபூரம்

பர்ஹோத்தம்ஸ ஸ்புரித சிகுரோ பந்து ஜீவம் ததாந:

குஞ்ஜாபத்தாம் உரஸி லலிதாம் தாரயந் ஹாரயஷ்டிம்

கோபஸ்த்ரீணாம் ஜயதி கிதவ: கோபி கௌமாரஹாரீ

On the ear a pendent laangalee blossom,

On the locks a drazzling crest of peacock plumage,

On the hand bandhujeeva flowers,

And on the breast a gunja necklace,

In unique adornments thus bedecked

Shines the gallant rare of Gopa-women,

Enrapturing in His boyhood.

ச்ரவஸி

காதில்

லாங்கலி

லாங்கலீ என்னும் வெண்மையான புஷ்பத்தை

கர்ணபூரம்

காதணியாக

கலயந்	பூண்டுகொண்டிருப்பவனும்
பந்துஜீவம்	பந்துஜீவம் என்கிற புஷ்பத்தை (கையில்)
ததாந்:	தரித்துக் கொண்டிருப்பவனும்
உரஸி	மார்பில்
குஞ்ஜாபத்தாம்	குன்றிமணிகளைக் கொண்டு புனையப்பட்ட
லலிதாம்	அழகுமிக்க
ஹாரயஷ்டிம்	சீரிய ஹாரத்தை
தாரயந்	அணிந்துகொண்டிருப்பவனும்
பர்ஹ	மயில்தோகையாகிற
உத்தம்ஸ	தலையணியுடன்
ஸ்புரித	பிரகாசிக்கிற
சிகுர:	கேசங்களையுடையவனும் (இவ்வாறு)
சித்ர	விசித்ரமான
ஆகல்ப:	ஆபரணங்களையுடையவனும்
கோபஸ்த்ரீணாம்	கோபிகைகளுடைய
கௌமாரஹாரீ	இளமையைக் கொள்ளை கொள்பவனும்
கோபி	ஒப்பற்றவனுமான
கிதவ:	ஒரு கள்வன்
ஜயதி	எழில் மிகுந்து விளங்குகின்றான்.

சித்ராகல்ப: - விசித்ரமான ஆபரணங்களையுடையவன் விஷ்ணு இடைப் பிள்ளையாக வந்ததால், அவனுக்கு அந்த நிலைமைக்கு ஏற்பப் பல நிறங்களுள்ள

காட்டிலுள்ள புஷ்பங்களே ஆபரணங்களாக அமைகின்றன.

லாங்கலீ கர்ணபூரம் ச்ரவஸி கலயந் - லாங்கலீ என்பது வெளுப்பு நிறமுள்ள புஷ்பம். கர்ணபூரம் என்றால் காதணீ. லாங்கலீபுஷ்பத்தைக் காதணியாகக் காதிற் அணிந்துகொண்டு இருக்கிறான் கண்ணன்.

பர்ஹோத்தம்ஸஸ்புரிதசிசுர: - தன் கேசங்களுக்கு ஆபரணமாக ஒரு மயில் தோகையைச் செருகிக் கொண்டு இரண்டும் சேர்ந்து பிரகாசிக்க அதனால் கண்ணன் அதிகமாக விளங்குகிறான்.

இங்கு ஸ்புரிதசிசுரே என்று ஒரு பாடம் உண்டு. கீழே ச்ரவஸி (காதிற்) என்றும் மேலே உரஸி (மார்பில்) என்றும் இருப்பது போல சிசுரே (கேசத்தில்) என்று ஏழாம் வேற்றுமையில் இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இந்த சப்தங்களும், கீழ் சுலோகத்தில் கோபவேஷஸ்ய விஷ்ணோ: என்ற சப்தங்களும் காளிதாஸனுடைய மேஹஸந்தேசத்தில் ஒரு சுலோகத்திலுள்ள பதங்களாகவே இருக்கின்றன. அங்கே இந்த்ரதநுஸ் என்ற வானவில்லோடு நீலவர்ணமுள்ள மேகம் அழகாகப் பிரகாசிக்கிறது. ஒளி வீசும் மயில் தோகையினால் இடைப்பிள்ளை வேஷமுள்ள விஷ்ணுவின் சரீரம் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கும் என்கிறான்.

யேந ச்யாமம் வபுரதிதராம் காந்திம் ஆபத்ஸ்யதே தே

பர்ஹேணேவ ஸ்புரிதருசிநா கோபவேஷஸ்ய விஷ்ணோ:

உரஸி குஞ்ஜாபத்தாம் லலிதாம் ஹாரயஷ்டிம் தாரயந் - திருமார்பில் குன்றிமணிகளைக் கொண்டு புனைந்த ஓர் அழகிய மாலையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இடைச் சிறுவர்களும் சிறுமியரும் காட்டில் கிடைக்கும் குன்றிமணிகளைக் கொண்ட ஒரு மலை தொடுத்துக் கண்ணனுக்கு அளித்தார்களானால் கண்ணனுக்கு அதுவே மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. வைஜயந்தீ என்கிற வனமாலையில் கூட அவ்வளவு ஆசை இருப்பதில்லை. ஆண்டாள் சூடிக் களைந்த மலை கண்ணன் தலை மேல் இருக்க, வைஜயந்தி

மாலை கீழே இருப்பது போல் இது இருக்கிறது. கோதே பவத்யதரிதா கலு வைஜயந்தீ என்று கோதாஸ்துதியில் கூறுகிறார்.

கோபஸ்தீணாம் - "மத்யே" என்று ஒரு பதத்தை வருவித்துக்கொண்டு கோபஸ்தீகளுக்கு நடுவில் கண்ணன் (ஜயதி) விளங்குகிறான் என்று கூறலாம். அப்போது மேலேயுள்ள "கௌமாரஹாரீ" என்பதற்கு தன் அழகிய இளவயஸ்ஸினால் எல்லோருடைய மனத்தையும் அபஹரிக்கிறவன் என்று பொருள் ஆகும். பெருமானுடைய திருவழகு ஆண்களின் கண்ணையும் மனத்தையும் கவர்ந்தது.

"பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்"

என்று வால்மீகி பகவான் கூறுவார். இங்கே கண்ணனுடைய நீலமேக ச்யாமளமான திருமேனி கறுத்து நீண்ட கேசங்கள் அதில் ஒரு மயில் தோகை, காதில் வெண்மையான லாங்கலீ புஷ்பம், கையில் சிவந்த பந்துஜீவம் மார்பில் கறுப்பும், சிவப்பும் கலந்த குன்றிமணி மாலை எல்லாவற்றிற்கும் மேல் இளமை இப்படிப்பட்ட ஓர் அழகு எல்லாரையும் கவர்கிறது என்கிறார்.

அல்லது "கோபஸ்தீணாம் கௌமாரஹாரீ" என்றுகொண்டு தன் அழகால் கோபஸ்தீகளின் இளமையையும் மனத்தையும் அபஹரிக்கிறவன் கண்ணன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். "கிதவ:"(கள்வன்) என்று மேலே வரும் பதம் இதற்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது. ஆழ்வார்களும் "உள்ளங்கவர் கள்வன்" என்று அருளிசெய்தார்கள் பகவானைப்பற்றி.

கோபி கிதவ: - ஓர் ஒப்பற்ற கள்வன் இவன். பார்த்துக்கொண்டே இருக்கும்போது கண்வழி புகுந்து மனத்தைக் கொள்ளை கொள்கிறவன். அது மாத்திரமல்ல - இழுவாதார் நம்முடையதைக் கவர்வில்லையே என்று ஏங்கவும், ஒன்றை இழந்

தவர் மற்றவற்றையும் அவன் கொள்ளானோ என்று ஆசைப்படவும் செய்வானொருவன். திருமங்கை ஆழ்வாருடைய அநுபவம் ஒரு படி மேலே செல்லுகிறது.

என்நலனும் என்நிறைவும் என்சிந்தையும்

என்வளையும் கொண்டு என்னை ஆளும் கொண்டு

பொன்னலர்ந்த நறும்செருந்திப் பொழிலினூடே

புனலரங்கம் ஊர் என்று போயினாரே

திருடிய சொத்தை மூட்டையாகக் கட்டிச் சொத்துக்கு உடையவன் தலையிலே வைத்துத் தன் ஊரளவும் எடுப்பித்துச் செல்வது போல எம்பெருமான் என் உடைமைகளைக் கவர்ந்து என்னையாளும் கொண்டு சென்றான் என்கிறார்.

ஜயதி - இப்படி ஒரு கள்வன் உலகில் ஜயத்துடன் விளங்குகிறான்.

ஸ்ரீசுகர் வேணுகீதத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை எவ்வாறு அநுபவித்தாரோ அதே அநுபவம் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனுக்கு இந்த சுலோகத்தில் உள்ளது என்பதை இரண்டு சுலோகங்களையும் ஸேவிப்பவர்களுக்குத் தானே விளங்கும் :-

பர்ஹாபீடம் நடவரவபு: கர்ணயோ கர்ணிகாரம்

பிப்ரத்வால: கநககபிசம் வைஜயந்தீம் ச மாலாம்

ரந்த்ரான் வேணோ: அதரஸுதயா பூரயந் கோபப்ருந்தை:

ப்ருந்தாரண்யம் ஸ்வபதரமணம் ப்ராவிசத் கீதகீர்த்தி:

(ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஒரு சிறந்த நடிகன் போல் திகழ்கிறான். தலையில் மயில்தோகை; காதுகளில் கர்ணிகார புஷ்பம்; திருவரையில் பீதாம்பரம்; திருமார்பில் வைஜயந்தீ என்னும் வனமாலை; கோபர்கள் அவனுடைய குணங்களைக் கானம் செய்ய, தன் அதராம்ருதத்தினால் புல்லாங்குழலின் துவாரங்களை நிரப்பிக்கொண்டு தன் திருவடிகளின் ஸ்பர்சத்தால் மகிழ்ச்சியடைகிற ப்ருந்தாவத்தில்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்பிரவேசித்தான்)

“ சீலைக் குதம்பை ஒரு காது ஒரு காது செந்நிற மேல்தோன்றிப்பூ

கோலப் பணைக்கச்சும் கூறையுடையும் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்

காலிபின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்து காணீர்”

என்கிறபடி பெரியாழ்வாருடைய அநுபவமும் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகள் சுலோகத்தில் மிளிர்வதைக் காணலாம்.

ப்ருந்தாவனத்தில் பூக்கும் பாக்யம் பெற்ற புஷ்பங்களை எல்லாம் எடுத்து காதின் மேலும் தோளிலும் வைத்துக்கொண்டும், ஆயர் சிறுவரும், சிறுமியரும் பொறுக்கிக் கோத்துக் கொடுத்த குன்றிமணி மாலையை அணிந்துகொண்டும் வேறோர் ஆபரணம் வேண்டாது கோபியரின் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டான் என்று கீழ் சுலோகத்தில் அருளிச் செய்தார்.

18

இனி அடுத்த சுலோகத்தால் தேவி என்ற கௌரவச் சொல்லால் குறிப்பிடப்படும் ஒரு கோபியுடன் இணைந்து நின்று சேவை ஸாதிக்க அதைப் போற்றுகிறார்.

लीलायष्टिं कर किसलये दक्षिणे न्यस्य धन्याम्

अंसे देव्याः पुळकरुचिरे सन्निविष्टान्य बाहुः।

मेघ श्यामो जयति लळितो मेखला दत्त वेणुः

गुञ्जापीड स्फुरित चिकुरो गोपकन्या भुजङ्गः ॥

லீலா யஷ்டிம் கரகிஸலயே தக்ஷிணே ந்யஸ்ய தந்யாம்

அம்ஸே தேவ்யா: புளகருசிரே ஸந்நிவிஷ்டாந்யபாஹு:

மேகச்யாமோ ஜயதி லலிதோ மேகலா தத்த வேணு:

குஞ்ஜாபீடஸ்புரிதசிகுரோ கோபகன்யா புஜங்க:

In the right hand, soft like a tender leaf,

He holds a cane, graceful and blessed;

The other arm rests on His beloved's shoulder that is charming with a bristle,

His flute lies inserted in His girdle,

His forelocks are sparkling with a gunja chaplet;

And His hue is that of the cloud; Thus shines the charming gallant of the Gopis.

தந்யாம்

பாக்யம் செய்த

லீலாயஷ்டிம்

அழகிய கழியை

தக்ஷிணே

வலது

கரகிஸலயே

தளிர் போன்ற கையில்

ந்யஸ்ய

வைத்துக்கொண்டு

தேவ்யா:

ஒரு கோபஸ்தீயின்

84

புளகருசிரே	மெய்சிலிர்ப்பினால் அழகான
அம்ஸே	தோளில்
ஸந்நிவிஷ்ட:	வைக்கப்பட்ட
அந்யபாஹு:	மற்றொருகையை உடையவனும்
மேகலா	ஒட்டியாணத்தில்
தத்த	செருகப்பட்ட
வேணு:	புல்லாங்குழலை உடையவனும்
குஞ்சாபீட	குன்றிமணிமாலையால்
ஸ்புரித	பிரகாசிக்கிற
சிகுர:	கேசங்களை உடையவனும்
மேகச்யாம:	நீருண்ட மேகம் போல் சியாமள வர்ணமுள்ளவனான
கோபகந்யா	கோபகன்னியருடைய
புஜங்க:	காதலனான கண்ணன்
லலிதம்	மிக அழகாக
ஜயதி	வெற்றியுடன் விளங்குகிறான்

லீலாயஷ்டிம் தக்ஷிணே கரகிஸலயே ந்யஸ்ய - தன் வலத்திருக்கையில் கன்று மேய்க்கும் கழியை வைத்துக்கொண்டு சங்கும் சக்கரமும் ஏந்தும் கைக்கு இந்தக் கோலும் அழகு தருவதாகிறது. லீலாயஷ்டிம் விளையாட்டுக்கான கோல். அது கொண்டு கண்ணன் விளையாடுவானே தவிர பசுக்களையும் கன்றுகளையும் அடித்தறியான். அவைதாம் அவனிங்கிதம் கண்டே பின்செல்லும் தன்மையுள்ளனவே.

கரகிஸலயே - தளிர்போன்ற திருக்கை. கையில் மென்மைக்கு அந்தக் கோல்

மலைபோல் இருக்கும் போலும்.

தந்யாம் - பாக்கியம் செய்த கோல். அணிமிகு தாமரைக்கையை அந்தோ! அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் என்று கோபிகளெல்லாம் தம் தலைக்கு அந்தக் கையின் ஸ்பர்சம் வேண்டும் என்று வேண்டி நிற்கும் கையில் அவனே ஆசையுடன் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். என்னே அதன் பாக்கியம்!

தேவ்யா: புளகருசிரே அம்லே ஸந்நிவிஷ்டாந்யபாஹு: - ஒரு தேவியினுடைய தோள் மேல் தன் இடக்கையை வைத்துக்கொண்டு கண்ணன் நிற்கிறான். அந்த ஆநந்தத்தால் அவளுடைய மெய் அனைத்தும் சிலிர்க்கிறது. இவ்வளவு கோபிகள் நிற்க இந்த ஒரு கோபி பாக்கியம் செய்தவள். அவளைக் கவி 'கோபி' என்னாமல் தேவி என்றே கூறுகிறார். எல்லா கோபிமார்களும் கண்ணனுக்காவே பிறந்து வளர்கிறவர்களாக இருந்தாலும் கண்ணன் வேண்டிச் சென்று ஏழு எருதுகளை அடர்த்துக் கைகொண்ட "நப்பின்னை" இங்கே தேவி எனக்குறிப்பிடப்படுகிறாள் என்னலாம். அல்லது தேவி என்று தெய்வத் தன்மையுள்ள ஸாக்ஷாத் ராதா தேவியே சொல்லப்படுகிறாள். கண்ணனுக்கு அவளிடம் ஆராத காதல் உண்டு என்பது பிரஸித்தம்.

மேகச்யாம: ஜயதி - மேகம் போல் ச்யாமள வர்ணமுள்ள கண்ணன் விளங்குகிறான். இவனுடைய கை ஸ்பர்சத்தால் தேவியான ராதைக்கு ஆநந்தத்தால் மெய் சிலிர்க்கிறது. அவளுடைய ஸ்பர்சத்தாலும் அந்த மெய் சிலிர்ப்பினாலும் இவனுடைய வடிவு ஒரு புதிய புகர் பெறுகிறது. இலங்கொலி நீர்ப் பெரும் பௌவம் மண்டியுண்ட கருமுகிலேயொப்பர் வண்ணம் என்று ஸமுத்ர ஜலம் முழுவதையும் குடித்துக் கருத்தரித்துப் பெய்வதற்குச் சமயம் பார்த்திருக்கும் முகில் போன்ற ச்யாமள வர்ணம்.

ஜயதி - அந்யோந்யம் ஸ்பர்சத்தால் புகர் பெற்று நிற்கும் அந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்கு பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

லலிதம் - அழகாக பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை ஒருவராக எதிர்த்து நின்று

திரும்பிய (ஸ்ரீராமபிரானை) பெருமாளைப் (சீதா) பிராட்டி கண்டு மகிழ்ந்து எதிர்கொண்டு அணைத்து நின்றபோது இருந்த அழகைக் காட்டிலும் கன்று மேய்க்கக் கோல் ஏந்தியபோது ராதாதேவி அணைந்து நின்ற காலத்திலுள்ள அழகுக்கு ஏற்றம். அங்கே சிலரை அழித்து ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்க வேண்டியிருந்தது. இங்கே ஆச்ரிதர்களுடைய ரக்ஷணம் தவிர விரோதியை அழித்தல் என்று வேறொரு லக்ஷ்யமும் இராமை.

மேகலா தத்த வேணு: - திருவரையில் புல்லாங்குழலைச் செருகி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பரதசையில் வாஸுதேவனுக்கு சங்க சக்கரங்கள் அடையாளமாக இருப்பது போல் இங்கே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் புல்லாங்குழல் அவனுக்கு எப்போதும் கூட இருக்கும் ஒரு லாதனம் போலும். ஒரு கை தேவியின் தோள்மேல் இருக்க ஒரு கை கோல் கொண்டால், குழலுக்கு இடம் பீதாம்பரத்துக்கும் மேகலைக்கும் நடுவில் இருக்கிறது.

குஞ்ஜாபீடஸ்புரித சிகுர: - குன்றிமணிகளால் புனையப்பட்ட ஒரு தலையணியால் அவனுடைய கேசங்கள் வில்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றன. முன் சுலோகத்தில் திருமார்பில் விளங்கிய குன்றிமணிமாலை இப்போது தலைக்கே ஆபரணமாகிவிட்டது. அதரங்களில் இருந்த வேணு திருவரையில் திகழ்கிறது. கண்ணனோடு இருக்கப்பெறுமாயின் எங்கிருந்தால் தான் என்ன?

கோபகந்யாபுஜங்க: - ஆயர்சிறுமியரின் ஆசைமணாளன் கோகுலத்தில் வளரும் பெண்கள் எல்லாருமே கன்னிகைகள். கண்ணனைத் தவிர மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப்படினும் வாழாத தன்மையர். தங்கள் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையாலும் கண்ணனையே அடைந்து நிற்பவர். சுத்தமான பரமைகாந்திகள் போன்ற அவர்களிடத்தில் கண்ணனுக்கு ஆராத காதல்.

ஆக ஒரு கையில் கன்று மேய்க்கும் கோல்கொண்டு ஒரு கையைத் தேவியின் தோள் மேல் வைத்து திருவரையில் குழலைச் செருகி குன்றிமணிமாலையை

தலைக்கு அணிந்து நீலமாமுகில் போன்ற கோபியர்தம் உள்ளம் கவர் கள்வன் கண்முன்னே வீறுதோன்ற நிற்கிறான் என்கிறார்.

பதினைந்தாவது சுலோகத்தில் வேணுகானலோலனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குத் தலை வணங்கி அஞ்ஜலி செய்தார் கவி. உடனே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்னுடைய லீலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் காட்ட ஜயதி என்று அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடி வருகிறார். பதினாராவது சுலோகத்தில் கண்ணன் ஊதும் குழலுக்கும் பதினேழாவது சுலோகத்தில் ப்ருந்தாவனத்தில் உள்ள புஷ்பங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு கோபிகள் மனத்தைக் கவரும் கண்ணனுக்கும், பதினெட்டாவதில் தேவி என்ற பெருமைக்கு ஏற்றவளான ஒரு கோபியுடன் அழகுற நிற்கும் கண்ணனுக்கும் சொல்லியிருந்தார்.

19

அடுத்த சுலோகத்தில் கண்ணன் செய்து காட்டின மற்றொரு லீலைக்கும் பல்லாண்டு பாடுகிறார். இதில் கண்ணன் ஒரு கோபியுடன் செய்த ஜலக்ரீடை தத்ரூபமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது.

प्रत्यालीढ स्थितिमधिगतां प्राप्त गाढाङ्कपात्रिं

पश्चादीषन्मिलित नयनां प्रेयसीं प्रेक्षमाणः।

भस्त्रा यन्त्र प्रणिहित करो भक्त जीवातुरव्यात्

वारि क्रीडा निबिड वसनो वल्लुवी वल्लुभो नः ॥

ப்ரத்யாலீட ஸ்துதும் அதிகதாம் ப்ராப்த காடாங்கபாளிம்

பச்சாத் ஈஷந் மிலிதநயநாம் ப்ரேயஸீம் ப்ரேக்ஷமாண:

பஸ்த்ரா யந்த்ர ப்ரணிஹித கரோ பக்த ஜீவாது: அவ்யாத்

வாரி க்ரீடா நிபிட வஸநோ வல்லவீ வல்லபோ ந:

The charming beloved kneels in archer's pose;

Clasped by Him in close embrace from behind;

Her eyes are half -closed in an ecstasy of joy,

On her He casts a glance of love,

And His hands He lays on the leathern syringe,

His dripping clothes sticking in water-sport to His limbs;

May He, the Darling the cowherd-maids,

And the life of the devout, protect us all.

ப்ரத்யாலீடஸ்திதும் இடதுகாலை மண்டியிட்டு வலது காலை மடித்து ஊன்றி
நிற்கும் நிலையான (ப்ரத்யாலீட) என்ற நிலையில்

அதிகதாம் அமர்ந்திருப்பவளும்

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi - garuDa vAhanam
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

பச்சாத்	பின்பக்கத்திலிருந்து
ப்ராப்த	அடையப்பட்ட
காட	இறுகிய(நாயகனுடைய)
அங்கபாளிம்	அணைப்பையுடையவளும்
ஈஷந்	கொஞ்சம்
மிலித	மூடப்பட்ட
நயனாம்	கண்களை உடையவளுமான
ப்ரேயஸீம்	காதலியை
ப்ரேக்ஷமாண:	பார்த்துக்கொண்டிருப்பவனும்
பஸ்த்ராயந்த்ர	பீச்சாங்குழலில்
ப்ரணிஹித	வைக்கப்பட்ட
கர:	கையை உடையவனும்
வாரிக்ரீடா	ஜலக்ரீடையினால் (நனைந்து)
நிபிட	(சீரத்தோடு) ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிற
வஸந:	வஸ்த்ரத்தையுடையவனும்
வல்லவீ வல்லப:	கோபிமார்களின் பிராணநாதனும்
பக்த ஜீவாது:	அடியார்களின் உயிர்போன்றவனுமான பத்தராவியுமான) கண்ணன்
ந:	நம்மை
அவ்யாத்	காக்கட்டும்.

ப்ரேயஸீம் ப்ரேக்ஷமாண: - தனக்குப் பிரியமான ஒரு கோபியைக் கண்ணனும் ஆசையோடு கண் கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவள் இருக்கும்

நிலை வர்ணிக்கப்படுகிறது சுலோகத்தின் முற்பாதியால்

ப்ரத்யாலீடஸ்திதி அதிகதாம் - இங்கே கண்ணனும் பெண்களுமாக ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். பீச்சாங்குழலைக் கொண்டு ஒருவர் மேல் ஒருவர் தண்ணீரை அடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் ஒரு கோபி ஒருத்தியின் முகத்தில் தண்ணீரை அடிப்பதற்காக குறி பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் நிலை இதனால் கூறப்படுகிறது. இடக்காலை மண்டியிட்டு வலக்காலை மடித்துப் பாதத்தை ஊன்றி உட்காரும் நிலைக்கு ப்ரத்யாலீடம் என்று பெயர். அந்த நிலையில் உட்கார்ந்து பீச்சாங்குழலில் தண்ணீரை நிரப்பிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஒருத்தி மேல் நீரை அடிக்கத் தயாராக ஒருத்தி இருக்கிறாள். ப்ரேயஸி என்பதனால் அவள் கண்ணனுடைய அன்புக்கு மிகவும் பாத்திரமானவள்.

பச்சாத் ப்ராப்த காடாங்க பாளிம் - அவள் வேறு இடத்தில் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும்போது கண்ணன் அவளுக்குத் தெரியாமல் பின்புறமாக வந்து தன் கைகளால் இறுகக் கட்டி அணைக்கிறான்.

ஈஷத்மிலிதநயநாம் - சற்றே மூடிய கண்களை உடையவள். கண்ணனைக் கண்ணால் பார்க்காவிட்டாலும் இறுகித் தழுவியது கண்ணனே என்று ஸ்பர்சத்தால் ஊஹித்து அறிகிறாள். அந்த மகிழ்ச்சி பொங்கச் சற்றே கண்ணை மூடி அதை அநுபவிக்கிறாள். கண்ணைக்குவித்து பின்புறத்தில் தழுவிக்கொண்டு நிற்கும் கண்ணனைப் பார்ப்பதனால் கண்கள் பாதி மூடியிருக்கின்றன என்றும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு மனத்துக்கு இன்பத்தை அளிக்கும் நிலையில் இருக்கும் தன் காதலியைக் கண்ணன் பார்க்கிறான்.

பஸ்த்ரா யந்த்ர ப்ரணிஹிதகர: - தோலினால் செய்த அவள் கையிலுள்ள பீச்சங்குழலைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான் கண்ணன். இதனால் விளையாட்டில் ரஸம் அதிகமாகிறது. அவள் கண்ணனுடைய முகத்தில் ஜலத்தை அடித்து அவனைத் திணறச் செய்யவேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டது போக அவன் அவள் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே அவள் முகத்தின் பக்கமாகக் குழாயைத்

திருப்பி ஜலத்தை அடித்து அவளையே திணறும்படி செய்கிறான். இது அவனுக்கு இஷ்டமும் வேடிக்கையும். அவளுக்கும் இது மிக மிக விருப்பமானது.

பக்தஜீவாது - பக்தர்களுக்கு உயிர் போன்றவன். பத்தராவிப் பெருமான். அல்லது பக்தர்களையே தனக்கு உயிராகக் கொண்டவன். இப்படி விளையாடாதபோது அவனும் உயிர் பெற்றானாகான். அவளும் உயிர் பெற்றாளாகாள்.

அந்யாத் ந:- பக்தர்களுக்குப் பிராணபூதனாக இருக்கும் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார். ஜலக்ரீடையின் வர்ணனை முடியவில்லை அதற்கு முன்பே பக்த ஜீவாது (பத்தராவி) என்ற சொல் வந்தவுடனே அவன் பக்தர்களான நம்மையும் ரக்ஷிக்கட்டும் என்று பிரார்த்தனை யைச் செய்கிறார்.

ந:- நம்மை, இதனால் கவி தம்மோடு தம் சிஷ்யர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறார். அதுமட்டுமல்ல இப்போது இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கும் நம்மையும் சேர்த்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்கிறார்.

வாரிக்ரீடாநிபிடவஸந: - ஜலக்ரீடையில் ஒருவர் மேல் ஒருவர் தண்ணீரை வாரி இறைப்பதனால் எல்லோருடைய வஸ்த்ரங்களும் நனைந்திருக்கின்றன. கண்ணனுடைய பீதாம்பரமும் நனைந்து அவனுடைய சீரத்தோடு ஒட்டிக்கொண்டு இருப்பதனால் திருமேனியின் சோபை தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருக்கிறது. இதுவும் அவன் அழகை அதிகமாக்குகிறது.

வல்லவீ வல்லப: - கோபிமார்களின் பிராணநாதன். ஒரு கோபியின் தோள் மேல் கையை வைத்துக்கொண்டு ஒரு கோபியோடு இவ்வாறு ஜலக்ரீடை செய்வதனால்தான் அவன் கோபிகைகள் எல்லோருக்கும் பிராணநாதனாகிறான். அவன் ஒருத்தியிடம் காட்டும் அன்பையே தம்மிடம் காட்டுவதாகக் கருதும் தூய உள்ளமும் அன்பும் உடையவர்கள் கோபிமார்கள். அஸூயை என்பதே அவர்களிடம் இல்லை. ஆகையாலேயே கண்ணன் தன்னை எல்லாக் கோபிகளுக்கும் பராதினமாக ஆக்கி வைக்கிறான்.

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi
Thanks: srI Shreekrishna Akilesh

20

கோபியரும் தானுமாகச் செய்த ஜலகீடையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்வாமி ஸ்ரீ தேசிகனுக்குக் காட்ட அதை அநுபவித்தார். இந்த சுலோகத்தால் வஸ்த்ராபஹரண லீலையை அநுபவிக்கிறார்.

वासो हत्वा दिनकर सुतासन्निधौ वल्लवीनां

लीलास्मेरो जयति लळितामास्थितः कुन्दशाखाम्।

सर्वीडाभिस्तदनु वसने ताभिरभ्यर्थ्यमाने

कामी कश्चित् कर कमलयोरञ्जलिं याचमानः ॥

வாலோஹ்ர்த்வா திநகரஸுதா ஸந்நிதௌ வல்லவீநாம்

லீலாஸ்மேரோ ஜயதி லலிதாம் ஆஸ்தித: குந்தசாகாம்

ஸவ்ரீடாபி:ததநு வஸநே தாபிரப்யரத்யமாநே

காமீகச்சித் கரகமலயோ: அஞ்ஜலிம் யாசமாந:

In the presence of Yamuna, the daughter of the Sun,
Snatching off the clothes of the cowherd-lasses,
Seated on the lovely Kunda branch,
He shone triumphant with a sportive smile,
When for their clothes, the girls did beg, smitten with shame,
The Mystic Lover begged in turn for just a salutation,
With their two lotus hands joined.

திநகர ஸுதா ஸூர்யனின் புத்ரியான யமுனையின்

ஸந்நிதௌ கண்முன்பு

வல்லவீநாம் ஆயர்சிறுமியர்களின்

வாஸ: ஆடையை

sadagopan.org

95

ஹ்ருத்வா	அபஹரித்து
லீலாஸ்மேர:	வேடிக்கையாக மென்முறுவல் பூத்தவனாய்
லலிதாம்	அழகிய
குந்தசாகாம்	குருந்தமரத்தின் கிளையில்
ஆஸ்தித:	ஏறி வீற்றிருக்கும் கண்ணன்
ஜயதி	ஜயத்துடன் விளங்குகிறான்
ததநு	அதற்குப் பிறகு
ஸவீடாபி:	வெட்கமுற்றிருக்கும்
தாபி:	அந்தப் பெண்களால்
வஸநே	ஆடை
அப்யர்த்யமாநே	வேண்டப்பட்டபோது
கரகமலயோ:	தாமரை போன்ற இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து
அஞ்ஜலிம்	அஞ்ஜலி செய்யும்படி
யாசமாந:	வேண்டிக்கொள்கிறான்.

இந்த லீலை ஸூர்யபுத்ரியான யமுனையாற்றின் கரையில் நடக்கிறது. மார்கழி பிறந்ததும் இடைப் பெண்கள் எல்லாம் சிற்றஞ்சிறு காலையில் எழுந்திருந்து ஒன்று சேர்ந்து யமுனைக்குச் சென்று குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடி காத்யாயனியைப் பூஜை செய்து நந்தகோபனின் பிள்ளையான கண்ணனை எங்களுக்கு பர்த்தாவாகக் கொடுப்பாயாக என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நோன்பு நோற்கிறார்கள். அந்த மார்கழி மாதம் முழுவதும் நோன்பு நோற்றுத் தையொரு திங்களில் அவர்கள் கண்ணனைப் பெற்றது இங்கே அழகாகக் கூறப்படுகிறது.

திருப்பாவையில் ஆண்டாள் அருளிச் செய்த நோன்பும் இதைப் பின்பற்றியதே. இதைப் பற்றி மேலே கூறுவதற்கு முன்பு இந்த விருத்தாந்தம் எந்தச் சூழ்நிலையில் யாரால் யாருக்குக் கூறப்படுகிறது என்பதை நினைவுபடுத்திக் கொள்வது அவசியம். உபதேசிக்கும் ஆசாரியர் ஸ்ரீசுகர். அவர் பிறவியிலிருந்தே ஜ்ஞானமும் பக்தியும் விஞ்சி உலகப்பற்றே இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் பரமாத்ம்ஸ்வரூபமாகப் பார்க்கும் யோகிச்ரேஷ்டர். ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடும் அறியாதவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. உபதேசத்தைப் பெறும் பரீக்ஷித்தோ கர்ப்பத்திலேயே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் கடாக்ஷிக்கப் பட்டுக் கருவிலே திருவுடையனாய் ஸ்ரீக்ருஷ்ணபக்தியோடு கூடவே வளர்ந்தவன். கேட்கும் ஸமயமோ தான் அறியாமையினால் செய்த பாபத்தை அநுபவிக்க ஒப்புக்கொண்டு ஏழே நாட்களில் ம்ருத்யுவையும் பிரியமான அதிதி போல் எதிர்கொள்ள முற்பட்டிருப்பவன். தன் வாழ்க்கையின் கடைசியில் இந்தக் குறுகிய காலத்துக்குள் பசி தாகத்தையும் உலகத்தையும் மறந்து முடிந்தவரையில் பகவத் குணத்தைக் கேட்க ஆவலுள்ளவனாய் அதைக் கேட்கக் கேட்க அதில் மூழ்கியிருப்பவன். கேட்கும் இடமோ பரிசுத்தமான கங்கைக் கரை. கூட இருப்பவர்கள் ஞானவான்களான ரிஷிகள். இந்த நிலையில் கண்ணன் கோபிகைகளின் வஸ்த்ரங்களை அபஹரித்து அவர்களோடு விளையாடுகிறான் என்ற கதை வருகிறது. ஆகையால் இது சொல்பவரையும் கேட்பவரையும் அஜ்ஞானத்தில் முழுகச்செய்யும் விஷய காமமாக இருக்கமுடியாது. விஷயகாமமே ஒருவனை ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்த்துமே ஒழிய பகவத்காமம் அல்ல. பகவத்காமம் ஒருவனை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும். அதுவே இங்கே கூறப்படுகிறது. ஆயர் சிறுமியர் கண்ணனைத் தவிர மற்றொன்றை அறியாதவர்கள். கண்ணன் ஒரு ஸாதாரண இடைச் சிறுவனல்ல; பரப்ரஹ்மம் தானே இங்கு வந்து பிறந்து கோகுலத்தை வாழ்விக்க வேண்டி அங்கே சென்று கண்ணனாக வளர்ந்து தன் மேன்மை நீர்மை இரண்டையும் ஒரே இடத்தில் ஒரே காலத்தில் காணும்படி செய்கிறது. கண்ணன் ஸகலசேதனா சேதனங்களுக்கும் அந் தர்யாமியாக இருப்பதனால் எல்லோரும் அவனுக்கு சரீரம் எல்லோருக்கும் அவன் ஆத்மா. தான் தன் உடல், தன் பொருள் என்ற அபிமானத்தை விட்டு அவன்

திருவடிகளில் சரணம் புகுவதே நாம் செய்யவேண்டியது என்பதை வஸ்த்ராபஹரணலீலை காட்டுகிறது. அஜ்ஞானமாகிற ஆவரணத்தைக் கழற்றி இரு கைகளையும் சேர்த்துக் கூப்பினால் இறைவனருள் தானே நம்மிடம் வரும். இந்த அருளை நமக்குக் கொடுக்க நம்மிடம் வந்து இதைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி நம்மை யாசிக்கிறான் கண்ணன் என்று வெகு அழகாக வர்ணிக்கிறார் இந்த சுலோகத்தில் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகள்.

இடைப்பெண்கள் ஆடைகளை களைந்து கரையில் வைத்துவிட்டு யமுனையில் இறங்கி நீராடினார்கள். கண்ணன் அவர்களுக்குத் தெரியாமலே பின்னால் வந்து அந்த வஸ்த்ரங்களை எடுத்துக் குருந்த மரத்தின் கிளைகளில் தொங்கவிடுகிறான். கழுத்தளவு நீரில் நின்று பெண்கள் குருந்திடைக் கூறைகளைக் கொடுக்கும்படி வெட்கத்துடன் யாசித்தார்கள். ஆடையின்றி புண்ய தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநம் செய்வது பாபமாகையால் அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகக் கரையிலேறிக் கைகளைக் கூப்பினால் பாபமும் போகும் பட்டாடையும் வரும் என்று தர்மமும் உபாயமும் பேசுகிறான்.

திநகரஸுதாஸந்நிதௌ வல்லவீநாம் வாஸ ஹ்ருத்வா : ஸூர்யனின் புத்ரியான யமுனையின் கண்முன்பே ஆயர்சிறுமியரின் ஆடையை அபஹரித்து இங்கே கூறப்படுவது பகவத்காமம். பகவானுக்கு அடியார்களிடம் உள்ள ப்ரீதி. அடியார்களுக்கு அவனிடமுள்ள பக்தி விஷயகாமத்துக்கு தனிமைத் தேட்டம். இங்கே அது கிடையாது. இங்கே பெண்கள் பலர். புண்ய நதியான யமுனை ஸாக்ஷி. லோகத்தில் நடக்கும் எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் ஸூர்யன் ஸாக்ஷி என்பார்கள். இங்கு ஸர்வஸாக்ஷியான ஸூர்யனுடைய பெண்ணே ஸாக்ஷி என்பதை திநகர ஸுதா ஸந்நிதௌ என்ற பதப்ரயோகத்தால் காட்டுகிறார். திநகர - ஸூர்யனுடைய, ஸுதா - பெண்ணின் ஸந்நிதௌ - ஸந்நிதியில் என்று பதார்த்தம்.

வாஸ:ஹ்ருத்வா - வஸ்த்ரத்தை அபஹரித்து. அவனுடைய ஆத்ம வஸ்துவை நாம் திருடுகிறோம். அவன் திருடுவது வெளியிலுள்ள வஸ்த்ரத்தையே. அதுவும் நம்மைக் காக்கும் நோக்கத்தால் செய்கிறான்.

லீலாஸ்மேர: - கள்வனாக மறைந்து நின்று திருடினான். வஸ்த்ரங்களைக் காணாமல்

பெண்கள் அலமந்து நிற்பதைப் பார்த்து வேடிக்கையாக ஒரு புன்முறுவல் பூத்து நிற்கிறாள்.

லலிதாம் குந்தசாகாம் ஆஸ்தித: - அழகிய குருந்த மரத்தில் ஏறி வீற்றிருக்கிறாள். அவனுடைய லீலைக்கு ஏற்ற லலிதமான ஒரு மரம். என்னே இந்த குருந்த மரத்தின் பாக்க்யம்! தன் கிளையால் அவன் பாதங்களைத் தாங்கி, பசுத்த இலைகளால் அவன் திருமேனி முழுவதும் தழுவிக் கொண்டு நிற்கிறது. இதை நினைத்து நான் யமுனைக் கரையில் ஒரு குருந்த வ்ருக்ஷமாகவாவது பிறப்பேனா? என்று மஹரிஷிகள் மனோரதிக்கிறார்கள்.

ஜயதி - ஜயத்துடன் பிரகாசிக்கிறாள். கீழே நீலமான யமுனா ஜலம்; கண்ணனை சுற்றிலும் பச்சை நிறமுள்ள அடர்ந்த இலைகள்; அங்கங்கே மாலைகள் போல் தொங்கவிடப்பட்ட கோபிகைகளின் பல வர்ணமுள்ள பட்டாடைகள். இவற்றுக்கு நடுவில் கார்முகில் கமலம் பூத்தது போன்ற கண்ணன். இதை அநுஸந்தித்தவுடனே இந்த சேர்த்திக்கு கண்ணெச்சில் வராதபடி “ஜயதி” என்கிறார்.

ததநு - அதற்குப் பிறகு தங்கள்மேல் இருக்கவேண்டிய ஆடைகள் கண்ணன் தாளின் மேலும் தோளின் மேலும் தலையின் மேலுமாக இருப்பதைப் பார்த்த பிறகு

ஸவ்ரீடாபி - கண்ணன் முன்னே ஆடையின்றி இருக்கும் தங்கள் நிலையை எண்ணி வெட்கம் அடைந்தார்கள் பெண்கள். அல்லது கண்ணனிடம் இருக்கும்போது அந்தப் புடவைகளுக்கு எவ்வளவு சோபை இருக்கிறதோ அவ்வளவு சோபை அவற்றை தாம் அணிந்தபோது இராமையை நினைந்து வெட்கமடைந்தார்கள் என்றும் சொல்லலாம்.

தாபி: வஸநே அப்யர்த்யமாநே அந்தப் பெண்களால் குருந்திடை கூறை பணியாய் என்று வேண்டப்பட்டபோது

கச்சித்தகாமி - ஒரு காதலன். இவன் ஓர் ஒப்பற்ற காதல் புரிபவன். ஒரு மாதமாக

நோற்றுப் பெற்ற பகவத் காமத்தை நிறைவேற்றி வைக்க ஆசையுள்ள ஒருவன்.

கரகமலயோ: அஞ்ஜலிம் யாசமாந: - ஒவ்வொரு பெண்ணும் தனித்தனியே தாமரை போன்ற இரண்டு கைகளையும் சேர்த்து அஞ்ஜலி செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்கிறான். "கோழியழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம் இனியென்றும் பொய்கைக்கு வாரோம் தோழியும் நானும் தொழுதோம் துகிலைப் பணித்தருளாயே" என்று பெண்கள் ஒரு கையால் சரீரத்தை மறைத்துக்கொண்டு மற்றொரு கையை தோழியின் ஒரு கையோடு சேர்த்து அஞ்ஜலி செய்து நின்றார்கள். இரண்டு கைகளும் கூடுவதன்றோ அஞ்ஜலி. அதைச் செய்யுங்கள் என்று அவர்களை வேண்டி இரக்கிறான் கண்ணன். கீதையின் சரம சுலோகத்தால் சரணமடை என்று கட்டளையிட்டுப் போருமவன் இங்கே பெண்கள் முன்னே ஓர் அஞ்சலியை வேண்டி நிற்கிறான். என்னே பகவானுடைய ஆச்ரித வாத்ஸல்யம்! அவர்கள் இவனிடம் செய்தது ஒரு பிரார்த்தனை. இவன் அவர்களிடம் செய்வது யாசனை.

கன்னியரோடு எங்கள் நம்பி கரியபிரான் விளையாட்டில் ஆண்டாள் கண்டது அவர்கள் கண்ணனைக் கூறை பணித்தருளும்படி பிரார்த்திப்பது. ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் கண்ட லீலை அதில் வேறுபட்டது, மிகவும் அற்புதமானது. கண்ணன் பெண்களிடம் ஒரு கை கூப்புச் செய்கையை இரந்துகொண்டு நிற்கிறான் என்பதே அவருக்கு அவன் காட்டியருளியது.

21

இவ்வாறு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் அவதாரத்திலிருந்து ஆரம்பித்துப் பலலீலைகளையும் பல ஸேவைகளையும் ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனுக்குப் பிரஸாதித்து அருளினான். இருபது ச்லோகங்களும் இருபது அழகிய சித்திரங்கள். அவற்றையே கண்டு மற்றொன்றின் திறத்தலல்லாத சிந்தையுடன் தாம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பற்றி அருளிச் செய்த இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் படிப்பவர்களுக்குக் கிடைக்கும் லாபத்தைக் கூறுகிறார்.

इत्यनन्य मनसा विनिर्मितां वेङ्कटेश कविना स्तुतिं पठन्।

दिव्य वेणु रसिकं समीक्षते दैवतं किमपि यौवन प्रियम्॥

இத்யநந்ய மநஸா விநிர்மிதாம் வேங்கடேச கவிநா ஸ்துதும் படந்

திவ்யரேணுரஸிகம் ஸமீக்ஷதே தைவதம் கிமபி யௌவதப்ரியம்

Whosoever this hymn does read which Venkatesa the poet with single minded devotion did compose

Will before his eyes realize

The sweet player of the divine flute, the unique Divinity

The beloved of youthful women.

இதி

இவ்வாறாக

அநந்ய

வேறொன்றில் செல்லாத

மநஸா

மனத்தனான

வேங்கடேச

வேங்கடேசன் என்னும்

கவிநா

கவியால்

விநிர்மிதாம்

இயற்றப்பட்ட

ஸ்துதும்

ஸ்தோத்ரத்தை

sadagopan.org

MannArguDi SrI rAjagopAla swAmi with tAyar and ubhaya nAccimArs
Thanks: SrI Shreekrishna Akilesh

sadagopan.org

படந்	படிக்கிறவன்
திவ்ய	தெய்வீகமான
வேணு	புல்லாங்குழலில்
ரஸிகம்	ரஸாநுபவம் செய்வதும்
யௌவத	இளம் வயதுள்ள பெண்களுக்கு
ப்ரியம்	இனியதுமான
கிமபி	ஒப்பற்ற
தைவதம்	தெய்வத்தை
ஸமீக்ஷதே	காண்கிறான்.

இதி - இவ்வாறாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் இருபது லீலைகளை ஸ்வாமியின் அநுபவத்துக்கு விஷயமாகக் காட்டியருளினான். அவை எல்லாவற்றையும் ஒரு முறை மறுபடி தம் மனக் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்தி "இதி" இப்படி என்று மகிழ்ச்சி தோற்ற அருளிச் செய்கிறார்.

அநந்யமநஸா வேங்கடேச கவிநா - வேறொன்றில் மனம் செல்லாத ஸ்ரீ வேங்கடேசன் என்னும் கவியால். கண்ணன் காட்டிய ஒவ்வொரு லீலையைத் தவிர மற்றொன்றைப் பார்த்ததுமில்லை, நினைத்ததுமில்லை, அப்படி மனோஹரமான லீலைகள் கவியான ச்வாமி பகவானுடைய மற்ற அவதாரங்களையும் லீலைகளையும் சொல்ல ஆசைப்பட்டாலும் நெஞ்சு கண்ணனன்றி மற்றொன்றை அறியாது போலும்.

விநிர்மிதாம் - விலக்ஷணமான முறையில் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட

ஸ்துதிம் படந் - ஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கிறவன். ஸ்வாமிக்கு உள்ள மனோபாவம் இல்லாவிட்டாலும் ஸாதாரணமாகப் படித்தாலும் போதும். பலப்ராப்திக்குக் குறையில்லை.

அந்தப் பலன் என்னவென்றால் கிமபி தைவதம் ஸமீக்ஷதே - ஓர் ஒப்பற்ற தெய்வத்தை நன்றாகக் காண்கிறான். ப்ரஹ்ம என்றும் தாம என்றும் மஹஸ் என்றும் பல்வேறு சொற்களால் கூறப்பட்டாலும் தைவதம் ஒன்றே. அது ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே. அவன் அழகிலும் குணத்திலும் நிகரற்றவன். பரத்வம் காணப்படும்போதே ஸௌலப்யமும் நிழலிடுவதைக் காணலாம். வேதங்களும் காணாதவன் நம்மருகில் தவழ்ந்து கொண்டு நிற்பான். மருதமரங்களுக்குப் பாலகனாய்த் தோன்றச்செய்தே யமுனைக்கு யௌவனத்துடன் காட்சி அளிப்பான்.

அந்த தெய்வம் இன்னும் எப்படி இருக்கிறது என்றால் திவ்ய வேணுரஸிகம் - தெய்வீகமான வேணுவின் இசையில் மண்டி நிற்கிறது. வேணுவின் தெய்வத்தன்மையால் அது கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் போகலாம். அவன் நிச்சயம்

காட்சியளிப்பான். அல்லது தெய்வமான அவனே கண்ணுக்குப் புலனாகும்படி வருகிறானாதலால் திவ்யமான அவன் வேணுவும் கூடவே வந்து தோன்றுகிறது.

யௌவதப்ரியம் ஸமீக்ஷதே - இளமங்கையருக்குப் பிரியமான கண்ணனைக் காண்கிறான். (இந்தஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கிறவன்) கண்ணனும் நித்யயுவா-அவனிடம் பிரியமுள்ள பெண்களும் யுவதிகளே. கோபியர் புடை சூழக் கண்ணன் காட்சியளிக்கிறான். முதல் சுலோகத்தில் வல்லவீ-ஜந வல்லபம் என்று ஆரம்பித்தபடியே முடிக்கிறார் ஸ்தோத்ரத்தை. நடுவிலும் வல்லவசக்கரவர்த்தி (2) வ்ரஜயோஷித (6), வல்லவீ (11), வ்ரஜாங்கநா (13), வல்லவாங்கநா(14), வல்லவீ (15), கோபஸ்தீ(17), கோபகந்யா(18), வல்லவீ வல்லபு:(19), வல்லவீ (20) என்று பல இடங்களிலும் ஆயர்சிறுமியருடன் சேர்ந்தே கண்ணனை வர்ணிக்கிறார். கண்ணனுடைய யௌவநத்தைப் பற்றியும் யுவாநம்(8), அஜஹத்யௌவநம்(10) யூந (13), யுவா(14) என்று பல சுலோகங்களிலும் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டாவது சுலோகத்தில் வாசம் நிஜாங்க ரஸிகாம் ப்ரஸமீக்ஷமாண: என்று தன் புகழைக் கூறும் வார்த்தையைக் கண்ணன் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறான் என்றார். இங்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்தோத்ரத்தைப் படிக்கிறவனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பார்க்கிறான் என்று பலச்ருதி.

விசேஷமான மனப் பக்குவமும் பக்தியும் இல்லாவிட்டாலும் இந்த ஸ்துதியை ஒருவன் படிப்பானாகில் வேணுரஸிகனும் இளநங்கையருக்கு இனியனும் அல்லது இளநங்கையரிடம் பிரியமுள்ளவனுமான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்ற தெய்வம் அவன் கண்முன்னே காட்சியளிக்கிறது என்று பலத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரத்தை முடிக்கிறார் கவிஸிம்ஹமான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன்.

கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹாய கல்யாண குணசாலிநே
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்த குரவே நம:

swAmi SrI nigamAnta mahAdeSikan - tUppul
Thanks;SrI SaThakopa Tatachar swAmi

sadagopan.org

லோகவிஷய ஸங்க்ரஹம்

விருத்தங்கள்

1. மங்களாசரணம்

அனுஷ்டுப்

2. கோபாலமந்திரம்

வஸந்ததிலக

3. சைசவம்(பூதனாவதம்)

வஸந்ததிலக

4. நவந்தநாட்யம்

வஸந்ததிலக

5. நவந்தசெளர்யம்

மந்தாக்ராந்தா

6. ப்ரம்மகிசோரம்

ஒளபசந்தஸ்

7. உல்லாகபந்தம்

ஒளபசந்தஸ்

8. யமளார்ஜுன பஞ்ஜனம்

ஒளபசந்தஸ்

9. வம்சீ

ஒளபசந்தஸ்

10. யுவா

ஒளபசந்தஸ்

11. அபாங்கம்

ஒளபசந்தஸ்

12. வேணுகோபாலன்

ஒளபசந்தஸ்ச்

13. அழகு

ஒளபசந்தஸ்

14. கோபாலசித்ரம்

யோகினி

15. அஞ்ஜனச்சுடர்

யோகினி

16. வம்சநாளம்

மாலினி

17. ஜாரன்

மந்தாக்ராந்தா

18. விடன்

மந்தாக்ராந்தா

19. ஜலக்ரீடை

மந்தாக்ராந்தா

20. வஸ்த்ராபஹரணம்

மந்தாக்ராந்தா

21 பலச்ருதி

உபேந்த்ரவஜ்ரா

வயது

2. பாலாடைப் பருவம்

3.தொட்டில் பருவம்

4.நாட்டியம்

5.செளர்யம்

6.ஸ்தனந்தயம்

7.அஞ்சம் பருவம்

8.பாலகேளி யுவா

9.அடவீஸம்பத்-மேய்க்கப்போனமை

10.அத்யந்த யௌவனம் (அஜஹத் யௌவனம்)-அழகு

11.அபாங்க - வல்லவீ விமோஹம்

12.அங்கனானாம் அபிலாஷ பதம் யூன:

கௌமாரம் - ஐந்து வயது வரை

பௌகண்டம் - ஐந்துக்குமேல் பத்து வயது வரை

கைசோரம் - பத்துக்குமேல் பதினைந்து வயது வரை

யௌவனம் அதற்கு மேல்

பால பதினாறு வயது வரை

தருண அதற்கு மேல்

வ்ருத்த 70 வயதிற்கு மேல்

வர்ஷாயந் 90 வயதிற்கு மேல்

க்ரியாபத வரிசை

- 1) வந்தே 2)ஜயதி 3)அவைமி 4)ஆவிர்பவது 5)பாயாத் 6)ஈடே 7)ஸ்மராமி
8)நிசாமயாமி 9)பஜாமி 10)ஆவிரஸ்து 11)அவது 12)ப்ரதிபாஸ்ஸந்து
13)அவலோகயாமி 14)கேனலிகித: 15)கவயாமி 16)ஜயதி 17)ஜயதி)
18)ஜயதி 19)அவ்யாத் 20)ஜயதி

கோபஸம்பந்தம்

- 1.வல்லவீ ஜன வல்லபம் 2.வல்லபசக்ரவர்த்தி 3.கோபால டிம்பவபுஷம்
4.நந்தபவனே நவந்தநாட்யம் 5.மித்யாகோபஹ 6.வ்ரஜயோஷிதபாங்க—
வேதனீயம் 7.குமாரம் 8.பாலகேளிம்-யுவானம் 9.காரணமானுஷீம்-வம்சம்
10.அஜஹத்யௌவனம் 11.ஸ்வர்ச்சித வல்லவீ விமோஹை— 12.வம்சம்
13.வ்ரஜங்கனானாம் அபிலாஷபதம் 14.வல்லவாங்கனானாம்போஜ திவாகர
15.வல்லவீ வலயாபாஷித 16.கோபவேஷஸ்யவிஷ்ணோவல்லவீனாம் சிதில
வலய சிஞ்ஜா 17.கோபஸ்த்ரீணாம் கௌமாரஹாரீ 18.கோபகன்யாபுஜங்க:
19.வல்லவீ வல்லப: 20.வல்லவீனாம் வாலோஹ்ருத்வா

RASALEELA

